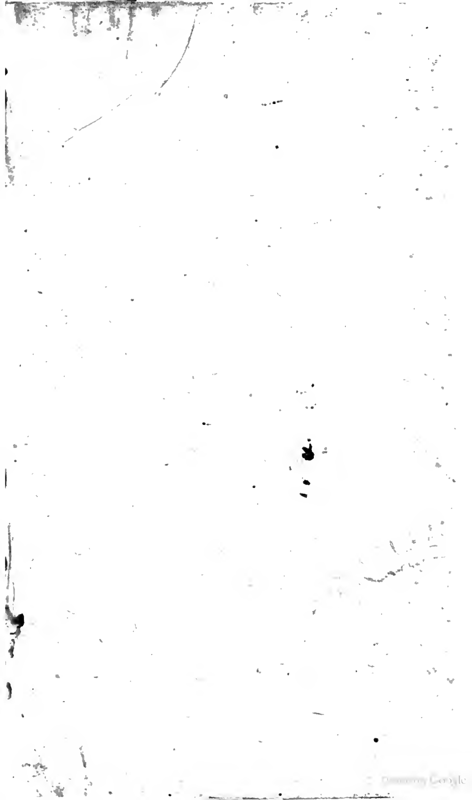

BIBLIOTECA NAZIONALE
6
2 B
3
VITTORIO EMANUELE

INSTITUTIONES LINGUÆ GRÆCÆ,

Olim quidem ſcriptæ

à

NICOLAO CLENARDO,

Nunc autem ab erroribus multis expurgatæ, meliori ordine digeſtæ,

Atque ita locupletatæ, ut altera parte prodeant auctiores, ſtudiô atque operâ

GERARDI. O. VOSSII.

Editio noviſſima; multa acceſſione ab ultima Authoris manu locupletior reddita: indiceque duplici plurimis modis adaucta.

AMSTELODAMI,

Apud JOANNEM JANSSONIUM.

cIↄ Iↄ c Lv.

TYPOGRAPHUS LECTORI

Studioſo Salutem.

Cce Tibi, quiſquis ades ſedulus Græcarum literarum indagator, novum hunc, de addiſcendis Græcæ linguæ Præceptis ſaniori emendatione repurgatum fœtum, quem poſt fatalem ſuum diſceſſum his in terris expoſitum ingenti cum fructu utendum poſt ſe relinquere voluit Vir, (ut cæteras ingenii ipſius divini dotes ſilentiô prætercam). ad miraculum uſque, dum adhuc in vivis eſſet, perdoctus, jam verò ἐν ἁγίοις æterno munere beatus, Gerh. Joh. Voſſius; Opuſculum, inquam, apprimè ſtudiorum tuorum promovendo commodo utile, & hâc ultimâ editione præprimis ſalutare,

multiſque in locis vivâ adhuc Authoris nominati manu correctiùs elaboratum, atque ut plurimùm auctius redditum, unà cum Indice utriuſque linguæ locupletiſſimo tibi tradimus; in quo facillimo jam labore, tam junioribus quàm ætate adultis ad manus, ſi qua fortaſſis deſiderantur adhuc memoriæ inſigenda, nomina ſeſe petita offerre poſſunt. Tuum erit, Amice Lector, hoc ſalutare ſtudium à Latinitate ſeparatum nullo modo ventis tradere, quamdiu etiam hâc vitali aurâ Pia Fata concedent poſſe frui: Cum verè omnium bonarum artium Parens extitiſſe præ cæteris Græcia audiat; cui & meritò maximam partem Latinitas noſtra acceptum referendum habet, quicquid indè eximium doctumque lectionis ὅλῳ (quod dicitur) τῷ θυλάκῳ in ſuum

ſumfructum derivatum hauſit imbibitque. Unicum illum Romanæ Eloquentiæ Phoſphorum, M. Tullium Ciceronem, tibi ob oculos ſiſtas precor; quando in aureo ſuo (qui inſcribitur de Officiis) libello, tam anxiis paterni amoris ſui affectibus M. Filium Athenis ſtudiorum causâ commorantem ad jucundam & valdè neceſſariam utiliſſimæ hujus linguæ doctrinam adhortatur, ἡδίςην ζυζυγίαν utrumque ſtudium appellando, ne vixiſſe poſtea audiat μεῖ' ἀμυσίας, ſed par futurus hoc nomine exiſteret in duplici linguarum facultate. Laudabilem ſanè Romani pectoris ſententiam! dignam omnium literatorum pectori firmiter ut infigatur, exiſtentem. Itaque hæc, ſtudioſe Amator, admonitus, in ſuccum & ſanguinem fac data præcepta vertas; tuoque

bono cum fructu hoc divinum studium memoriâ menteque haurias, imbibasque, sicque longam ætatem supremum Numen tibi det vivere; Vale, Valeto!

BENEVOLE LECTOR,

IAm annus est nonagesimus sextus, quod vir doctiss. NICOLAUS CLENARDUS, Diestensis, praecepta Grammatices Graecae in lucem dedit. Quo nomine, se non mediocriter ei debere, scholae profitentur. In qualemcunque tamen societatem hujus gloriae venit RUTGERUS RESCIUS, literarum Graecarum in trilingui Grudiorum collegio quondam Professor; cujus operâ in concinnandis istis usus Clenardus fuit. Vtinam verò, vel Clenardo postea otium, vel Rescio voluntas fuisset, magis magisque expoliendi illa, quae tanto cum applausu in gymnasia passim recipiebantur! Sed Clenardus, postquam haec juris publici fecisset; profectus est in Hispanias; ubi Literis imbuit fratrem Lusitaniae regis. Longeque jam alia mente agitans, noctes diesque sollicitudine eâ afficiebatur,

quo pacto infelices Muhammedani converti possent ad religionem Christianam. Hoc autem videbat effici non posse, nisi sacra Biblia in linguam Arabicam converterentur. Itaque ipse in Mauritaniam abiit, ac jam bonæ spei plenus totum se Arabicis literis dedit. Sed insidiis aliquanto pòst appetitus, redire in Hispanias cogitur; ubi à Mendozâ prorege benignè excipitur hospitio, atque anno CIↃ IↃ XLII; *vel circiter, vivendi finem facit. Hæc propterea à me commemorantur, ut, quicunque sanctum hoc viri propositum, ac longinquam ejus peregrinationem cogitabunt, mirentur minus, quòd editione istâ contentus, de aliis potiùs, quàm de linguæ Græcæ præceptis, laborandum sibi putarit. Interea, ob præclaram adeò voluntatem benè merendi, non de literis modò, sed etiam de Religione Christianâ, dignißimus profectò videtur, cui honoris illud habeatur, ut, quanquam alii posteà feliciùs eadem tractarint, non*

propter-

propterea tamen patiamur labores summi viri in contemtum, vel oblivionem, venire: sed potiùs, quæ benè ab eo dicta sunt, grato animo retineamus; quæ minus perspexit, castigemus; si qua supersint, resecemus; quæ desunt, suppleamus. Ea mens fuit Illustrium Hollandiæ ac West-Frisiæ Procerum, quando fecere decretum, ut eadem linguæ Græcæ præcepta in omnibus hujus provinciæ scholis obtinerent; inque novâ Grammatices editione adornandâ, (cujus mihi imposita fuit cura) quatenus publica illud utilitas permitteret, Clenardi præcipuè vestigiis insisteretur. Ex his satis intelligunt omnes, nec plagii, nec inertiæ esse, quod scriptorem eum penè totum exscripserim, nec infirmioris esse judicii, quod, cùm tot nobiles Grammatici extarent, (quos inter, judicio meo, longè supra alios eminent, Angelus Caninius, & Fridericus Sylburgius) iis tamen Clenardi præcepta atque exempla prætulerim, nec ferè re-

recesserim à verbis ejus, nisi vel perspicuitatis ratio ita exigeret, vel dies ipsa veriora nos ac meliora docuisset. De ordine tamen paullo mihi amplius permittendum putavi: nec id temerè, nisi me ratio fugit. Clenardo enim propositum illud erat, ut priùs in tirunculorum gratiam paradigmata cum facilioribus aliquot regulis afferret: hinc ea, quæ, utpote difficiliora, provectiores solùm spectarent, vel Annotationum, vel alio sub nomine, complecteretur. At illa nunc scholarum Bataviæ ratio est, ut non antè ad institutiones hasce admittatur puer, quàm è paradigmatum libellis seorsim excusis prima hauserit elementa. Quæ igitur res Clenardum impulit, minimè nos tangit: eoque omnino ex re discentium fuit, ut, quæ non temerè ille à propriis avulserat sedibus, ea non leviori de caussâ nos in propria ac nativa reduceremus loca. Fortasse autem primâ aliquem facie terrebit, quod tam luculenta Clenardo accessio facta sit. Verùm

rùm enimverò non usque adeò me oblectavit labor hic Grammaticus, ut cum certo graviorum meliorumque studiorum dispendio, ulterius eum producere liberet, quàm necesse erat. Sed videbam pleraque ita tradita esse, ut vel obscuritas, vel imperfectio, sæpius destitueret discentium spem. Adde quod non eo hæc animo chartis commisi, ut puer omnia ad verbum ediscere cogeretur: sed delectum eorum commisi magistris: qui facilè per se videbunt, quæ captui discentium conveniant, quæ non item. Et tamen ipse etiam, ut ex parte aliqua onus hoc docentibus levarem, plurima, quæ tuto prætereuntur, ad oram potiùs adjeci, vel typis discrevi: atque, ubi relatum est mihi, deficere minorum literarum formulas, quæ talia essent, vel hujusmodi uncis [] inclusi, vel lineâ ad latus oppositâ ab aliis distinxi. Cætera doctoribus commisi: minime ignarus, illam esse Bataviæ felicitatem, ut non parum ea jactare nunc se possit

aliquot

aliquot ſcholarum moderatoribus: quippe ejus planè ingenii atque eruditionis, ut ad majora longè nati eſſe videantur: nedum in ejuſcemodi minutiis monitore quoquam indigeant. Vale. Lugduni Bat. Anno CIƆ IƆC XXXII. *Kal. Maji.*

GER. JOH. VOSSIUS.

GRÆCORUM LITERÆ [a] sunt viginti quatuor [b]: in quibus considerantur hæc tria:

a Græcè στοιχεῖα, id est, elementa, sive γράμματα.

b Sexdecim literas Cadmus è Phœnicia attulit;

Figura,	*Nomen*,		*& Potestas* [c].
Α α	Ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	Βῆτα	Beta	b

A *Figura*,

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. His Palamedes bello Trojano adjecit quatuor; nempe unam duplicem Ξ· ne necesse haberent scribere γσ, vel κσ· item tres adspiratas, Θ, Φ, Χ· ne opus esset scribere, ut Iones antiqui solent, Τ Η, Π Η, Κ Η. Quanquam alii duas ex iis Epicharmo tribuere malint, Θ & Χ. Quatuor istis Simonides addidit quatuor alias; nempe duas vocales longas Η & Ω· ac totidem consonas duplices, Ζ & Ψ. Priores quidem duas ad quantitatem distinguendam; quod non aliter fieri potuit, quam vel geminando vocales hoc pacto Ε Ε, Ο Ο· vel figurâ novâ, quæ tantundem valeret. Ζ autem, & Ψ, ut compendium essent harum literarum Δ Σ, & Π Σ, vel Β Σ. Nec illud consideratione indignum, quatuor esse literas, Ζ, Θ, Υ, Φ, quas nesciant Romani, nisi in vocibus, quas à Græcis, vel aliunde, acceperint: uti sunt *Zephyrus*, *thesaurus*, *hymnus*, *propheta*. Quinctam etiam addunt Χ· unde *carus* malunt, quàm *charus*. Veteres tamen etiam *pulchrum* scripsere; ac plerique *sepulchrum*, & *Orchus*: ut de tribus hisce auctor est Servius in III Georg. Sed ἀναλογία *sepulcrum* requirit; ut *simulacrum*, *lavacrum*: & alia à supinis venientia. *c* Certant hodie de rectâ pronuntiatione trium literarum, β, η, & υ· ex quibus β vulgò pronuntiant ut digamma Æolicum, sive V consonum: η, & υ, ut ι. Vulgaremque earum pronuntiationem, & ceterarum, in quibus itidem peccatur, inter ceteros propugnat Achilles Statius, observationum difficilium cap. XXIII & XXIV. Sed β valet B Romanum; E. g. Græcum βίνει sonat, ut Romanum *bini*: quemadmodum Cicero testatur lib. IX, epistolâ 22 ad Pætum, cujus initium, *Amo verecundiam*. Η valere *ē* longum, auctores sunt Terentianus Maurus, & Ausonius. Cratinus etiam apud Ælium Dionysium ait, fatuum quendam procedere instar ovis, quæ dicat βῆ, βῆ. At oves non sonant *bi*, vel *vi*. Υ quidem non effertur, ut *u* Romanum, quod propiùs accedit ad Ο Υ: sed tamen minùs ab eo abit, quàm ab *i*. Nam & res clamat, & veteres Grammatici consentiunt, Romanos pro eo *u* usurpare. Unde liquet mediam obtinere naturam, ac valere *u* Gallicum. Quæ pluribus non persequar, cùm abundè hæc singula evincant illi, qui de rectâ linguæ Græcæ pronuntiatione scripserunt.

Figura,	*Nomen,*	*&*	*Poteſtas.*
Γ γ ϝ	Γάμμα	Gamma	g[a]
Δ δ ∂	Δέλτα	Delta	d
Ε ε	Ἐψιλόν	E pſilón	e tenue,ſeu breve.
Ζ ζ ζ	Ζῆτα	Zeta	z
Η η	Ἦτα	Eta	e longum.
Θ ϑ θ	Θῆτα	Theta	th
Ι ι	Ἰῶτα	Iota	i vocale.
Κ κ	Κάππα	Cappa	c
Λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	Μῦ	My	m
Ν ν	Νῦ	Ny	n
Ξ ξ	Ξῖ	Xi	x
Ο ο	Ὀμικρὸν	O micròn	o parvũ,ſeu breve.
Π π ϖ	Πῖ	Pi	p
Ρ ϱ ρ	Ῥῶ	Rho	r
Σ σ ς ς[b]	Σῖγμα	Sigma	s
Τ τ	Ταῦ	Tau	t
Υ υ	Ὑψιλὸν	Y pſilòn	y u Gallicum.
Φ φ φ	Φῖ	Phi	ph
Χ χ	Χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	Ψῖ	Pſi	pſ
Ω ω	Ὠμέγα	O mega	o magnum, ſeu long.

Vocales[c]:
- Breves[d], ε, ο.
- Longæ[e], η, ω.
- Ancipites[f], α, ι, υ quæ ita dicuntur, quòd in quibuſdam ſyllabis ſint breves, in quibuſdam longæ, in quibuſdam nunc breves, nunc longæ.[g]

Ut,

a Sed ante γ, κ, ξ, aut χ, ſonat ut *n* fractum: ut ἄγγελος angelos, *nuntius*; πέφαγκα pephanca, *apparui*; λύγξ lynx, *ſingultus*, *vel lynx fera*; ἔγχος enchos, *haſta*. In quibus medius eſt ſonus inter γ, & ν. Apertum hoc in vulgato Francorum nomine, qui Græcis Φράγκοι. b Sed in fine vocis, ς, ac juxta veteres codices, etiam in medio, ſi prior compoſiti vox in hanc literam deſinat: ut, εἰςφέρω, *infero*. c Græcis φωνήεντα, puta γράμματα. d βραχέα. e μακρά. f κοινὰ, vel δίχρονα. g Vulgò ſeptem ſtatuimus vocales; reverâ autem vel decem ſunt, vel quinque ſolùm.

Nam,

Ut, α ſemper breve in ἄγω, *duco*: longum ſemper in λαὸς, *populus*: modò breve, modò longum, in ἀὴρ, *aër*, vel καλὸς, *pulcher*. De quibus pleniùs in Proſodia.

Nam, ut rectè argumentatur Sextus Empiricus, ſi ε diverſa eſt litera ab η, & ο eſt alia, quàm ω· etiam α, ι, υ, cùm breves ſunt, diverſæ fuerint literæ ab α, ι, υ, longis. Sin quantitas diverſa non efficit literam diverſam; nec ε, & ο, diverſæ erunt ab η & ω. Et ſanè pro quinario numero etiam Latini ſunt, qui, non habitâ ratione diſparis quantitatis, quinque ſolùm conſtituunt vocales.

Ex vocalium conjunctione fiunt Diphthongi: quæ vel propriæ ſunt, vel impropriæ.[a]

Propriæ[b], in quibus clarè exauditur ſonus utriuſque vocalis: ut αι, αυ, ει, ευ, οι, ου[c].

Impropriæ[d], in quibus ſonus ſubjunctivæ obſcurior eſt: ut[e] ᾳ, ῃ, ῳ, [f] ηυ, υι, ωυ[g].

Hinc petitur diviſio

Vocalium in
- Præpoſitivas,[h] α, ε, η, ο, ω. Quibus ex eo nomen, quod in diphthongis præponantur.
- Subjunctivas,[i] ι, υ. Quæ ita dictæ, quod ſubſequantur. In υι tamen υ etiam præpoſitiva eſt.

a Diphthongorum vera pronuntiatio facile colligitur ex iis, quæ antea de ſingularum literarum poteſtate diximus Ut tamen alios etiam Græcè loquentes intelligamus; ſcire opus, vulgò αι efferri, ut *e*; ει, οι, υι, & η, ut *i*; αυ, ut *af*; ευ & ηυ, ut *ef*; ωυ, ut *of*. *b* Dicuntur Græcis εὔφωνοι, id eſt, bene ſonantes. *c* Veteres Attici pro ου ſcribebant ο· ut λόγο, pro λόγου. Sic apud Athenæum in poculo inſcriptum, Διονύσο, pro Διονύσου. Idem docent Velius, & alii veterum. Uti contra Iones dixere, & ſcripſere Ου pro Ο· νοῦσος pro νόσος. *d* Græcis ἄφωνοι, & κακόφωνοι, id eſt, *non ſonantes, & malè ſonantes*. *e* Hodie ᾳ pronuntiatur, ut nuda vocalis: olim abſque dubio ſubjunctiva audiebatur, ſed obſcuriùs, quàm fit in αι. Idem de ῃ, & ῳ, judicium eſto. *f* Sunt, qui ſolas ᾳ, ῃ, ῳ improprias diphthongos cenſeant, quia ſolæ nudæ inſtar vocalis proferantur. Sed eos vulgaris pronuntiatio decepit. Quid quòd veteres Attici, antequam vocales longas recepiſſent, in dativo ſingulari pro ῃ, vel ῳ, ſcripſere ει, οι· Ut τεῖ τιμεῖ, pro τῇ τιμῇ· τοῖ λόγοι, pro τῷ λόγῳ. *g* Eſt ηυ, in ηὐχόμην ab εὔχομαι· ωυ in Ionico ὠυτὸς pro αὐτὸς· & ſunt alia id genus: eóque non ſequendus Chalcondylas, vel Laſcaris, qui haſce duas prætereunt. *h* προτακτικά. *i* ὑποτακτικά.

Faciunt verò subjunctivæ per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur: παΐς, païs, *puer* vel *puella*, disyllabum: ἄϋπνος, aÿpnos, *insomnis*, trisyllabum. Ceterùm in tribus, α, η, ω, iota non ad latus affigitur, sed infrà subscribitur. Si tamen majuscula sit figura, ad latus adscribitur, hoc pacto: Αι, Ηι, Ωι.[a]

CONSONANTIUM[b] divisio.

Mutæ[c] { Tenues, π, κ, τ. / Mediæ, β, γ, δ. / Adspiratæ, φ, χ, θ. }

Duplices,[d] { ζ, quod ponitur pro δσ, unde Dores pro eo, trajectis literis, usurpant σδ.[e] / ξ, pro κσ, γσ, χσ. / ψ, pro πσ, βσ, φσ.[f] }

Liquidæ[g] sive immutabiles[h] quatuor, λ, μ, ν, ρ.

Semi-

a Apollonius hoc lib. 3 συντάξ. συγγραφομένου τοῦ ι, & συνόντος τοῦ ι vocat.
b Quæ Græcis itidem σύμφωνα.
c Græcis ἄφωνα, ut semivocales ἡμίφωνα. Mutæ tenues ψιλαί· mediæ μέσα· adspiratæ, sive densæ, δασέα. Ex hisce cognatæ sunt π, β, φ· item κ, γ, χ· itidem τ, δ, θ. Quæ cognatio, sive affinitas, attendi debet in vocum inflexione, atque origine. Nam cognatæ facilè commutantur. Media enim si exiliùs efferatur, fit tenuis: sin crassiùs proferatur, fit densa, sive adspirata. Etsi autem novem numerent mutas, reverâ tantùm sunt sex. Sed tenues, si adspirentur, & figuram mutant, & nomen.
d Græcis διπλᾶ. At verò duplices propriè non sunt literæ, sed literarum compendia. Nam, ut rectè argumentatur Sextus Empiricus, si elementum est, quod non constat ex aliquibus: quæ duplex vocatur, non erit elementum, quia constat ex aliquibus. Ne tamen jugulare videamur tot seculis re- conciliare sic ea possumus, ut duplicia quidem dicantur γράμματα, at non στοιχεῖα. Nempe ut latiùs pateat γράμμα, quam στοιχεῖον.
e Ut φράσδω pro φράζω. Quæritur autem, num φράζω pronuntiari debeat, ut φρα-δσω, an verò ut φρά-σδω: Sed ζ valere σδ, legas apud Sextum Empiricum quoque adversus Grammaticos cap. v. Interdum autem in vocis etiam initio σδ pro ζ reperias. Quomodo Dores, & Æoles dixere σδυγὸς pro ζυγός. Et in Goltzii nummo est, ΣΔΕΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ.
f De χσ, & φσ, potuerant præterire Grammatici, cùm desit exemplum.
g Græcis ὑγρά.
h Græcis ἀμετάβολα.

Semivocalis σ, nec liquida eſt, nec duplex; ſed ſui plane juris.[a]

De Accentu, Spiritu, & Apoſtropho.

Accentus[b] ſunt tres,
- Acutus (´) Θεός, Theós, *Deus*: λόγος, lógos, *ſermo*: τύπτομεν, typtomen, *verberamus*.
- Gravis (`) τιμὴ, timè, *honor*.
- Circumflexus (῀) ποιῶ, poiô, *facio*: βοᾶτε, boâte, *clamatis*.

Acutus, & circumflexus, attollunt ſyllabam, quam afficiunt; gravis deprimit.

Spiritus duo; [c] Aſper, ſive denſus (ʽ) ἅμα, hama, *ſimul*. Lenis, ſive tenuis (ʼ) ἐγὼ, egò, *ego*. Semper autem vocalis, aut diphthongus, initio dictionis alterum poſſidet è ſpiritibus.[d]

Conſonans ρ principio quidem adſpiratur[e], ῥώμη, rhome, *robur*: in medio verò ſi geminetur, priore loco levigatur; poſteriore adſpiratur, πόῤῥω, porrho, *longè*.

Apoſtrophos[f] nota eſt rejectæ vocalis, α, ε, ι, ο

a Unde à Græcis ἄσημον & μοναδικὸν appellatur, quaſi ignobile, ac nullâ inſignitum notâ; & ſolitarium; vel, μονῆρες, quaſi ſingulare quid.

b Græcè τόνος ὁ ὀξὺς, ὁ βαρὺς, καὶ ὁ περισπώμενος. Ex quibus acutus locum habet in tribus ultimis ſedibus. Circumflexus in duabus ultimis. Gravis in omni ſyllaba, quæ non notatur accentu; ſed in ſola ultima ſcribitur. Quæ ὀξεῖαν, ſive acutum, habent in fine, dicuntur ὀξύτονα· quæ ἐν τῇ παρεδρευούσῃ, ut vocat Apollonius, hoc eſt, in penultima, ea vocantur παροξύτονα· quæ in antepenultima, προπαροξύτονα. Quæ circumflexum in ultima, περισπώμενα· quæ in penultima, προπερισπώμενα. Quæ non habent in ultima acutum, aut circumflexum, βαρύτονα· quia ubicunque non annotatur accentus primarius, ſive acutus, aut circumflexus, ibi gravis intelligitur. *c* Græcis δασὺ, & ψιλὸν πνεῦμα. Veteres autem ſic tenuem ˧ pingunt, ſic denſum ˫. In majuſculis verò literis non ſolet ſpiritus adſcribi. *d* Ac υ quidem ſemper habet denſum. *e* Sive ſic malis, *aſperatur*; ut loquitur Capella. Et id Græcis δασύνεσθαι. *f* Ἀπόστροφος, apoſtrophus, *averſio*. Rejiciuntur eâ duæ vocales breves, ι, & ο.

duæ

ι, ο· aut diphthongi, αι, οι· quod fit ob sequentem vocalem: quæ si adspiretur, migrat præcedens tenuis in adspiratam: πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, πάντ' ἔλεγον, pantelegon (prolatio enim est in morem unicæ dictionis): ἀπὸ οὗ, *à quo*, ἀφ' οὗ· κατὰ οὗ, *contra quem*, καθ' οὗ· νύκτα ὅλην, *noctem totam*, νύχθ' ὅλην.[a]

duæ item ancipites, α, & ι, sed solùm, quando corripiuntur: duæ præterea diphthongi αι, & οι· cujus caussa est, quòd extremo loco censeantur breves in ratione accentuum. Nec vocales hæ, ac diphthongi semper ob sequentem vocalem rejiciuntur, sed si ita usus ferat: ut omnino eâ in re judicio sit opus. Quandoque etiam vocalis rejicitur, sequente consonâ. Nam ut in compositione dicitur κάτθεο pro κατάθεο, *depone*: ita & extra compositionem παρ' θεῷ, *apud Deum*. Interdum & initialis tollitur vocalis: ut ὦ 'γαθὲ, pro ὦ ἀγαθὲ, *ô bone*. Sic Iliad. λ. ψ. 607. τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ, pro τῷ ἐμῷ. Sed κρᾶσιν hoc appellat Apollonius l. II. περὶ συντάξ. sect. XIV.

a Quæ si dividi debent, sic divides νύχ-θ' ὅλην. Unde de ceteris conjectura. Sic Gretserus. Malim ego νύ-χθ' ὅλην. Nam dicimus νύ-κτα.

PARTES ORATIONIS sunt Octo:[b]

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium[c], Conjunctio, Præpositio.

CASUS quinque: Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus[d]. siquidem Ablativo Græci carent[e].

NUMERI tres: Singularis, Dualis, Pluralis[f].

Utimur duali, cum de duobus est sermo: præ-

b Græcis ἄρθρον, ὄνομα, ἀντωνυμία, ῥῆμα, μετοχὴ, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις. Quarum partium quinque priores declinabiles, tres postremæ indeclinabiles. c Adverbio Græci subjecere Interjectionem, quam Romani ab ea separârunt, idque sapientius. Interjectiones enim non possunt verbis cohærere: ut rectè à Servio traditum est. Adverbia autem plurimùm cohærent verbis, semperque iis jungi possunt: unde & *Adverbia* dicuntur. d Gr. Πτώσεις εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική. e Nec tamen carent vi Ablativi, sed utuntur ejus loco Dativo, quandoque etiam Genitivo. f Gr. ἀριθμοὶ ἑνικὸς, δυϊκὸς, πληθυντικός.

præsertim si res geminæ sint: ut, τω ὀφθαλμω βλέπετον, *duo oculi vident*. Plurali autem utimur, cum res explicantur plures duabus: ut, ὀφθαλμοὶ βλέπουσι, *oculi vident*. Sed etsi duale non soleat poni pro plurali: plurale tamen sæpe usurpatur pro duali. Imo interdum & substantivum in uno, adjectivum in altero numero ponitur: qua de re in Syntaxi agetur.

In duali est vox eadem Nominativi, Accusativi, & Vocativi: itidem Genitivi, & Dativi. Sic in Plurali semper similes sunt Nominativus & Vocativus.

Profertur autem aliquid, vel lingua communi; quâ qui utitur, certi loci indigena agnosci nequit: vel dialecto quâpiam, sive linguæ pro gentis diversitate differentiâ. Quales præcipuè sunt, Attica, Ionica, Dorica, & Æolica [a].

a Græcè διάλεκτοι, Ἀττική, Ἰωνική, Δωρική, καὶ Αἰολική. Cæterùm ex Strabone initio libri octavi cognoscimus, quatuor esse Dialectos, Atticam, Ionicam, Doricam, & Æolicam. Quibus vulgò accensent communem, sed perperam, cùm ei accidant Dialecti. Ionicâ usi Herodotus, & Hippocrates: Doricâ Theocritus, & Pindarus: Atticâ, Aristophanes, & Demosthenes: Æolicam videre est in reliquiis Sapphûs, & Alcæi; quem Æolicè scripsisse Apollonius auctor est lib. III. cap. XXXI. Utinam verò monumenta eorum ad nos integra pervenissent. Nam vetus lingua Latina penè universa conflata est ex Æolica, ac Dorica: eóque multum ea res lucis adferret ad vocum Romanarum originem, ac proprietatem, melius intelligendam. Quòd si quam addere his Dialectum lubeat, ea esto poëtica: quando multa sibi Poëtæ permiserunt, quæ minimè in usu essent. Ex Strabonis loco memorato etiam discimus, duas esse ex his principes Dialectos, Atticam, & Doricam. Nam Attici sunt Iones, undè & nomen mari Ionio, quod inter Italiam, & Græciam. Et Dorica eadem ac Æolica, unde Pindarus, quem convenit Doricè scripsisse, ait, Ode I Olympiorum, se uti Αἰοληΐδι μολπῇ. Quanquam verò Doricam dialectum ἀσαφῆ vocet Malchus, sive Porphyrius in Pythagoræ vita: Jamblichus tamen in Pythagoræ vita c. XXXIV confert eam cum Ionica, eamque judicat omnium præstantissimam: atque hanc esse caussam, cur eam elegerint Pythagoras, & Epicharmus.

DE ARTICULO.

ARTICULUS est duplex: Præpositivus, & Postpositivus [a].

Præpositivum vocant, quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem sic:

Mascul. Sing. Nominativus ὁ [b], Genit. τοῦ, Dat. τῷ, Acc. τόν.

Dual. Nomin. & Acc. τὼ, Genit. & Dat. τοῖν.

Plural. Nom. οἱ, Genit. τῶν, Dat. τοῖς, Acc. τοὺς.

Fœm. S. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. D. τὰ, ταῖν. P. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neut. S. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. D. τὼ, τοῖν. P. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Articulus hic, uti & subjunctivus, vocativum ignorat; pro quo in declinationibus utimur Adverbio vocandi, ὦ, ὁ.

Articulus subjunctivus est, ὃς, ἣ, ὃ, valens Relativum, *qui, quæ, quod.*

Masc. S. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. D. ὥ, οἷν. P. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Fœm. S. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. D. ἅ, αἷν. P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Neut. S. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. D. ὥ, οἷν. P. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Dativus ᾧ adspiratur: Adverbium autem vocandi ὦ lenem habet spiritum, nec iota subscriptum.

Præpositivi Articuli officium est rem certam significare: ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum*, nempe istum certum, de quo inter nos

a Græcè ἄρθρον προτακτικὸν, καὶ ὑποτακτικόν. Sed accuratiùs loquendo, unus solùm est articulus, nempe qui vulgò præpositivus vocatur. At qui postpositivus dicitur, est pronomen relativum: ut significatio ostendit.

b Hi duo articuli ὁ, ἡ, accentum in nominativo singulari & plurali non habent. Reliqui verò casus articulorum tam præpositivorum, quàm subjunctivorum, aliquo semper notantur tono: circumflexo quidem in genitivis, & dativis, cujusvis numeri: aliàs verò acuto; qui tamen semper ferè ob dictionis consequentiam mutatur in gravem.

nos constat: quanquam Attici, ornatûs gratiâ, nunc addant Articulum, nunc rursus auferant[a]. Habet præterea locum in divisionibus, adjunctâ Conjunctione μὲν, & δὲ· ut, ὁ μὲν, ὁ δὲ· *hic quidem, ille autem*: τὸν μὲν, τὸν δὲ· *hunc quidem, illum verò.*

Adhæc pro interrogativo sumitur in Genitivo, & Dativo: ut, τοῦ; pro, τίνος; *cujus?* τῷ; pro, τίνι; *cui?* Ponitur & pro Infinito: ut, εἴ τῳ, pro εἴ τινι, *si cui.* Sic Lucianus: Ἀγνοῶ, τῷ χρὴ πιστεῦσαι· *Nescio, cui oporteat credere.* Capitur & pro Demonstrativo Pronomine: τὸν, pro τοῦτον, *hunc*: τὴν, pro ταύτην, *hanc*. Id quod crebrum est, adjectis Conjunctionibus δε, & γε· ὅδε, ἥδε, τόδε· ὅγε, ἥγε, τόγε· pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. itidem in reliquis casibus: τοῦδε, τῷδε, τόνδε· pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε, & τόδε, dicunt ὁδὶ, & τοδί[b].

a Sic fortasse Atheniensis Apollodorus, bibliothecæ lib. III. Δία τῷ κύκνῳ συνελθεῖν· Jovem cum cygno congressum. Nam usitatius multò, Δία κύκνῳ συνελθεῖν.

b Sic τηδὶ in fœminino.

Subjunctivi Articuli componuntur cum nomine infinito τὶς, τινός. Masc. ὅστις[c], οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. In genit.

τουδὶ, τηςδὶ, τουδί. In quibus putatur ι majorem habere demonstrandi vim, quasi sit à priori parte adverbii ἰδοὺ, *ecce*: quomodo & *hicce* videri possit à posteriori parte adverbii *ecce*; quasi sit, *hic ecce.* c Unde aliud compositum, οὖν addito, ὁστισοῦν, *quicunque*: ἡτισοῦν, *quæcunque*: ὁτιοῦν, *quodcunque.* Componitur etiam ὃς cum articulo præpositivo, sed tantummodo in genitivo & dativo, tum singulari, tum plurali: ὅτου, *cujus*; ὅτῳ, *cui*; ὅτων, *quorum*; ὅτοις, *quibus.* Sed additur quandoque οὖν, ὁτουοῦν, ὁτῳοῦν. Ἅττα, *quæ*, est neutrum plurale, ex ἅτινα, juxta nonnullos. Vel potius est Atticum pro ἄσσα, quod aliquibus placet esse ex ἃ & Megarensi σὰ pro τινά. Hic quoque οὖν juncto legitur ἅττ' οὖν, & ἅσσ' οὖν. Etiam ex subjunctivo articulo, & verbo ἐνὶ, *sunt*, conflatum ἔνιοι, *sunt qui*, *aliqui*: quod in plurali solo declinatur, ut nomina tertiæ declinationis. Etiam ab ὃς sunt duo relativa: ὅσος, *quantus*; & οἷος, *qualis.* Quorum interrogativa sunt πόσος, *quantus*, & ποῖος, *qualis*: responsiva autem τόσος, *tantus*; τοῖος, *talis.* Item τοσόσδε, τοιόσδε, & Atticè τοσουτοσὶ, τοιουσδί. A πόσος, & οἷος etiam sunt ὁπόσος, *quantus*; & ὁποῖος, *qualis*: unde ὁποσοσοῦν, *quantuscunque*; & ὁποιοσοῦν, qualiscunque. Quemadmodum autem relativa sunt οἷος, & ὅσος, interrogativa ποῖος, & πόσος;

ὅντινα. Fœm. ἥτις, ἥςινος. Neut. ὅ, τι, ὅτινος. Scribitur autem, ὅ, τι, per distinctiunculam [a], ut differat à conjunctione ὅτι, *quòd*. Additur & περ· ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, *qui*, *qua*, *quod*.

πόσος, responsiva τοῖος, & τόσος· ita & relativum est ἡλίκος, *quantus*; interrogativum πηλίκος, *quantus*; responsivum τηλίκος, *tantus*. Unde τηλικοῦτος, *tantus*. De quo etiam in Pronominibus dicemus. *a* Hypodiastolen vocant.

DE NOMINE:
ac primum de
DECLINATIONIBUS SIMPLICIBUS.

DECLINATIONES aliæ sunt nominum simplicium; aliæ contractorum [b].

Simplicium sunt quinque [c]: quarum priores quatuor *parisyllabæ* [d] dicuntur, quòd casus obliqui syllabas pares habeant recto.

Genitivus pluralis semper desinit in ων [e].

In primâ autem, & secundâ simplicium, circumflectitur in ultimâ.

Dativus singularis in declinationibus parisyllabis desinit in ᾳ, ῃ, vel ῳ, nempe cum ι subscripto [f].

Accusativus in ν cum vocali Nominativi, reservatâ ejus quantitate, & accentu.

Neutrorum tres casus similes: Nominativus, Accusativus, & Vocativus. Quæ in singulari numero varias habent terminationes: pluraliter autem semper exeunt in α, præterquam in Atticis quartæ parisyllabæ.

Attici

b ἁπλῶν κλίσεων, καὶ τῶν συνῃρημένων.

c Ex vulgari opinione; At reverà sunt tantùm tres: nam secunda sub prima, quarta sub tertia comprehenditur; ut in secunda isosyllaba dicemus.

d Gr. ἰσοσύλλαβοι, quibus opponuntur περιττοσύλλαβοι, *imparisyllabæ*. *e* Dualis in ιν, præcedente α, vel ο. *f* Videntur negligentiùs jam olim in dativis pro ᾳ, ῃ, & ῳ, quandoque præteriisse subjunctivam. Nam Sextus Empiricus adversus Grammaticos cap. IX negat sententiam quicquam detrimenti accipere, sive Dativum cum ι scribamus, sive absque eo.

Attici in omni declinatione Vocativum formant similem Nominativo [a].

[a] Vt apud Bionem, χαῖρε φίλ☉· & apud Sophoclem Ajace Flagell. ὦ φίλτατ᾽ Αἴας. Item Odyss. γ. ὦ φίλ☉. Quæ, & alia, exempla adducit Apollonius lib. 1. p. 51. Ac lib. III, monet, Macedones, & Thessalos, usurpare vocativum pro nominativo. Ita ὁ Θυέστα, Iliad. β. ϔ. 107.

PRIMA DECLINATIO.

PRIMA est Masculinorum [b] in ας· ὁ Αἰνείας [c], Æneas: vel in ης· ὁ Χρύσης, Chryses: ὁ λῃστής, latro: quorum Genitivus in ου, Dativus in ᾳ, vel ῃ, diphthongum impropriam, Accusativus in αν, vel ην, Vocativus in α, vel η, secundùm terminationem Nominativi. Dualia, & Pluralia, conveniunt cum articulo Fœminino, ablato τ.

S. { ας, / ης, } ου, { ᾳ, αν, α. / ῃ, ην, η. } D. α, αιν. P. αι, ῶν, αις, / ας, αι.

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.

Dual. τὼ Αἰνεία, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.

P. οἱ Αἰνεῖαι, τῶν Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνεῖαι.

ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση [d].

ὁ λῃστής, τοῦ λῃστοῦ, & ita deinceps.

Geni-

[b] Ita recte Urbanus: non item communium in ας, quod ait Lascaris. Tamen & Priscianus in quinto ait, dici ὁ καὶ ἡ λῃστής. Sed λῃστής structurâ semper masculinum.

[c] Melius παράδειγμα statuas Αἰνίας, cùm alterum sit poëticum. At in prosa est Αἰνίας, ut in Actis IX. 33. Indéque Homero ipsi Αἰνειάδαι, ac Latinis quoque Æneada, secundâ correptâ. Αἰνέας verò dixere, ut Ἀνδρέας Matth. IV. 18. Similiter quoque id nomen scribitur Athenæo lib. VII, & Dioscoridi initio operis. Attamen Nonnus quoque metri caussâ Ἀνδρείας extulit:

Ἀνδρείας μερόπων ἁλιεὺς μετὰ πόντιον ἄγρην.
Andreas hominum piscator ad aquatilem prædam.

[d] Apud Menandrum tamen est ὦ Λάχης· de quo Apollonius lib. 1. συντάξ.

Genitivus nominum in ας Doricè exit in α, ut ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνεία. Quorum exemplo nonnulla & recepto more genitivum faciunt in α, præcipuè propria: ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ[a], ὁ Ἰούδας, τοῦ Ἰούδα. Sic appellativa: ὁ βοῤῥᾶς, boreas, τοῦ βοῤῥᾶ· ὁ πάππας, papa, vel pater, τοῦ πάππα. Quædam in communi lingua utramque obtinent terminationem: ut, Ἀρχύτας, Ἀρχύτου, vel Ἀρχύτα, Πυθαγόρας, Πυθαγόρου, vel Πυθαγόρα· & aliqua appellativa, ut *πατρᾳλοίας*, *patricida*, *μητρᾳλοίας*, *matricida*, *ὀρνιθοθήρας*, *auceps*, *γεννάδας*, *homo generosus*.

Vocativus Nominum in της exit in α[b] breve: τοξότης, *sagittarius*; ἱππηλάτης, *equitator*; προφήτης, *propheta*: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα[c]. Sic Gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα[d], *Scytha*. & Poëtica in πης, κυνώπης, ὦ κυνῶπα, *impudens*. & composita ex Verbis *μετρῶ*, *metior*: *πωλῶ*, *vendo*: *τρίβω*, *tero*: *γεωμέτρης*, *geometra*: *βιβλιοπώλης*, *bibliopola*: *παιδοτρίβης*, *puerorum exercitator*: ὦ γεωμέτρα, &c. Sic λάγνης, *lascivus*, ὦ λάγνα. Sed quæ in στής desinunt, utramque terminationem habent: ut, λῃστής, *latro*, ὦ λῃστή, vel λῃστά. Sic πελταστής, *peltatus*, seu *cetratus*: ἀκοντιστής, *jaculator*: Ὀρέστης, *Orestes*: Θυέστης, *Thyestes*[e].

SE-

a Sic quandoque in propriis ς abjiciunt terminantia in ης: ut τρῆς, τοῦ τρῆ.

b Sed η retinent hæc propria, Αἰήτης, Αἰναέτης, Αἰναρίτης, Καλλιπίτης.

c Reservato accentu in eâdem syllabâ; excepto δεσπότης, dominus, ὦ δέσποτα.

d Sic Πέρσης, ὦ Πέρσα, cùm gentile est; Sed proprium viri retinet η. Hesiodus ἐν ἔργ. ỷ.297: Operare, ô Persa, divinum genus. Ἐργάζεο, Πέρση, δῖον γένος.

e Poëtæ hujusmodi vocativos in α usurpant pro nominativis, quod jam nobis suprà monitum. Latini non in istis tantum id faciunt, sed in iis etiam, quæ ab ας veniunt; ut, Sosia, Anchisa.

SECUNDA DECLINATIO[a].

SECUNDA Declinatio tantum est Fœmininorum: quæ desinunt vel in α, ut ἡ μοῦσα, *musa*: vel in η, ut ἡ τιμὴ, *honor*. Genitivus in ης, Dativus in ῃ diphthongum, Accusativus in αν, vel ην, Vocativus in α, vel η, juxta terminationem Nominativi. Dualia & Pluralia perinde se habent, atque in prima Declinatione.

Sing. α, ης, ῃ, αν, α. Dual. α, αιν. Pl. αι, ῶν, αις, ας, αι.
η, ην, η.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum (hoc est, quod non subsequitur consonantem), faciunt Genitivum in ας, Dativum in ᾳ diphthongum, Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Leda*. Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha*. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies*. φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia*[b].

Itidem Ἀθηνᾶ, *Pallas*; Ναυσικᾶ, *Nausicaë*; & μνᾶ, *mina*, servant α in Genitivo, & Dativo; Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾷ, & cetera: fiunt enim per Crasin à desinentibus in α purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα. Etiam à Θέκλα, *Thecla*, est Θέκλας, Θέκλᾳ.

TER-

[a] Rectiùs ex secundâ hac, & primâ, una fiat declinatio, ut ea partim sit masculinorum in ας, & ης quorum genitivus desinat in ου, vel etiam α partim fœmininorum in α, vel η, quorum genitivus exeat in ης, vel ας. Quomodo & Latinis quatuor illæ terminationes nominativi ad primam referuntur. At secundæ fuerint illa in ος & ον, ut apud Latinos exeuntia in *er*, *us*, & *um*. Quarta non est diversa à priori, cùm solùm differat dialecto. Quare quæ vulgò quintæ dicuntur, fuerint tertiæ: uti apud Latinos. Distributio istiusmodi ob convenientiam cum Latina expeditior, faciliorque est vulgari. Nihilominus ne studio innovandi molestiores essemus aliter assuetis, passi sumus & nos consuetudine abripi, velùt torrente.

[b] Horum imitatione Latini veteres dixere *terras*, pro *terræ*; imo & *escas*, pro *escæ*; *Latonas*, pro *Latonæ*. Ac remansit *paterfamilias* pro *paterfamiliæ*.

TERTIA DECLINATIO.

TERTIA declinatio complectitur Masculina, Fœminina, & Communia, in ος; ὁ λόγος, *sermo*: ἡ ὁδὸς, *via*: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*: ὄνος, *asinus*: ἵππος, *equus*: & adjectiva: ὁ καὶ ἡ χρήσιμος, *utilis*: φρόνιμος, *prudens*. Complectitur & neutra in ον· τὸ ξύλον, *lignum* [a]. Vocativus, præterquam in neutris, desinit in ε [b]. Genitivus, Dativus, & Accusativus, item Dualia, & Pluralia, sequuntur Articulum Masculinum & Neutrum.

Sing. ος, ου, ῳ, ον, ε. Dual. ω, οιν. Plur. οι, ων, οις, ους, οι.
ον, ον, ον. α, α, α.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου [c], τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε, &c.
ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδὲ, &c.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον, &c.

Tertiæ Declinationis Neutra hæc abjiciunt ν, more Attico [d]: ἄλλο, *aliud*: τηλικοῦτο, *tantum*, *tam grande natu*: τοιοῦτο, *tale*: τοσοῦτο, *tantum*. Sic Pronomina, τοῦτο, *hoc*: ἐκεῖνο, *illud*: αὐτὸ, *ipsum*. Interdum tamen habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον. Sic ταὐτὸν, *idem* [e], pro τὸ αὐτό.

a Ad tertiam etiam reduci debent illa in ι, & υ, per apocopen facta; ἄλφι, pro ἄλφιτον, *farina*; ἦρι, pro ἦριον, *lana*; βρόφι, pro βρόφιμον, *nutriens*. Suntque indeclinabilia. Simile est γλάφυ, pro γλαφυρόν, *rotundum*.

b Communi etiam linguâ in vocativo dicitur, ὦ θεὸς, *ô Deus*; ὦ οὗτος, *heus tu*: more Attico.

c Veteres Attici, ante receptas Samiorum, sive Ionum, literas, scribebant hoc pacto, ὁ λόγος, τὸ λόγο, τοῖ λόγοι. Nam ο pro ου scribebant, & οι pro ῳ. Testes Velius Longus, & alii.

d uti & in articulis τὸ, καὶ ὅ.

e Et apud Aristophanem ταὐτονὶ, pro ταὐτό.

QVARTA DECLINATIO.

QVARTA Declinatio Atticorum est propria, vertentium vocales præcedentis Declina-

clinationis in ω: alioqui genere consentit: nam continet Masculina, Fœminina, & Communia in ως· ὁ Μενέλεως, *Menelaus*: ἡ ἅλως, *area*: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis*: & Neutra in ων, τὸ εὔγεων, *fertile*. Omnes casus desinunt in ω, vel monophthongo, vel diphthongo. vertitur enim ο in ω· οι in ῳ, subscribendo ι· ου in ω, abjecto υ. Neutrorum quoque α migrat in ω. Hoc modo:

Sing. ως, ω, ῳ, ων, ως. Dual. ω, ῳν. Pl. ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ.
ων, ων, ων. ω, ω, ω.

ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων, ὦ Μενέλεως.

ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω, τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ.

τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος tertiæ, mutant α penultimam longam in ε; ναὸς, νεὼς, *templum*: λαὸς, λεὼς, *populus* [a].

Quinque etiam accusativum faciunt sine ν: ὁ Ἄθως, τὸν Ἄθω [b], *Athos*, sive *Athon*, *mons Græciæ*: ἡ ἕως, τὴν ἕω, *aurora*: ἡ Κέως, τὴν Κέω, *Ceos*, sive *Cea*, *insula*: ὁ λαγὼς, τὸν λαγὼ, *lepus*, ἡ Κῶς, τὴν Κῶ, *Cos insula*. Unum quoque in ως neutrum est, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum* [c].

QVIN-

a At brevis manet; κάλος, *rudens*, κάλως· ταὸς, *pavo*, ταώς· λαγὸς, *lepus*, λαγώς. Accentus non mutatur in polysyllabis, etsi ultima sit longa. Ut ἵλαος, *propitius*, ἵλεως· ἀνίλαος, *inclemens*, ἀνίλεως. Ac par ratio in compositis à γέα, *terra*; κρέας, *caro*; κέρας, *cornu*; γῆρας, *senectus*; γέλως, *risus*; χρέως, *debitum*; λεὼς, *populus*; πλέως, *navigatio*. Ut λεπτόγεως, *tenuem habens terram*; ἡδύκρεως, *suavem habens carnem*; χρυσόκερως, *aurea habens cornua*. b Legas tamen τὸν Ἄθων apud Herodotum, τὸν λαγὼν apud Plutarchum, aliáque apud alios. c Pro quo & τὸ χρεὼν dicitur. Duo item neutra in ω, apud Philonem ἀγήρω, *senii expers*, apud Plutarchum ἐπίπλεω, *plenum*.

QUINTA DECLINATIO.

a περιττοσύλλαβος.

QUINTA Declinatio imparisyllaba[a] complectitur omnia genera, & terminationes plurimas. Genitivus Nominativum superat, exiens in ος, Dativus in ι, Accusativus in α, Vocativi sæpe vox eadem, ac Nominativi. Dualis Nominativus ε, Genitivus οιν. Pluralis Nominativus ες, Genitivus ων, Dativus σι, Accusativus ας. At Neutrorum tres casus plurales in α.

Sing. Nominativus varius, ος, ι, α. Vocativus varius. Dual. ε, οιν. Plur. ες, ων, σι, ας, ες.
α, α, α.

S. ὁ Τιτὰν, τȣ͂ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν.
D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε.
P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες. *Titan.*

Terminationes quintæ declinationis.

A literâ finita formant Genitivum in ατος· τὸ βῆμα, τȣ͂ βήματος, *gradus, tribunal.*

Nomina literarum sunt indeclinabilia[b], τὸ ἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα. Sic & quæ aliter, quàm in α, desinunt: ut μῦ, ξῖ, ῥῶ. Sed ε, υ, ο, ω, inflectuntur ratione adjectivorum, ψιλὸν, μικρὸν, μέγα.

b Indeclinabilia quoque sunt, apocopen passa: ut ὕφα, pro ὕφασμα, *textura*; σκέπα, pro σκέπασμα, *tegmentum*; ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, *pinguedo*.

I { ιτος, unum substantivum, τὸ μέλι, μέλιτος, *mel*, cum compositis. Adjectiva Neutra communium legem servant: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος, *gratiosus, a, um*: ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriæ studiosus, a, um*: sic etiam τὸ τὶ, τινὸς, *aliquid*,

aliquid, vel aliquod, ut Commune ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis, aliqua*.

Ρ[a] ι@· τὸ σίνηπι, σινήπι@, *sinapi*. Sic κόμμι, *gummi*: κιννάβαρι, *cinnabaris*: πέπερι, *piper*. Sed hujusmodi accepêre Græci à Barbaris.

Υ[b] υ@· τὸ γόνυ, γόνυ@[c], *genu, geniculum*.
ε@· τὸ ἄστυ, ἄστε@, *urbs*: τὸ πῶϋ, πώε@, *grex ovium, ovile*. Sic neutra Masculinorum in υς· ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέ@, *jucundus, um*; *suavis* & *suave*.

Ω ό@· ἡ Λητώ, Λητό@, *Latona*[d].

ΑΝ αν@· ὁ παιὰν, παιᾶν@, *paan, hymnus, inprimis in laudem Apollinis*: ὁ Πὰν, Πανὸς, *Pan, deus pastorum*: τὸ μέλαν, μέλαν@, *nigrum, atramentum*.
αντ@· Participia sunt: τὸ τύψαν, τύψαντ@, *quod verberavit*. Sic Adjectivum τὸ πᾶν, παντὸς, *omne*, more Masculini πᾶς, παντὸς, *omnis*.

ΕΝ εν@· τὸ τέρεν, τέρεν@, *tenerum*.
εντ@· τὸ χαρίεν[e], χαρίεντ@, *gratum, urbanum*: ut Masculinum χαρίεις, *gratus*, sive *cui gratia inest*; *venustus*. Sic Participia, ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντ@, *verberatus, verberatum*.

ΗΝ ην@· ὁ Ἕλλην, Ἕλληνος, *Græcus*: ἡ σειρὴν, σειρῆν@, *siren, insecti genus non dissimile api*: item *Siren, fabulosarum mulierum una*.

a Aristoteles in arte poëtica, in fine cap. 21, ait, tria solum esse, quæ in ι desinant, μέλι, κόμμι, πέπερι· præterit κιννάβαρι, ut peregrinum. Imò Athenæus lib. 2. auctor est, nullam vocem Græcam, puta substantivam, in ι desinere præter μέλι. Nam πέπερι, κόμμι, κῶμι, peregrina esse. *b* Aristoteles in arte poëtica, in fine cap. 21, ait, quinque esse, puta substantiva, quæ in υ desinant; nempe πῶϋ, νάπυ, γόνυ, δόρυ, ἄστυ. *c* Sed in prosa γόνατ@. Sic τὸ δόρυ, τοῦ δόρυ@, δόρατ@. Vide infra caput de anomalis. *d* At ὦ pro ὦμα indeclinabile est *e* Χαρίεν, κοινῶς, at χάριεν proparoxytonè, Ἀττικῶς: ut Eustathius, & veterum alii observant.

ΕΝ. ενος· ὁ ποιμὴν, ποιμένος, *pastor*: ἡ φρὴν, φρενὸς, *mens*: ὁ καὶ ἡ ἄρσην, ἄρσενος, *mas*: ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, *tener*, *tenera*. Ἀρὴν *, *agnus*, per syncopen facit ἀρνός.

ΙΝ. ινος· ὁ δελφὶν, δελφῖνος, *delphin piscis*: ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *radius*: ὁ καὶ ἡ θὶν, θινὸς, *litus*: cujusmodi nominativus etiam effertur per ις, δελφὶς, ἀκτὶς, θὶς. Uti & ἶν, *fibra*: ῥὶν, *naris*: Σαλαμὶν, *Salamin*: quæ aliàs in Σ desinunt.

ΟΝ. ονος· τὸ μεῖζον, μείζονος, *majus*: à communibus in ων. οντος· cujusmodi participia sunt: ut τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans*.

ΟΥΝ. οδος· τὸ δίπουν, δίποδος, ut com. δίπους, *bipes*. ουντος· quæ participia sunt, τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*.

ΥΝ. υνος· ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris*, *propugnaculum ligneum*: & quorum Nominativus etiam in υς desinit: Γόρτυν, vel Γόρτυς, *Gortys*, *civitas Cretæ*: ὁ Φόρκυν, vel Φόρκυς, *Phorcys*, *Neptuni filius*, *& Medusæ pater*. υντος· quæ participia sunt: ut τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος, *jungens*.

ΩΝ. ωνος· ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*: ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *ævum*: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, *Plato*: ἡ μήκων, *papaver*: ἡ Σιδὼν, *Sidon*, *urbs Phœniciæ*. ονος· ὁ πρίων, πρίονος, *serra*: ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo*: & communia, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, *felix*: & ita comparativa, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*.

* Sic Eustathius; sed alii rectiùs censent ἄρς· quãquam ille rectum monosyllabicum non agnoscat. Ab ἀρνὶ est dativus pluralis ἀρνάσι.

Κύων,

Κύων, *canis*, facit κυνὸς *per syncopen*.

ῶντος· ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, *Xenophon*.

οντος· δράκων, δράκοντος, *draco*: & participia; ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*: ὁ τυπών, τυπόντος, *qui verberavit*, & similes aoristi secundi activi.

οῦντος [a]: τυπῶν, τυποῦντος, *verberaturus*: & alia participia futuri secundi activi.

Item circumflexa præsentis in primâ, & tertiâ, circumflexorum: ut, ὁ ποιῶν, ποιοῦντος, *faciens*: δηλῶν, δηλοῦντος, *manifestans*.

κος· ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax*: ἡ κύλιξ, κύλικος, *poculum, calix*: ὁ καὶ ἡ μεῖραξ, μείρακος, *adolescens*: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, *mutat* η in ε.

Ξ γος· ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*: ὁ καὶ ἡ οἰστροπλὴξ, οἰστροπλῆγος, *æstro percitus*: ὁ τέττιξ, τέττιγος, *cicada*. Sic λύγξ, λυγγὸς, *singultus*: sed λύγξ, λυγκὸς, *lynx*.

χος· ὁ καὶ ἡ βὴξ, βηχὸς, *tussis*: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*, pro adspirata sumit tenuem, τ pro θ, ne duæ syllabæ adspiratæ immediatè sese excipiant [b].

κτος· ὁ ἄναξ, ἄνακτος [c], *rex*: ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*.

ΑΡ αρος· ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*. Sic & τὸ νέκταρ, νέκταρος, *nectar, potus deorum*; interdum etiam *cibus eorum*, sed rarò: itidem ψάρ, ψαρὸς, *sturnus*.

ατος· τὸ ἧπαρ, ἥπατος [d], *jecur, hepar*: τὸ δέλεαρ,

[a] Cum οῦντος hoc sit ex όοντος, terminatio ea rectiùs fortasse prætereatur. Sanè ex contractionem nulla habent οῦντος.

[b] In dativo plurali redit θ, θριξὶ nempe quia non sequitur adspirata χ, sed tenuis κ.

[c] Sic γάλα, γάλακτος, quasi à γάλαξ, lac.

[d] Sic poëtica εἶδαρ, esca; ἦμαρ, dies. At anomalum tamen est apud poëtas ἡ δάμαρ, uxor, δάμαρτος, reservato ρ.

λεαρ, δελέατος, *esca, quâ animalia capiantur, illecebra*: στέαρ, *adeps*: φρέαρ, *puteus* [a].

Indeclinabilia sunt: ὁ μῶμαρ, *stultus*: τὸ ὄναρ, *somnium*: sed pro ὄνατος, ὀνείρατος dicitur.

EIP { ειρος. ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pediculus*: ἡ χεὶρ, *manus*: ὁ καὶ ἡ πολύχειρ, *multimanus*: ὁ ἀντίχειρ, *pollex*.

HP { ηρος. ὁ Σὴρ, Σηρὸς, *Ser, unus è Serum populo*; & *vermis nens sericum*: ὁ λουτὴρ, λουτῆρος, *pelvis*: τὸ κῆρ, κηρὸς, *cor*: ἡ κὴρ, κηρὸς, *fatum, sors*.

ερος. ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther*. Sic ὁ ἀὴρ, *aër*: ὁ ἀστὴρ, *stella*: ὁ δαὴρ, *levir*.

In multis verò est syncope [b]: ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater*: ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, *mater*: sic compositum Δημήτηρ, *Ceres*: item ἡ θυγάτηρ, *filia*: γαστὴρ, *venter*. At ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, assumit δ.

OP { ορος. τὸ ἦτορ, ἦτορος, *cor, animus*: & inde compositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, *magnanimus*.

YP { υρος. ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*: ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*: & Neutrum τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*.

ΩP { ωρος. ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur*: ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *sanies tenuior*, vel *aquosius illud in sanguine*: τὸ ἕλωρ, ἕλωρος, *captura, præda*.

ορος. ὁ Νέστωρ, Νέστορος, *Nestor*: ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος, *Hector*: ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *carens patre*: ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*.

a Sed in tribus his etiam est contractio: quia dicimus δέλητος, δέλητι: στητὸς, στητί: φρητὸς, φρητί.

b Hæc syncope tantum est in genitivo, & dativo, singulari. Nam casus reliqui ἀναλόγως declinantur. Nisi quòd à θυγάτηρ etiam in aliis casibus ε omittitur. Ut θύγατρα, θύγατρες, θυγατρῶν, θύγατρας. Etiam Δημήτηρ in prosa facit Δήμητρος, Δήμητρι, Δήμητρα.

Excipe, τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *aqua* [a], quasi ab ὕδας· nam heteroclitum est.

αντος· ut, ὁ γίγας, *gigas*, γίγαντος. Sic ἡ ἀνδριὰς, *statua*: ὁ ἀλλᾶς, *farciminis genus*. Item ὁ πᾶς, παντὸς, *omnis*, cum compositis ἅπας, & σύμπας, *cunctus* [b].

ανος· ὁ μέλας, *niger*, ὁ τάλας, *miser*, μέλανος, τάλανος.

ΑΣ ἄδος· cujusmodi Fœminina sunt: ut, ἡ μονὰς, μονάδος, *monas*, *unitas*: λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*, *lucerna*: aut Communia: ut, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος, *exul*, *profugus* [c].

ατος, Neutrum: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*: τὸ ἅλας, ἅλατος, *sal*.

Ὁ λᾶας, *lapis*, facit λάαος, & contractè λᾶος. At contractum λᾶς habet λαός.

αιτὸς· unum Fœmininum: ἡ δαὶς, δαιτὸς, *convivium*: & unum Neutrum, τὸ σαὶς, σαιτὸς, *farina aquâ subacta*.

ΑΙΣ αιδος· ut Commune ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer*, *puella*, quod facit παιδός. Sic composita ejus, ἄπαις, *sine liberis*, *carens filiis*: εὔπαις, *felix liberis*, *seu bonos habens liberos*.

ΑΥΣ αός· ἡ γραῦς, γραός, *anus*, *vetula*. Sic ἡ ναῦς, *navis*, ναός [d]. Ionicè rectus est νηῦς [e], gen. νηός [f].

ΕΣ έος, Neutra Communium in ης· τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, *verum*.

 ΕΙΣ

a Sic à σκῶρ, *merda*, σκατός.

b Quibus adde Aoristos primos participii activi: ut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.

c Sic ἡ δὰς *fax*, δαδός. Sed in plurali δάδων, retracto accentu contra naturam monosyllaborum. Alii scribunt per α, quasi sit ex δαΐς.

d Sed Atticè pro γραός & ναός dicitur γρεώς & νεώς. Ut & in plurali γρεῶν, & νεῶν. e Et diæresi νηΰς. f Sic plurali νῆες pro νᾶες. At Accusativo ναῦς pro νάας.

ενὸς· ὁ κλεὶς, κλενὸς, *pecten*. Sic adjectivum εἷς, ἑνὸς, *unus*: & inde composita, μηδεὶς, & ὐδεὶς, *nullus*.

ΕΙΣ — εντ☉· ὁ Σιμόεις, Σιμόεντ☉, *Simoïs, Simoëntis, nomen fluvii in Phrygia*: ἡ Ο᾽πόεις, Ο᾽πόεντ☉, *Opûs, Opûntis, civitas in Locris*. Itidem Adjectiva: ὁ χαρίεις, χαρίεντ☉, *cui gratia inest, gratiosus, venustus*: & participia; ut ὁ τυφθεὶς, τυφθέντ☉, *verberatus*.

At ἡ κλεὶς, *clavis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, & κλεῖν· & in plurali κλεῖς, *claves*: Matth. xvi. vers. 19.

ΕΥΣ — έ☉ communiter, ῆ☉ Ionicè, έως Atticè: ὁ βασιλεὺς, τῦ βασιλέ☉, βασιλῆ☉, βασιλέως, *rex*: de hoc postea.

ΗΣ — ητ☉· ὁ λέβης, λέβητ☉, *lebes, cacabus*: ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτ☉, *vestis*: item Substantiva Fœminina, quæ fiunt ab adjectivis in *os* exeuntibus: ut, κακὸς, *malus*: ἡ κακότης, κακότητ☉, *malitia*: ἀςεῖ☉, *urbanus*: ἡ ἀςειότης, ἀςειότητ☉, *urbanitas*, &c.

ῆντ☉· ὁ τιμῆς, τιμῆντ☉, *honoratus*: δαφνῆς, δαφνῆντ☉, *laureus*: quæ contracta sunt ex τιμήεις, δαφνήεις.

εντ☉· Κλήμης, Κλήμεντ☉, *Clemenis*: Ουάλης, Ουάλεντ☉, *Valens*: similiáque à Latinis [a] accepta.

ε☉· ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένε☉, *Demosthenes*: ὁ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέ☉, *Hercules*: ἡ τριήρης,

[a] Græci in his N amittunt ante Σ· quomodo & Ορτήσιος dicitur pro Hortensius: in quo lapsus Lambinus, qui Hortesius contra ἀναλογίαν maluit, quia Græcè sit Ορτήσι☉.

ἤρης, τριήρεος, triremis: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, verus, vera.

ιος· ὁ ὄφις, ὄφιος, serpens: ἡ πόλις, πόλιος, urbs.

ιδος· ὁ Πάρις, Πάριδος, Paris: ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, basis, fundamentum, item crepida: & Communia: ὁ καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος, extorris, exul.

ιτος· ut, ἡ χάρις, χάριτος, gratia: cum compositis; εὔχαρις, gratus; ἄχαρις, ingratus.

ΙΣ ιθος· ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, avis, ales: ἡ μέρμις, μέρμιθος, funiculus.

ισος· ut, ἡ θέμις, θέμισος[a], jus, fas. Pro quo & θέμιδος dicitur. Sic χάρις non tantùm χάριτος, sed & χάριδος, & χάρισος facit; si Lascarim audimus. A quo alii dissentiunt, inprimis de Genitivo χάριος.

Nomen infinitum, ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ τὶ, aliquis, quidam, facit τινός· Interrogativum autem, τίς, τί, τίνος, quis, quæ, quod: acutâ penultimâ. Sic ὅστις, ὅυτινος, qui[b].

[a] Unde nomen propriũ Themistius; & Nympha Themista apud Hyginum, & Θεμιστόιενα apud Homerum.

[b] Sed Atticè pro ὅυτινος, ὅτου, dicitur quoque ὅτου, ὅτῳ.

εος· τὸ τεῖχος, τείχεος, murus: & reliqua Neutra.

ΟΣ ότος· τὸ τετυφὸς, τετυφότος, quod verberavit. Cujusmodi participia sunt.

οός· ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, bos: ὁ χροῦς, τοῦ χροὸς, cutis: ὁ νοῦς, νοὸς, mens.

οῦντος[c]· ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, placenta:

[c] Cujusmodi ἡ sunt ex contractione, πλακόεις, πλακοῦς, πλακόεντος, πλακοῦντος, πλακόεντι, πλακοῦντι, &c. Par ratio est in aliis tum communibus: ut, ῥοδοῦς, rosaceus; μελιτοῦς, melleus: tum propriis, ut, Ἀμαθοῦς, Ὀποῦς, Σιμοῦς.

ΟΥΣ { ἡ Ὀπȣ̃ς, Ὀπȣ̃ντος, *Opûs*, *Opûntis*.
ὀντος· ὁ ὀδȣ̀ς, ὀδόντος, *dens*: & Participia: ut, ὁ δȣ̀ς, δόντος, *qui dedit*.
Ceterùm πȣ̀ς, ποδὸς, *pes*: sic composita: ut, ἄπȣς, ἄποδος, *carens pedibus*. At τὸ ȣ̃ς, ὠτὸς [a], *auris*. }

ΥΣ { υος· ὁ μῦς, μυὸς, *mus*: ὁ ἰχθὺς, vel ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis*: ἡ χέλυς, χέλυος, *chelys, cithara*.
έος· ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus, velox*: ὁ ἡδὺς, *suavis*: ὁ ὠκὺς, *velox*.
εως, Atticè: ὁ πῆχυς, πήχεως, *cubitus*: ὁ πρέσβυς, *senex*: ὁ πέλεκυς, *securis* [b].
υδος· ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys, genus vestis*: ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *qui nuper venit*; ὁ καὶ ἡ ἔπηλυς, *advena*.
υθος· ἡ κόρυς, κόρυθος, *galea*.
ῦντος· ὁ ζευγνὺς, ζευγνῦντος, *jungens*: & similia Participia verborum in MI.
A μάρτυς tantùm est Dativus pluralis μάρτυσι. }

ΩΣ { ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus*: ὁ φὼς, φωτὸς, *vir*: τὸ φῶς, φωτὸς, *lux, lumen*: ὁ χρῶς, χρωτὸς, *cutis*.
ωδος· ut, ἡ φὼς, φῳδὸς, *pustula, macula rubens, quales quæ igne inustæ*.
οος· ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*; ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora*.
οτος· ut, τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberavit*: & similia præterita participia.
ωος· ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Tros, Trojanus*: ὁ Μίνως, Μίνωος, *Minos*: ὁ ἥρως, ἥρωος, *heros*. }

[a] Tanquam ab ὦς, quod Doricum foret, quomodo Dorès dicunt ὦν pro οὐῶν.

[b] Quæ & pluraliter Atticos imitantur, πήχεων, πρέσβεων, πελέκεων. Etiam apud Aristotelem, 6 l. c. 13, Metaph. legas ἐκ δυο ἡμίσεων, è *duobus dimidiis*, à neutro adjectivo ἥμισυ.

ΛΣ λος· ὁ ἅλς, ἁλὸς, *sal*: ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare*, apud poëtas.

ΝΣ νθος· ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus*: Τίρυνς, Τίρυνθος, *Tiryns, oppidum Laconicæ.*

ΡΣ ρος· ὁ μάκαρς, μάκαρος, quod & μάκαρ, μάκαρος, *beatus*.

Ψ { πος· ὁ ὢψ, ὠπὸς, *oculus, visus*: ἡ λαίλαψ, λαίλαπος, *procella*: ὁ Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*.
βος· ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*: ὁ φάψ, φαβὸς, *palumbus*: ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena*.
φος· Κίνυψ, Κίνυφος, *fluvius Africæ*: ἡ κατῆλιψ, κατήλιφος, *columen, scala*. }

Et hactenus de Genitivo.

ACCUSATIVUS singularis exit in α· τὸν Τιτᾶνα, *Titanem*. Excipiuntur:

I. Nomina in ις, & υς, quorum genitivus in ος purum. Nam faciunt hæc accusativum per ν, ὁ ὄφις, ὄφιος vel ὄφεως, ὄφιν, *serpens*: ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν, *racemus*: ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὀξέος, ὀξύν. Sed hæc quoque α habent: τὸν βότρυα, τὸ ὀξέα, inprimis apud poëtas.

II. Barytona in ις, & υς, declinata non purè, sortiuntur utramque [a] terminationem: ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν, *lis, contentio*: ὁ νέηλυς, νεήλυδος, τὸν νεήλυδα & νέηλυν, *qui recèns advenit*.

[a] Nempe ν quoque habent, quia Ionicè declinantur per ος purum.

III. Nomina in αυς faciunt αυν· ἡ ναῦς, ναὸς, ναῦν, *navis*: ἡ γραῦς, γραὸς, γραῦν, *anus, vetula*. Sic & ους, ουν· ut, ὁ βοῦς, *bos*, βοὸς, βοῦν· rarò autem in α, τὸν βόα.

 Ὁ πα-

Ὁ πατὴρ, *pater*: τοῦ πατέρος, & πατρὸς, τὸν πατέρα tantùm: ἡ μήτηρ, *mater*, τῆς μητέρος, & μητρὸς, τὴν μητέρα tantùm: ἡ γαστὴρ, *venter*, τῆς γαστέρος, & γαστρός, τὴν γαστέρα tantùm: ad differentiam nominum ἡ πάτρα, *patria*; ἡ μήτρα, *matrix*; ἡ γάστρα, quod & γάστρη, *concavum vasis*, vel etiam *carina*, seu *alveus navis*.

VOCATIVUS idem ac nominativus: ὁ Τιτὰν, ὦ Τιτάν.

Excipe nomina barytona [a] flexa per αντος, vel οντος, quæ ablato τος formant vocativum [b]: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν [c], *Ajax*: λέων, λέοντος, ὦ λέον, *leo*.

Similiter adjectiva in ην, & εις [d], ablato τος, vel ος, formant vocativum per εν· τέρην, τοῦ τέρενος, ὦ τέρεν, *tener*: χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, ὦ χαρίεν, vel etiam ὦ χαρίεις, *gratiosus*. Sic Σιμόεις, ὦ Σιμόεν, *Simoïs*, *fluvii nomen*.

Pariter barytona in ωρ ορος, & ας ανος, & in ων ονος, faciunt vocativum abjecto ος ut, ὁ Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ· ὁ Ἕκτωρ, ὦ Ἕκτορ· παντοκράτωρ, ὦ παντοκράτορ, *omnipotens*: ὁ μέλας, μέλανος, ὦ μέλαν, *niger*: ὁ τάλας, τάλανος, ὦ τάλαν, *miser*: ὁ δαίμων, δαίμονος, ὦ δαῖμον, *dæmon*: ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, ἐλεήμονος, ὦ ἐλεῆμον, *misericors*. Sic ὁ καὶ ἡ κύων, κυνὸς per syncopen, ὦ κύον, *canis*.

Ex his quædam [e] polysyllaba accentum retrahunt

[a] Dico *barytona*, quia oxytonorum dispar est ratio, ut ἱμὰς, ἱμάντος, ὦ ἱμάς. Dico *flexa* in αντος, vel οντος, quia Οὐάλης, Οὐάλεντος, Κλήμης, Κλήμεντος, non habent εν in vocativo.

[b] Participia tamen vocativum formant similem nominativo: ut, ὁ τύψας, ὦ τύψας.

[c] Sic ὦ Πουλυδάμαν· sed Poëticè Homero, ὦ Πουλυδάμα, ὦ Αἶα, ὦ Θόα. Sed Atticè tamen ὦ Αἴας apud Sophoclem. Latini illa in A imitantur. Ut ô *Pallâ*, XI Æneïd. ô *Calcha*, Senec. Troad.

[d] Præter participia in εις· ut, τυφθεὶς, τιθεὶς· ubi similiter idem vocativus, & nominativus.

[e] Nec enim id per-

hunt in antepenultimam: ut, ὁ Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος, ὦ Ἄπολλον· ὁ Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον· ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον, *infelix*. Sic, βελτίων, βελτίονος, ὦ βέλτιον· ἀρείων, ἀρείονος, ὦ ἄρειον, *melior*: ac similes comparativi. Quædam etiam polysyllaba, quorum genitivus desinit in ῶνος, faciunt ον, retracto itidem accentu: ut, ὁ Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος, ὦ Πόσειδον, *Neptunus*.

Gravitona in ηρ, habent ερ, μήτηρ, ὦ μῆτερ, *mater* [a]. Sic, ἡ θυγάτηρ, *filia*, ὦ θύγατερ· ἡ Δημήτηρ, *Ceres*, ὦ Δήμητερ· ubi accentus retrahitur. Idem fit in acutis quatuor, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ, *pater, levir*, id est, *mariti frater, servator, vir*: ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, ἄνερ.

Diphthongi in ευς, & ους, deponunt ς· ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, *ô rex, bos, placenta*. Præter ὦ ποὺς [b], *ô pes*, & ὦ ὀδοὺς, *ô dens*. Sic, ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer, puella*: cum compositis; εὔπαις, *liberis felix*; ἄπαις, *liberis carens*.

Gravitona quoque in ις, & υς, poëticè, & oxytona in ὶς, rejiciunt ς· ut, ὦ ὄφι, βότρυ, *ô serpens, raceme*, Ἀμαρυλλὶς, ὦ Ἀμαρυλλί [c]. Sic adjectiva [d] oxytona in ὺς· ut, ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὦ ὀξύ. Et monosyllaba, ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ· ἡ δρῦς, *quercus*, ὦ δρῦ.

Nomina primæ declinationis contractorum desinentia in ης faciunt ες· ut, ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες, *Demosthenes*.

Marginal notes: petuum: nam à Λακεδαίμων, Λακεδαίμονος, est ὦ Λακεδαῖμον. Sic ὦ Παλαῖμον, ὦ Μαχάον· & composita à φρὼν, ut, δαΐφρων, *prudens*, ὦ δαΐφρον. Sic ὦ ἀγανόφρον, *mitis*.

a Excipe ὁ πίηρ, πίερος, ὦ πίηρ.

b Ut distinguatur ab adverbio ποῦ. At composita, ut sunt δίπους, τρίπους, μελάμπους, πολύπους, quia hic discrimine eo non opus est, videntur ἀναλόγως in ου desinere. Sanè ô *Melampu* dixit Statius.

c Sic apud Maronem est Eclog. 1, *Amarylli*.

d Non substantiva; ut liquet ex χλαμὺς, ὦ χλαμὺς, *chlamys*.

DATIVUS Pluralis fit à Singulari, posito σ ante ι· τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo*, *racemis*: & literæ, δ, θ, ν, τ, sunt rejiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernæ*, *lucernis*; ὄρνιθι, ὄρνισι, *avi*, *avibus*; Τιτᾶνι, Τιτᾶσι, *Titani*, *Titanibus*; λέβητι, λέβησι, *lebeti*, *lebetibus*.

Quod si, consonantibus abjectis, penultima, quę prius longa erat[a], corripiatur, fiet diphthongus: λέοντι, λέουσι, *leoni*, *leonibus*; τιθέντι, τιθεῖσι[b], *ponenti*, *ponentibus*: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hic in plurali habebitur longa: Αἴαντι, Αἴασι, *Ajaci*, *Ajacibus*; ἱστάντι, ἱστᾶσι, *statuenti*, *statuentibus*.

Quæ exeunt in ξ, ψ, aut diphthongum, adjectione ξ ι faciunt Dativum Pluralem: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαξι· ὁ Ἄραψ, Ἄραψι· ὁ βασιλεὺς, βασιλεῦσι· βοῦς, βουσὶ· *rapax*, *Arabs*, *rex*, *bos*. At ὁ πὸυς, τοῖς ποσὶ, *pes*; τὸ οὖς, *auris*, ὠτὶ, ὠσί.

Υἱεὺς, *filius*, & δρομεὺς, *cursor*, pro υἱεῦσι, & δρομεῦσι, faciunt υἱέσι, & δρομέσι.

Illa in ηρ, quæ syncopen patiuntur, Dativum Pluralem faciunt in ασι· πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι, *pater*; sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus*, *filiabus*, *viris*: & similia.

Item υἱὸς, *filius*, facit etiam υἱάσι. Sed γαστὴρ, *venter*, potiùs habet γαστῆρσι.

ATQUE hæ quidem Declinationes appellantur Simplices. Ceterùm cùm inter tam varia

a Nam penultima dativi pluralis nequit esse minor, quam dativi singularis: eóque, si antè erat longa, abjectâ autem consonâ futura esset brevis; adsciscendo subjunctivam fiet longa, ut in exemplis productis videre est. Sin ante erat brevis: vel quantitas manebit, ut φρενὶ, *menti*, φρεσὶ· vel longa fiet positione; ut, ῥήτορι, *rhetori*, ῥήτορσι· μάρτυρι, *testi*, μάρτυρσι· ἁλὶ, *sali*, ἁλσί.   b Sic φωνήεντι, φωνήεσι· pro quo tamen in cunctis Apollonii editionibus compluribus locis constanter φωνήσι legas.

ria nomina Quintæ Declinationis, quædam Genitivum faciant in ος purum, & reliquos item casus in terminationem puram: fit ut in multis accidat Synæresis, aut Crasis, duabus syllabis in unam contractis: ut, τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, & per Crasim τείχους· τῷ τείχεϊ, & per Synæresim τείχει· & similia. Ideoque quædam sunt Declinationes nominum contractorum.

Συναίρεσις, *contractio* [a], propriè est vocalium servatarum in diphthongum contractio: ut, τείχεϊ, τείχει, *muro*: εϊ, in ει.

Κρᾶσις, *commixtio*, quum, non servatis vocalibus, duæ syllabæ commiscentur in unam: ut, τείχεος, τείχους, εο in ου· τείχεα, τείχη, εα in η.

Cum verò contractio omnis fiat è duabus vocalibus [b]: consequitur, contrahi non posse casus eos, ubi non est ejusmodi vocalium concursus: quales sunt vocativi singulares, & dativi plurales.

[a] Ut συνῃρημένον, *contractum*.

[b] Sed in recto etiam ex vocali, & diphthongo: ut, ὁ πλακόεις, πλακοῦς, *placenta*: item in verbis, ut, ποιέεις, ποιεῖς, *facis*.

PRIMA DECLINATIO CONTRACTORUM.

PRIMA Declinatio contractorum est nominum Masculinorum, Fœmininorum, & Communium in ης· Neutrorum verò adjectivorum in ες, & substantivorum in ος· quorum Genitivus desinit in εος· ac ferme in omnibus casibus fiunt Crases ex ε, & vocali, vel diphthongo sequente, hoc modo:

ους, ει, η, η, οῖν. εις, ῶν, εις, εις.
S. ης, εος, εϊ, εα, ες. D. εε[a], έοιν, P. εες, έων[b], εσι, εας, εες.
ες, ες, ες. η, η, η.
ος, ος, ος. εα, εα, εα.

Quadruplex igitur contractio fit.

I. εο in ου.

II. εϊ in ει.

III. εε, & εα, non sequente consonâ, in η[c]; sequente autem, in ει.

IV. in ceteris ε abjicitur.

S. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένε(ος), σθένους, τῷ Δημοσθένεϊ, σθένει, τὸν Δημοσθένεα, σθένη, ὦ Δημόσθενες. D. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, σθένη, τοῖν Δημοσθενέοιν, σθενοῖν. P. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, σθένεις, τῶν Δημοσθενέων, σθενῶν, τοῖς Δημοσθένεσι, absque contractione: τοὺς Δημοσθένεας, σθένεις.

ἡ τριήρης[d], *triremis*, τῆς τριήρε(ος), ήρους, τῇ τριήρεϊ, ήρει.

ὁ & ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς: τὸ ἀληθὲς, *verum*, τοῦ ἀληθέ(ος), ηθοῦς, τῷ ἀληθέϊ, ηθεῖ.

τὸ τεῖχ(ος), *murus*, τοῦ τείχε(ος), τείχους, & ita deinceps.

Propria[e] à κλέ(ος) composita variè contrahuntur: ut, Nom. Ἡρακλέης, Ἡρακλῆς· G. Ἡρακλέεος, έους, οῦς· & Ionicè Ἡρακλέη(ος), ῆ(ος)· D. Ἡρακλέεϊ, έει, ει, &c. Voc. Ἡράκλεες, contractè Ἡράκλεις· item, per syncopen alterius ε, Ἡράκλεες,

a Sic in prosa etiam legas sine crasi συγγενέες, *cognati*. Neutra quædam contrahuntur in ει, ut σκέλ(ος), *crus*, σκέλεα, σκέλει. At ὄσσε pro ὄσσεε, *oculi*, per apocopen dicitur.

b Genitivus hic sæpius in soluta oratione legitur incontractus: ut ἀνθέων, *florum*; κερδέων, *lucrorum*; ὀρέων, *montium*.

c A κλέος legas in plurali κλέα. Sed fortasse hæc syncope veriùs, nisi α fuerit longum.

d ἡ μονήρης, *uniremis*, διήρης, *biremis*, τριήρης, *triremis*, intellectâ voce ναῦς, *navis*.

e Propria dico; quia appellativa, ut εὐκλεὴς, *gloriosus*, ἀκλεὴς, *inglorius*, declinantur ἁπλῶς, ut Δημοσθένης.

κλεες, Ἥρακλες. Sic Θεμιστοκλέης, Περικλέης, Σοφοκλέης, similiáque.

Nomina in ης, quorum nominativus desinit in ης purum, accusativo singulari etiam contrahuntur in α· εὐφυής, εὐφυέα, εὐφυῆ, vel εὐφυᾶ, *ingeniosus*: ὑγιής, ὑγιέα, ὑγιῆ, vel ὑγιᾶ, *sanus*. Estque contractio in α, quæ Attica est, usitatior.

SECUNDA DECLINATIO
CONTRACTORUM.

SECUNDA Declinatio est Masculinorum, Fœmininorum, & Communium in ις· & Neutrorum tam adjectivorum, quàm substantivorum in ι.

ι, ις, ις, ις.
S. ις, ιος, ιϊ, ιν, ι. D. ιε, ίοιν. P. ιες, ίων, ισι, ιας, ιες.
ι, ι, ι.
ι, ι, ι. ια, ια, ια.

Crases fiunt in ι longum, idque in paucis: Sing. Dativo ιϊ in ι· Plurali Nominativo ιες, in ις· Accusativo similiter ιας, in ις. Reliqui casus sine contractione. Neutrorum Plurale ια, in ι. Accusativus singularis extra neutra, semper in ιν. Vocativus in ι, ablato ς Nominativi.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιϊ, ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι.

Et Plurale, οἱ & ὦ ὄφιες, ὄφις, τῶν ὄφιων, τοῖς ὄφισι, τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens*. Sic ἡ πόλις, πόλιος, *urbs*. ὁ καὶ ἡ νῆστις, νήστιος, *jejunus*.

Neutrum τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*. Plurale σινήπια, σινήπι.

Iones

Iones hæc Nomina flectunt per εος [a], fitque crasis primæ Declinationis: τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὼ ὄφεε, ὄφη· οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις· τοὺς ὄφεας, ὄφεις. Alii autem casus non contrahuntur.

Atticus genitivus [b] singularis εως, ὄφεως. Dual. εων, ὀφεων. Plur. εων, ὀφεων, accentu semper in antepenult.

a Sequor opinionem nunc vulgarem. Reverâ autem genitivi in εος potiùs Ionici videntur, communes in εως, uti Attici in εως. Quippe illis in εος utitur Herodotus, qui Ionicè scripsit. b Estque Atticus hic genitivus etiam in communi lingua usitatior genitivis in εος, vel εως.

TERTIA CONTRACTORUM.

Tertia est masculinorum in εύς [c]. Genitivus communis in έος· unde in quibusdam casibus fit crasis, more primæ Declinationis. Ionicus autem in ῆος, ex quo non fit contractio.

εῖ,	εῖς [e],	εῖς, εῖς.
S. εὺς, έος, έϊ, έα, εῦ. D. έε [d], έοιν. P. έες, έων, εῦσι, έας, έες.		
ῆος, ῆϊ, ῆα,	ῆε, ήοιν.	ῆες, ήων, ῆας, ῆες.

S. ὁ βασιλεὺς, rex, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ.
P. οἱ βασιλέες, λεῖς, τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Vocativus in εῦ, ὦ βασιλεῦ. Dativus Pluralis in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Ionicè τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα, &c.

Atticus Genitivus singularis in έως [f], τοῦ βασιλέως [g].

c Quæ Dores, & Æoles efferunt per ης. Uti & eorum imitatione Latini. Ut, Ἀχιλλεύς, Ἀχίλλης, *Achilles*; Ὀδυσσεύς, Ὀδύσσης, *Vlysses*; Περσεύς, Πέρσης, *Perses*. Atque hinc liquet, cur Latini nunc *Achilleï* dicant ab *Achilleus*, nunc *Achillis*, ab *Achilles*. Sic *Vlyssei*, & *Vlyssis*, *Persea*, & *Persem*, *Perseus*, & *Perses*. d In nominativo duali contrahunt nonnulli εε in η· sed eam contractionem improbant doctiores. e Attici veteres pro ἱππεῖς dixere ἱππῆς. f Nisi κοινῶς, & Atticè, in εως· Ionicè autem in εος, vel ηος. Quod verius censeo. Nam Herodotus, scriptor Ionicus, per εος effert. g Qui genitivus Atticus

QUAR-

QUARTA CONTRACTORUM.

QUARTA est Fœmininorum in ω, & ως· ἡ Λητὼ, *Latona*: ἡ αἰδὼς, *pudor*. Quorum Genitivus in όος, contrahitur in οῦς· τῆς Λητόος, τοῦς. Dativus όϊ, οῖ, τῇ Λητόϊ, Λητοῖ. Accuſ. όα, ὼ, τὴν Λητόα, Λητώ. Vocativus οἷ, ὦ Λητοῖ[a]. Dualis, & Pluralis, ut in tertia ſimplici Declinatione: τὼ Λητώ, αἱ Λητοί.

cus non contrahitur, præterquam in iis, quæ ante εως habent vocalem, aut diphthongum: ut, ὁ Πειραιεὺς, *Piraeus*, τοῦ Πειραιέως, Πειραιῶς· ὁ χοεὺς, *congius*, menſura Attica, τοῦ χοέως, χοῶς. Eorundem accuſativus contrahitur in α· τὸν Πειραιέα, Πειραιᾶ, τὸν χοέα, χοᾶ. Similitérque in ὁ Στειριεὺς, & aliis. *a* Cum acuto; pro quo circumflexus eſt in dativo.

QUINTA CONTRACTORUM.

QUINTA Declinatio continet Neutra in ας purum, & in ρας. Genitivus Communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit craſis Attica.

	ως,	α,	α,	ῶν,
	αος,	αϊ,	αε,	άοιν,
Sing.	ας, ατος,	ατι, ας, ας.	Dual. ατε, άτοιν,	
	α,	ῶν,	ας,	α,
	αα,	άων,	αα,	αα,
Plur.	ατα,	άτων, ασι,	ατα,	ατα,

Τὸ κρέας[b], *caro*, τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως· τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ. Sic τὸ κέρας, *cornu*, τοῦ κέρατος, κέραος, κέρως· ſempérque contractio eſt ex α.

b Etiam pro κρέας κρῆς contractè apud Theocritum, Idyll. 1, verſu 6, legas.

DE NOMINIBUS CONTRAHI *solitis extra quinque eas declinationes, quæ Contractorum vocantur.*

MULTA etiam nomina contrahuntur in tribus primis declinationibus parisyllabis: multa item in quincta, quæ ad superiores quinque declinationes è quincta ortas referri non possunt.

Ad primam parisyllabam pertinent contracta in ῆς ex έας· ὁ Ἑρμέας, Ἑρμῆς, *Mercurius*: τοῦ Ἑρμέου, Ἑρμοῦ, τῷ Ἑρμέᾳ, Ἑρμῇ, τὸν Ἑρμέαν, Ἑρμῆν, atque ita in reliquis casibus.

ῆς οῦ ῇ ῆν ῆ
S. εας vel έης, έου, έᾳ vel έῃ, έαν vel έην, έα vel έη.

ῆ αῖν.
D. έα, έαιν.

αῖ ῶν αῖς ᾶς αῖ.
P. έαι, έων, έαις, έας, έαι.

Sic ὁ Ἀπελλέας, Ἀπελλῆς, *Apelles*; ὁ Θαλέας, Θαλῆς, *Thales*[a].

In secunda contractio fit in ᾶ, vel ῆ. In ᾶ bifariam: nempe vel ex άα, ut ἡ μνάα, μνᾶ, *Mina*; ἡ Ἀθηνάα, Ἀθηνᾶ, *Minerva*; ἡ Ναυσικάα, Ναυσικᾶ, *Nausicaë*: vel ex έα, si ρ præcesserit, aut vocalis: ut, ἡ ἀργυρέα, ἀργυρᾶ, *argentea*; ἡ πορφυρέα, πορφυρᾶ, *purpurea*; ἡ ἐρεέα, ἐρεᾶ, *lanea*.

In ῆ itidem dupliciter: ex έα, præcedente consonante aliâ, quàm ρ· ut, ἡ γέα, γῆ, *terra*; ἡ χρυσέα, χρυσῆ, *aurea*; ἡ λεοντέα, λεοντῆ, *leonina*: vel ex όη[b]. ut, ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, *simplex*; ἡ διπλόη, διπλῆ, *duplex*:

a Quæ in omnibus casibus contrahuntur, dicuntur ὁλοπαθῆ· quæ non in omnibus, sed in multis duntaxat, πολυπαθῆ· quæ in paucis solùm, ὀλιγοπαθῆ.

b Nisi hæc simpliciter malis esse à masculinis in οῦς.

plex: similiáque, quæ in omnibus numeris, & casibus, contrahuntur, ut mox videbimus.

In tertiâ contrahuntur nomina in όος in omnibus casibus & numeris.

Sing. ὁ νόος, νοῦς, *mens*; τοῦ νόου, νοῦ, τῷ νόῳ, νῷ, τὸν νόον, νοῦν, ὦ νόε, νοῦ.

Dual. τὼ νόω, νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν, νοῖν.

P. οἱ καὶ ὦ νόοι, νοῖ, τῶν νόων, νῶν, τοῖς νόοις, νοῖς, τοὺς νόους, νοῦς.

Sic composita, ὁ εὔνοος, εὔνους, *benevolus*; ὁ ἄνοος, ἄνους, *amens*. Item ὁ ῥόος, ῥοῦς, *fluxus*; ὁ πλόος, πλοῦς, *navigatio*; ὁ χνόος, χνοῦς, *lanugo*; ὁ χρόος, χροῦς, *cutis*, aut, *corpus amictum cute*: & horum composita [a]: ut, ὁ κατάῤῥοος, κατάῤῥους, *defluxus*; ὁ καλλίῤῥοος, καλλίῤῥους, *pulchrifluus, pulchra habens fluenta*; ὁ ἔκπλοος, ἔκπλους, *enavigatio*; ὁ ἐπίπλοος, ἐπίπλους, *navigatio adversus aliquem*; ὁ εὔπλοος, εὔπλους, *navigatu facilis*; ὁ ἄχνοος, ἄχνους, *expers lanuginis*; ὁ ῥοδόχροος, ῥοδόχρους, *roseum habens colorem* [b]. Et adjectiva, ὁ ἁπλόος, ἁπλοῦς, *simplex*; ὁ διπλόος, διπλοῦς, *duplex*; ὁ τριπλόος, τριπλοῦς, *triplex*; ὁ τετραπλόος, τετραπλοῦς, *quadruplex* [c]; ὁ ἄθροος, ἄθρους [d], *frequens, densus*. Quorum Fœminina, & Neutra, similiter ubique contrahuntur. Fœmin. ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην, ἁπλῆν, & ita deinceps. Neut. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ, &c. ut in Mascul. P. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. Item composita ex Ionico ἡ μνέα, pro μνᾶ· ut, ὁ δίμνους, ὁ τρίμνους, ὁ τετράμνους, *duarum, trium, quatuor minarum*.

Sic ὁ χρυσοῦς, *aureus*; ὁ ἀργυροῦς, *argenteus*; ὁ χαλκοῦς.

a Hujusmodi composita non contrahuntur in neutris, nominativo, accusativo, & vocativo pluralis. Nec enim εὔνα, sed tantùm εὔνοα dicitur. Sic & καλλίῤῥοα, εὔπλοα, &c. In genitivo etiam potius εὐνόων, εὐπλόων, quàm εὔνων, εὔπλων.

b Ut hîc accentus sit in penultima.

c Ubi accentus rejicitur in ultimam.

d Retrahitur hic accentus contra regulam.

κῦς, *aureus*; ὁ σιδηροῦς, *ferreus*; ὁ φοινικοῦς, *puniceus*, &c. fiunt à finitis in εος, ὁ χρύσεος, ὁ ἀργύρεος, ὁ χάλκεος, &c. pro, ὁ χρύσους, ὁ ἀργύρους, ὁ χαλκοῦς, &c. Irregulariter enim accentus locum suum non servat[a].

A contractis veniunt[b] fœminina, ἡ χρυσῆ, ἡ χαλκῆ, ἡ ἀργυρᾶ: neutra, τὸ χρυσοῦν, τὸ χαλκοῦν, τὸ ἀργυροῦν.

Ὁ σάος, σῶς, *salvus, integer*; τοῦ σάους, σῶς[c]. Neutrum, τὸ σάον, σῶν, τὰ σάα, σᾶ[d].

Neutra verò in εον sic inflectuntur per Crasim: Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον, ὀστοῦν, ος, οῦν; τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ, ὀστῷ. Dual. τὼ ὀστέω, ὀστώ, acuto accentu, τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν. Plur. τὰ ὀστέα, ὀστᾶ[e]. Genitivus, & Dativus, ut in Masculino.

In quinta declinatione per Crasin fiunt: ὁ τιμῆς, τοῦ τιμῆντος, ex[f] ὁ τιμήεις, τοῦ τιμήεντος, *honoratus*; ὁ μελιτοῦς, τοῦ μελιτοῦντος, ex ὁ μελιτόεις, τοῦ μελιτόεντος, *mellitus*.

Sic ὁ πλακοῦς, τοῦ πλακοῦντος, ex ὁ πλακόεις, τοῦ πλακόεντος, *placenta*; ὁ Σιμοῦς, *Simoïs fluvius*; ἡ Ὀποῦς, *Opûs, civitas in Locris*; ἡ Ἀμαθοῦς, *Amathûs*.

In ηρ ut, τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, *ver*; τὸ κῆρ, τοῦ κῆρος, *cor*: à τὸ ἔαρ, τοῦ ἔαρος, τὸ κέαρ, τοῦ κέαρος. Addunt τὸ στῆρ, τοῦ στηρὸς, *sebum*, à στέαρ. Sed hoc στέατος facit.

Ὁ παῖς, τοῦ παιδὸς, ab ὁ πάϊς, τοῦ πάϊδος, *puer*.

Item, ὁ λάας, λᾶς, *lapis*; τοῦ λάαος, λᾶος· τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Neu-

a Similis accentus in substantivis ὁ ἀδελφιδοῦς, *fratris filius*, ὁ θυγατριδοῦς, *filiæ filius*, ex ὁ ἀδελφιδέος, & ὁ θυγατριδέος.

b Nam à puris nominibus esset potius, ἡ χρυσᾶ, ἡ χαλκᾶ.

c Σῶς etiam est accusativus fœmininus ex σόας, *salvas*.

d Σᾶ pro σάα agnoscunt Hesychius & Suidas.

e Communis est contrahendi modus, nisi quod nominativo, accusativo, & vocativo plurali εα, & οα contrahuntur in ᾶ. Sic apud Suidam, κανᾶ ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ, *canistra argentea, & aurea*. Nempe κανᾶ ex κάνεα, à τὸ κάνεον, κανοῦν.

f Contrahuntur & horum fœminina, ac neutra: ut, ἡ τιμῆσσα, τὸ τιμῆν, ex ἡ τιμήεσσα, τὸ τιμῆεν· ἡ μελιτοῦσσα, & Atticè ἡ μελιτοῦττα, τὸ μελιτοῦν, ex ἡ μελιτόεσσα, τὸ μελιτόεν. Genitiv. τῆς τιμήσσης, τῆς μελιτούσσης, & ita in aliis casibus.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος, *urbs*; τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος, *grex*; licet flectantur per εος in Genitivo tamen non contrahuntur. Sed legitur τῷ ἄστεϊ, ἄστει, & τὰ ἄστεα, ἄστη [a].

Acuta in ὺς, τοῦ έος, Crasin patiuntur in Dativo Singularis, Nominativo, Accusativo, & Vocativo Pluralis: ὁ ἡδὺς, *suavis*: τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ, ἡδεῖ· οἱ & ὦ ἡδέες, ἡδεῖς· τοὺς ἡδέας, ἡδεῖς. Sic ὁ ὀξὺς, *acutus*: ὁ δριμὺς, *acerbus*; similiáque. Sed horum neutra pluralia non contrahuntur.

Illa in υς, υος, contrahuntur in Nominativo, Accusativo, & Vocativo Pluralis: ὁ βότρυς, *racemus*, τοῦ βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες, τοὺς βότρυας, βότρυς, semper facta Crasi in υ. Sic ὁ νέκυς, *mortuus*: ὁ στάχυς, *spica*: ὁ ἰχθὺς, *piscis*; ἡ ἄρκυς, *rete*.

Imparisyllaba in ους similiter contrahuntur in tribus illis casibus Pluralis: ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, *bos*: οἱ & ὦ βόες, βοῦς· τοὺς βόας, βοῦς.

Comparativa in ων contrahuntur in Accusativo Singularis Communis generis, & tribus casibus Pluralis in omni genere, Nominativo, Accusativo, & Vocativo: priùs autem eliditur ν, ac deinde fit Crasis ex ο, & sequente vocali: ὁ καὶ ἡ μείζων, *major*: τοῦ καὶ τῆς μείζονος· τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω· οἱ, αἱ, καὶ ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους· τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους· (non μείζως, ut τοὺς βόας, βοῦς, non βῶς: quòd Accusativus Pluralis quintæ Declinationis semper contrahatur, ut Nominativus) τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω [b].

[a] In plurativo etiam Isocrates in Oratione panegyricâ, ferè in medio, p. 139. dixit τὰ ἴδια ἄστη, pro ἄστεα. Similéq; ab adjectivo neutro τὸ ἥμισυ, dimidium, est τὰ ἡμίση· ut apud Aristotelem lib. 6, cap. 10, Metaph. εἰς τὰ ἡμίση, in dimidia.

[b] Etiam Syncope hic se offert. Ut ὁ χερείων, deterior, Dativ. χερείονι, χέρει, & ει in η verso, χέρηι. Iliad. α. ὕσu 80, ἀνδρὶ χέρηι, viro deteriori. Itidem χέρηα legas, pro χερείονα. Odyss. σ, ὕσ.228.

ANOMALA GENERE[a].

Tertiæ declinationis, vel quintæ.

Singulariter Masc. sunt, ὁ δεσμὸς, *vinculum*: ὁ δίφρος, *biga*: ὁ ἐρετμὸς, *remus*: ὁ ζυγὸς, *jugum*: ὁ κύκλος, *circulus*: ὁ λύχνος, *lucerna*: ὁ μοχλὸς, *vectis*: ὁ νῶτος, *dorsum*: ὁ σταθμὸς, *statio*, *libra*: ὁ τράχηλος, *collum*: ὁ σῖτος, *cibus è frumento*. Pluraliter Neutra, τὰ δεσμὰ, τὰ δίφρα, τὰ ἐρετμὰ, &c. ab inusitatis neutris in ον. Reperimus tamen etiam τοὺς δεσμοὺς, τοὺς κύκλους, τοὺς λύχνους[b].

Sic Fœmininum, ἡ κέλευθος, *via*: & Commune, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, *tartarus*. Plural. τὰ κέλευθα, τὰ τάρταρα. Sed invenias & τὰς κελεύθους.

Item Neutrum τὸ στάδιον, *stadium*, facit οἱ στάδιοι· quamvis & τὰ στάδια reperitur.

Hæc fœminina, ἡ γυνὴ, *mulier*: ἡ ὁδὸς, *via*: ἡ πόλις, *civitas*: ἡ χεὶρ, *manus*: in Nominativo, & Accusativo Dualis Numeri, videntur generis Masculini, quia dicitur, τὼ γυναῖκε, τὼ ὁδὼ, τὼ πόλιε, τὼ χεῖρε. Sed verisimilius est, Atticè articulum τὼ cum nonnullis nominibus pro τὰ usurpari[c]: quomodo & legimus, τὼ φύσιε, τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα[d].

Quædam autem istorum etiam τὰ admittunt: quomodo τὰ πόλιε legitur apud Isocratem.

a Quæ genus mutare dicuntur in plurali, olim videntur habuisse geminam terminationem ος, & ον. Quomodo dicitur ὁ δεσμὸς & τὸ δεσμὸν, unde οἱ δεσμοὶ, & τὰ δεσμά. Sic dicimus ὁ βούτυρος, & τὸ βούτυρον, *butyrum*; ὁ γάρος, τὸ γάρον, *garum*; ὁ νῶτος, τὸ νῶτον, *dorsum*; ὁ ἀντίδοτος, τὸ ἀντίδοτον, *antidotum*.

b Apud poëtas etiam est τὰ δόρπα, pro οἱ δόρποι, *cana*. c Quod & Apollonius innuit lib. 2. c. 7. d Imò apud Sophoclem, in Ajace flagell. ℣ſ. 291. observatur τὼ σάλπιγγε apud Euripidem, in Hecubâ ℣ſ. 370; τὼ δόξας apud Synesium, τὼ συμφορᾶς.

Anomala Declinatione.

Quædam ab eadem nominativi terminatione obliquos habent diversæ declinationis. Horum alia sunt primæ, & quintæ: ut, ὁ Δάρης, *Dares*: ὁ μύκης, *fungus*: τοῦ Δάρου, & Δάρητος, τοῦ μύκου, & μύκητος. ὁ Ἄρης, τοῦ Ἄρου, Ἄρητος, vel Ἄρεος, *Mars*. Sic ὁ Θαλῆς, τοῦ Θαλοῦ, & [a] Θάλητος, *Thales*: Χρέμης, τοῦ Χρέμου, & Χρέμητος, *Chremes* [b].

Propria quoque Nomina primæ contractorum habent interdum casus [c] parisyllabos: ὁ Ἀριστοφάνης, τοῦ εος, *Aristophanes*, τὸν Ἀριστοφάνην· & οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic composita ab ἔτος, *annus*: ὁ ἑπτάετης, τοῦ εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis*.

Quædam sunt tertiæ, & quintæ: ut, ὁ νοῦς, *mens*, τοῦ νοῦ· vel ὁ νοῦς, τοῦ νοός· ut, ὁ βοῦς, τοῦ βοός, *bos*.

Itidem composita ab ὁ πούς *habent* τοῦ οδος, vel ου· δίπους, τοῦ δίποδος, δίπου, *bipes*. Sic ὁ τρίπους, *tripes*: ὁ ἑπτάπους, *septipes*: ὁ Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & ὁ Οἰδιπόδης, τοῦ Οἰδιπόδου [d].

Quædam in ως sunt quartæ, vel quintæ: ut ὁ ἥρως, *heros*: ὁ Μίνως, *Minos*: ὁ κάλως, *funis*, *rudens*: τοῦ ωος, aut τοῦ ω. Sic ὁ γέλως, *risus*: ὁ ἔρως, *amor*: τοῦ ωτος, vel τοῦ ω.

Sunt alia, quæ, pro diversa nominativi terminatione, diversimodè declinentur. Ut quando à Genitivo imparisyllabo formatur Nomina-

a Nisi magis placet à Θάλης, esse Θάλητος à Θαλῆς vero esse Θαλοῦ quod censet Aristophanis Scholiastes.

b Ab hac diversitate Græcorum Latini quoque variè dicunt: Daris, & Daretis, Dari & Dareti, Darem & Daretem vel Dareta, ô Dares, vel Dare. Sic hujus Chremetis, & Chremis.

c Præcipuè in Accusativo. Unde τὸν Διογένην, Δημοσθένην, Σωκράτην. Ac similiter reperias Ἡρακλῆν ab Ἡρακλῆς. In vocativo ὦ Σωκράτη. Ac similiter Latini etiam dicunt *ô Socrate*, ut Cicero in Protagora, teste Prisciano in 6.

d Hinc & Latinis *Oedipi*, & *Oedipodis*; *Polypi*, & *Polypodis*.

nativus, qui declinatur parisyllabè. ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος· unde ὁ ἑπταπόδης, τοῦ ἑπταπόδου, *septipes*: ὁ μάρτυρ, τοῦ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου, *testis*: ὁ ψίθυρ, τοῦ ψίθυρος, ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου, *susurro*.

Aliàs quoque diversus est Nominativus: ut ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, *beatus*: vel ὁ μάκαρς, τοῦ μάκαρτος, vel ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. Sic τὸ δάκρυ, τοῦ δάκρυος, & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma*.

Ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ, vel ὁ Μωσεύς, τοῦ Μωσέος· quod etiam per υ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεύς, *Moses*.

Τὸ γόνυ, *genu*, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός· item τοῦ γόνατος [a]. Unde plurali γόνατα, & per epenthesin γούνατα [b].

Τὸ δόρυ, *lignum*, *hasta*, τοῦ δόρυος, & per metathesin τοῦ δουρός [c]· item τοῦ δόρατος, & per epenthesin τοῦ δούρατος [d].

Ὁ υἱός, τοῦ υἱοῦ· ὁ υἷς, τοῦ υἷος, ὗος· ὁ υἱεύς, τοῦ υἱέως, *filius*.

Ὁ λάας, *lapis*, τοῦ λάαος, & crasi λᾶος· ὁ λᾶας, τοῦ λάου, vel λάα· & ὁ λᾶς, τοῦ λᾶος· & similia non pauca.

Genitivus quoque interdum varius est ejusdem Nominativi: ἡ χείρ, *manus*, τῆς χειρός, & Poëticè χερός· unde receptus Dativus Pluralis ταῖς χερσί, & Genitivus Dualis ταῖν χεροῖν.

Quandoque casus partim sumuntur ab uno, partim

a In prosa præcipuè. Vulgò aiunt, γόνατος esse à γόνας: analogicè quidem, sed non arbitror, rectum hunc uspiam inveniri.

b Pro quo & γοῦνα dicitur, sive per μετάθεσιν ex γόνυα, sive per syncopen ex γούνατα.

c Ut dativo δουρί, & poëticè δορί.

d Unde in plurali δούρατα, & per syncopen δοῦρα. A δούρατα est δουράτεος· à δοῦρα, ὁ δούρειος, & ὁ δούρεος, *ligneus*. Vulgò τὰ δόρατα censent à recto τὸ δόρας, ut τὰ δούρατα à τὸ δούρας. Sed non puto, τὸ δόρας, vel τὸ δούρας, alibi, quàm apud Grammaticos, inveniri.

partim ab alio: ut ἡ γυναιξ, inusitatum: pro quo ἡ γυνὴ, *mulier*, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι, sine ξ· ut quandoque ὦ ἄνα, ab ὁ ἄναξ, *rex*. Sic τὸ γάλα, *lac*: τοῦ γάλακτος, ab inusitato γάλαξ. Nam tria, ὁ ἄναξ, ἡ νὺξ, & τὸ γάλαξ, *rex, nox, lac*, Genitivum habent in κτος, pleonasmo literæ τ, τοῦ ἄνακτος, τῆς νυκτὸς, τοῦ γάλακτος.

Ὁ Ζεὺς, *Iupiter*, τοῦ Διὸς, τῷ Διὶ, τὸν Δία, à Nom. Δὶς, Vocat. ὦ Ζεῦ. Poëticè etiam ὁ Ζὴν [a], τοῦ Ζηνὸς, τῷ Ζηνὶ, τὸν Ζῆνα.

Neutra quædam in αρ Genitivum habent in ατος, ab inusitatis Nominibus in ας ut, τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, *jecur*: ab ἧπας. Sic τὸ ἦμαρ, *dies*: τὸ εἶδαρ, *esca*: τὸ φρέαρ, *puteus*: τὸ στέαρ, *adeps*: τὸ δέλεαρ, *esca*, *illecebra*: τὸ ὄνειαρ, *utilitas, cibi, pecunia*: τὸ οὖθαρ, *uber, mamma in bestiis*: τὸ κάρεαρ, *caput*. Adde his τὸ σκῶρ, *merda*, τοῦ σκατὸς· τὸ ὕδωρ, *aqua*, τοῦ ὕδατος [b]· conversis ω in α. Pro ὕδωρ Poëticè dicunt τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος.

Ἡ δάμαρ, *uxor*, facit τῆς δάμαρτος, ab inusitato δάμαρς.

a Sic τὸν Δία dictum volunt Grammatici παρὰ τὸ τὸ ζῆν αἴτιον εἶναι. Cęterùm pro Ζὴν etiam dicitur ὁ Ζὴς, vel Ζας· unde accusativi τὸν Ζῶν, vel τὸν Ζᾶν. Imò Bœoticè etiam pro Ζεὺς, dicitur Δεὺς & Δὼ, ac Δὰν, pro Ζὼ, ac Ζάν.

b Tamquam ab ὕδας, ut τοῦ φρέατος, tamquam à φρέας· τὸ ἦμαρ verò tenuatum Eusthatius μεταφηματισθῆναι vult ab ἡμέρα, ut τὸ ἦδος, *suavitas*, mutato etiam spiritu, ab ἡδονὴ Æoles formant.

Τὸ οὖς, *auris*, τοῦ ὠτὸς, ου in ω mutato: ut superiùs dictum *.

* pag. 24.

Habet & anomalia locum in adjectivis. Ut, ὁ πολὺς, *multus*, τὸν πολὺν· & Neutrum τὸ πολύ. Reliquos omnes casus [c] in quovis Genere, ac Numero, sumit ab inusitato Nominativo πολλός· ut, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ· ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ·

c Nempe in lingua Communi. Nam Iones, Dores, & Poëtæ, usurpant πολλὸς in omni genere, & casu. Ac similiter iidem dicunt μεγάλος pro μέγας.

πολῇ· & sic deinceps. Sed poëtæ πολὺς integrè flectunt, ut ἡδύς· unde πολέες, πολέων, &c.

Ὁ μέγας, *magnus*, τὸν μέγαν, & Neutrum τὸ μέγα. Cetera omnia, per tria Genera, & totidem Numeros, accipiuntur ab insitato Nomine μεγάλος [a]· ut, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ [b]· ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, & reliqua.

Quædam declinantur, nec tamen ad ullam superiorum declinationum [c] possunt referri: ut, monosyllaba circumflexa [d] in ῆς, quæ Genitivum formant ablato σ· ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ, *Dres*: ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ, *Tres*. Sic dissyllabum ὁ Ποδῆς [e], τοῦ Ποδῆ, *Podes*.

Idem faciunt Diminutiva circumflexa in οῦς· ὁ Καμοῦς, τοῦ Καμοῦ, τῷ Καμοῦ, τὸν Καμοῦν, *Camylus*: ὁ Διονοῦς, *Bacchulus*: ὁ Κλαυσοῦς, *Clausylus*. Quæ peculiare hoc habent, quòd Dativus singularis non desinat in ι.

Sic ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Iesus*.

Quædam destituuntur numero singulari: ut festorum nomina: velut, Διονύσια, *Liberalia*: Βουφόνια, *Boalia*: Παναθήναια, *Quinquatria*, &c.

Item nonnullæ urbium appellationes: ut, αἱ Θῆβαι, *Thebæ*: αἱ Ἀθῆναι, *Athenæ*: τὰ Μέγαρα, *Megara*.

Adhæc alia quædam: ut, τὰ ἄλφιτα pro *victu* [f]: τὰ ἐπιτίμια, *mulcta*, *pœna*, &c.

Duali,

[a] Apollonius lib. 11, Sect. 6, ait, μεγάλος, πολλός, ὕδας, γυναιξ, non omnino intercidisse, quia, etsi non reperiantur eo casu, inveniantur tamen in obliquis.

[b] Æschylus usurpat τὸ ὦ μεγάλε.

[c] Nisi placet, hæc esse primæ. Nam, ut primæ est, Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ· sic primæ sit

[d] ὁ Τρῆς, τοῦ Τρῆ. Utrobique genitivus fit ablato σ nominativi. Sic ab Ἀπελλέας, Ἀπελλῆς, formant non solùm Ἀπελλέου, Ἀπελλοῦ, sed etiam Ἀπελλῆ. Cujusmodi contracta sunt ex έης.

[e] Ita Gaza. Sed Priscianus, lib. 6. scribit Πόδης, & parisyllabè inflectit: ut, quod in accusativo dicat habere Πόδην, & Πόδητα.

[f] Nam pro *farina hordeacea* habet singularem.

Duali, & plurali, vel carent, vel rariùs inveniuntur: ἡ γῆ[a], *terra*: ὁ ἀὴρ, *aër*: τὸ πῦρ, *ignis*: τὸ ἔλαιον, *oleum*: ἡ ἅλς, *mare*.

Quædam eâdem terminatione per omnes casus efferuntur[b], ut sunt:

I. Nomina literarum[c]: ut, τοῦ γ, τῷ δ. Legitur tamen τὰ σίγματα, τῶν σιγμάτων[d].

II. Materialiter posita: ut, ἡ πρoτέρα τοῦ λόγος, *prior syllaba vocis* λόγος.

III. Peregrina: ut, ὁ Ἀδὰμ, Ἀβραὰμ, Ἰακώβ.

Præterea nec variantur, quæ mutilantur per apocopen: ut, τὸ δῶ, pro τὸ δῶμα, *domus*: τὸ κάρα, vel κάρη pro τὸ κάρηνον, *caput*. Eurip. Med. versu 1371, circa finem. σῷ κάρα, *tuo capiti*[e].

Quædam in paucis duntaxat casibus inveniuntur: unde vocantur ὀλιγόπτωτα· ut, οἱ φθοῖς, ex φθόϊες· & τοὺς φθοῖς, ex φθόϊας, *placentæ genus, ex siligine, & caseo cribrato*.

Sic triptoton. Gen. ἀλλήλων. Dativ. ἀλλήλοις, ἀλλήλαις, ἀλλήλοις. Accus. ἀλλήλους, ἀλλήλας, ἄλληλα. Quod in duali exponitur, *alter alterius*: in plurali, *alius aliorum*, *alii aliorum*, *inter se mutuò*.

Genitivo, & dativo, destituuntur hæc neutra: τὸ δέμας, *corpus*: τὸ σέλας, *fulgor*: τὸ λέπας, *rupes, promontorium*: τὸ ἦδος, *suavitas*: τὸ ὄφελος, *utilitas*: τὸ βρέτας[f], *simulacrū*: τὸ ὄναρ, *somnium*[g].

DE

a ἡ γῆ. apud Aristot. est, in probl. sectione 23. Γαιάων, apud Hom.

b Hujusmodi vocant ἄκλιτα, *indeclinabilia*. Sunt & voces bestiarum: ut, κοῒ, *vox suilla*: aut inanimorum; ut, θρεττανελὸ, *sonus citharæ*. Ἄκλιτον quoque νάφθα, *flos bituminis Babylonici*. Ac numeralia à quinario usque ad centenarium: de quibus postea. Sæpe etiam ἄκλιτον est δύο· & pronomen δεῖνα· ut postea dicetur.

c Epitheta tamen literarū declinantur: ut, ψιλὸν, μικρὸν, μέγα.

d Illo usus Xenophon, 4 Hell. hoc Plato Comicus.

e Item quæ extenduntur per paragogen: ut ἑτέρηφι, pro ἑτέρᾳ, *altera*. Et voces be-

f Apud Hesychium tamen est βρέτεϊ. exponitúrque, ἀπεικονίσματι.

g Sic Doricum τὸ κρῆς, pro κρέας, *caro*: τὸ ὖς,

DE VARIATIONE ADJECTIVORUM per genera [a], quam Motionem vocant.

TERTIÆ Declinationis Masculini in ος puri, aut ρος, Fœmininum est α non puri, η· Neutrum autem est ον· ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um*: ὁ ἀνθηρός, ἡ ἀνθηρά, τὸ ἀνθηρόν, *floridus, a, um*: ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν, *pulcher, a, um*. Excipe, ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη, per η, *octavus, a*: item, ὁ ἁπλόος, ὁ ἁπλόη, *simplex*: & reliqua à πλόος composita. Ex neutris excipi ἄλλος, *alius*, & pauca alia, quæ ν abjiciant, superiùs diximus.

τὸ ἄς, αὐτῷ; cujus, ut suprà dictum est, genitivus est τ̃ αὐτός· dativus τῷ αὐτῷ, quasi ab ὤς, quod Doricum foret, ut ὤν, pro ὄν dicimus. Etiam huc referre possis τὸ σκῶρ, *merda*; & τὸ ὕδωρ, *aqua*; quorum genitivi τ̃ σκατός, & τ̃ ὕδατος, videntur aliunde esse. *a* Variatio per tria genera vocatur τριγένεια, ut nomen sic variatum τριγενής. Sic Apollonius τριγενῆ ὀνόματα, & ὑπὸ τριγένειαν πίπτειν.

Attici ος communiter accipiunt, maximè in compositis, & derivatis: ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, τὸ φιλόσοφον, *sapientiæ studiosus, a, um*: ὁ καὶ ἡ πάμφιλος, τὸ πάμφιλον, *omnibus amicus, a, um*: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *ornatus, moderatus, a, um*: ὁ καὶ ἡ φρόνιμος, τὸ φρόνιμον, *prudens*.

Quartæ Declinationis Commune ως, Neutrum ων· ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile*.

Quinctæ commune ην, τὸ εν· ὁ καὶ ἡ τέρην [b], τὸ τέρεν, *tener, a, um*: ὁ καὶ ἡ ἄρσην, τὸ ἄρσεν, *masculus, a, um*. Sed pro ἡ τέρην etiam τέρεινα dicitur.

Com-

b Attamen ἡ τέρην nusquam, nisi apud Grammaticos, occurrit: ut tutiùs dicas, ἡ τέρεινα· quomodo apud Euripidem in Medeâ, versu 905, est, τέρεινα ὄψις, *tener adspectus*.

Commune ων, Neutrum ον· ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *felix*. Sic comparativa, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *major, majus*.

At masculinum ων, facit ουσα, ον· ut participia: ὁ τύπτων, ἡ τύπτουσα, τὸ τύπτον, *verberans*.

Ο᾽ ἑκὼν, *lubens*, habet ἡ ἑκοῦσα, τὸ ἑκόν· sed compositum ejus ὁ ἄκων, *invitus*, ἡ ἄκουσα, τὸ ἄκον.

Masculinum ας, Fœmininum αινα, Neutrum αν· ὁ μέλας, *niger*: ὁ τάλας, *miser*: ἡ μέλαινα, *nigra*; ἡ τάλαινα, *misera*: τὸ μέλαν, *nigrum*; τὸ τάλαν, *miserum*. Excipe, ὁ μέγας, *magnus*: ἡ μεγάλη, τὸ μέγα· de quo antea dictum. Et ὁ πᾶς, *omnis*, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omne*: sic composita, ὁ ἅπας, ὁ σύμπας, *universus*. Item participia in ας· ut ὁ τύψας, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν, *qui verberavit*: ὁ ἱστὰς, ἡ ἱστᾶσα, τὸ ἱστὰν, *statuens, sistens*.

Commune ης[a], τὸ ες· ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus, a, um*.

Commune ις compositum, τὸ ι· ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratiosus*: φιλόπατρις, *studiosus patriæ*: τὸ εὔχαρι, *gratiosum*: φιλόπατρι, *studiosum patriæ*.

Masculin. υς· ἡ εια, τὸ υ· ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ, *dulcis*. Sic ὁ ὀξὺς, *celer*: ὁ ἥμισυς, *dimidius*. Excipe, ὁ πολὺς, *multus*: de quo in heteroclitis.

Commune υς, τὸ υ· ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lacrymans*.

Ως participiorum, ἡ υῖα, τὸ ὸς· ut, ὁ τετυφὼς, *qui verberavit*, ἡ τετυφυῖα, τὸ τετυφὸς· sic ὁ τετυπὼς, υῖα, ός[b].

Masculin. ὁ εις, ἡ εσσα, τὸ εν· ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*. Excipe, εἷς, μία, ἓν,

[a] Sed ἧς contractum facit ῆσσα, ῶν· ut à τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, est τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῶν, *honoratus, pretiosus*.

[b] De ἱστὼς vide infra in verbo ἵστημι.

ἐν, cum compositis: & participia in εἰς, quæ faciunt, εῖσα, έν· ὁ τυφθεὶς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθὲν, qui vapulavit: ὁ τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα, τὸ τιθὲν, ponens.

Commune ους [a], τὸ ουν· ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*: ὁ καὶ ἡ εὔνους, τὸ εὔνουν, *benevolus, a, um*.

Quidam*, ſimilitudine linguæ Latinæ decepti, ſtatuunt aliqua omnis generis ſub una terminatione. Cujuſmodi eſſe aiunt, ὁ, καὶ ἡ, & τὸ ἅρπαξ, *rapax*: item, ὁ, ἡ, τὸ μάκαρ, *beatus, a, um*. Sed pro τὸ ἅρπαξ dicendum τὸ ἁρπακτικόν· pro τὸ μάκαρ, τὸ εὔδαιμον. Imò in fœminino quoque legas μάκαιρα apud Orpheum, ſive Onomacritum. Quare iis accedimus, qui nulla unius terminationis adjectiva agnoſcunt.

[a] Sed contractum οῦς, facit οῦσσα, οῦν. ut, ab ὁ μελιτόεις, όεσσα, όεν, eſt, ὁ μελιτοῦς, ἡ μελιτοῦσσα, τὸ μελιτοῦν· *melleus, a, um*.

* In his Clenardus.

DE FORMATIONE SEU MOTIONE *Subſtantivorum*.

FOEMININA etiam ducuntur à ſubſtantivis, ad diſcernendum ſexum.

A prima quidem declinatione profecta exeunt in τις· ut,

ὁ προφήτης, *propheta*; ἡ προφῆτις, *quæ prædicit futura*, vulgò *prophetiſſa*.
ὁ προστάτης, *præfectus*; ἡ προστάτις, *præfecta*.
ὁ παρακοίτης, *maritus*; ἡ παράκοιτις, *uxor*.
ὁ Σκύθης, *Scytha*; ἡ Σκυθὶς, *mulier è Scythia*, &c.

Vel in τεια· ut,

ὁ ψάλτης, *pſallere doctus*; ἡ ψάλτεια, *pſaltria*.
ὁ ποιητὴς, *poëta*; ἡ ποιήτεια, *poëtria*.

Vel in τρὶς, quomodo ab ὁ αὐλητὴς, *tibicen*, eſt ἡ αὐλητρὶς, *tibicina*. Pro quo & ἡ αὐλήτρια dicitur.

Ab ὁ

Ab ὁ δεσπότης, *dominus*, ἡ δεσπότις est, & ἡ δέσποινα, *domina*.

Ab ὁ ἰχθυοπώλης, *piscium venditor*, quoque est ἡ ἰχθυοπώλαινα, *quæ pisces vendit*.

Hæc terminatio in αινα locum etiam habet in iis, quæ veniunt à tertia declinatione. Ut:

ὁ λύκος, *lupus*; ἡ λύκαινα, *lupa*.

ὁ σκορπίος, *scorpius*; ἡ σκόρπαινα, *scorpæna, piscis*.

Aliàs desinunt in η, vel α· ut,

ὁ δοῦλος, *servus*; ἡ δούλη, *serva*.

ὁ θεός [a], *Deus*; ἡ θεά, quod & poëticè θέαινα, *dea*.

Vel in ις· ut,

ὁ ἀμνός, *agnus*; ἡ ἀμνίς, *agna*.

ὁ κυνηγός, *venator*; ἡ κυνηγίς, *venatrix*.

Quæ veniunt à quinta, desinunt fere in αινα. Ut quorum masculina in ων exeunt.

ὁ τέκτων, *faber*; ἡ τέκταινα, *fabricatrix*.

ὁ θεράπων, vel θέραψ, *famulus*; ἡ θεράπαινα, quod & θεραπαινίς, *famula*.

ὁ Λάκων, *Lacon, Spartanus*; ἡ Λάκαινα, *Lacæna*.

ὁ λέων, *leo*; ἡ λέαινα, *leæna*.

ὁ δράκων, *draco mas*; ἡ δράκαινα, *draco fœmina*, &c.

Vel in ασα· ut quorum masculina desinunt in ξ, ψ, vel ς [b].

Ὁ ἄναξ, *rex, dominus*; ἡ ἄνασσα, *regina, regis uxor, soror, aut filia*.

Ὁ φάψ, *palumbus*; ἡ φάσσα, & Atticè φάττα, *palumba*.

ὁ βασιλεύς, *rex*; ἡ βασίλισσα, *regina* [c].

[a] Quod poëtis est generis communis.

[b] Ab αξ, vel αψ, est ασσα· ab ηξ, vel ης, ησσα· ab ιξ, ευς, ισσα· ab υς, υσσα.

[c] Quæ & βασιλίς imò & βασίλεια, idque, ut puto, ἀναλογώτερον, cùm simile sit, ac ἱερεύς, ἱέρεια, de quo mox: ceterùm Menandri quoque est βασίλιννα.

ὁ πένης, *pauper*; ἡ πένησσα, *pauper aliqua.*

Et gentilia multa, ut:

ὁ Θρᾶξ [a], *Thrax*;	ἡ Θρῇσσα, *Thressa.*
ὁ Κρής, *Cretensis*;	ἡ Κρῆσσα, *Cressa.*
ὁ Φοῖνιξ, *Phœnix*;	ἡ Φοίνισσα, *Phœnissa.*
ὁ Κίλιξ, *Cilix*;	ἡ Κίλισσα, *Cilissa.*
ὁ Λίβυς, *Libys*;	ἡ Λίβυσσα, *Libyssa.*

[a] Vel potius ὁ Θρῆξ. Nam Θρᾴιξ, Θρᾷξ, Ionice Θρηϊξ, Θρῆξ unde ἡ Θρῇσσα.

Quædam etiam desinunt in εια ab ευς, vel ειρα ab ηρ, ut:

ὁ ἱερεύς, *sacerdos mas*;	ἡ ἱέρεια, *sacerdos fœmina.*
ὁ σωτήρ, *servator*;	ἡ σώτειρα, *servatrix.*
ὁ ὀλετήρ, *interemtor*;	ἡ ὀλέτειρα, *interemtrix.*

Sic poëtica.

ὁ πρέσβυς, *senex*;	ἡ πρέσβειρα, *vetula.*
ὁ δοτήρ, *dator*;	ἡ δότειρα, *datrix.*

Nisi malis hoc esse à δότης.

Ab ἔχις, *vipera mas*, est, ἔχιδνα, *vipera fœmina.*

GRADUS COMPARATIONIS.

COmparatio, alia regularis est, alia irregularis. Regularis est nominum exeuntium in ας, ης, ος, υς, εις, ους, & ων.

Comparativus masculinus est in τερος. Superlativus in τατος. Quâ ratione verò, aut litera tollatur, aut vocalis permutetur, planum est ex sequentibus exemplis.

ας· ὁ μέλας, μελάντερος, μελάντατος, *niger, nigrior, nigerrimus*: à neutro in αν, addendo τερος, & τατος.

ης· ὁ εὐσεβής, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius, magis pius, piissimus*: à neutro in ες.

ὁ ἔνδοξος, *gloriosus*, ἐνδοξότερος, *gloriosior*, ἐνδοξότατος, *gloriosissimus*.
ὁ πρᾶος, *mitis*, πρᾳότερος, *mitior*, πρᾳότατος, *mitissimus*.
ος { ὁ σοφὸς, *sapiens*, σοφώτερος, *sapientior*, σοφώτατος, *sapientissimus*. Formantur à positivo, permutando ς in τερος, & τατος.

υς· ὁ εὐρὺς, *latus*, εὐρύτερος, *latior*, εὐρύτατος, *latissimus*: à neutro in υ.

εις· ὁ χαρίεις, *gratiosus*, χαριέστερος, *magis gratiosus*, χαριέστατος, *maximè gratiosus*: à masculino εις, eliso ι.

ους· ὁ ἁπλοῦς, *simplex*, ἁπλούστερος, *simplicior*, ἁπλούστατος, *simplicissimus*: à positivo in ους.

ων· ὁ σώφρων, *modestus*, σωφρονέστερος, *modestior*, σωφρονέστατος, *modestissimus*: à nominativo plurali in ες [a].

Ex ος, præcedente longâ vocali, vel naturâ, vel positione, fit ότερος, & ότατος, per ο μικρὸν· ut, ὁ ἔνδοξος, *gloriosus*, πρᾶος, *mitis*. Alioqui si præit brevis, per ώτερος, & ώτατος, per ω· ut, ὁ σοφὸς, *sapiens*. At ὁ κενὸς, *vacuus*, κενότερος, *magis vacuus*, κενότατος, *vacuissimus*: ὁ στενὸς, *angustus*, στενότερος, *angustior*, στενότατος, *angustissimus*. Reperitur tamen quoque κενώτερον, & στενώτερον [b].
Quædam etiam, præcedente ancipiti, utramque habent vocalem: ut, ὁ ἴσος, *æqualis*, ἰσότερος, vel ἰσώτερος, *æqualior*: ὁ ἱκανὸς, *aptus*, ἱκανότερος, vel ἱκανώτερος, *magis aptus*.

Per syncopen ab ὁ πορφύρεος, *purpureus*, est πορ-

D

[a] Septem hic memoratis terminationibus addunt aliqui octavam αρ· ut ὁ μάκαρ, *beatus*, unde μακάρτερος, *beatior*, μακάρτατος, *beatissimus*.

[b] Imo sic meliores codices: ut omnino tutius ita scribatur.

πορφυρώτερ☉, pro πορφυρεώτερ☉, *magis purpureus*: quæ syncope & in aliis invenitur.

Eorum, quæ irregulariter comparantur, alia propiùs, alia longiùs, ab analogis recedunt.

Propiùs illa in ος, quæ comparantur per ίων, & ις☉. Ut,

Ὁ καλὸς, *pulcher*, καλλίων [a], *pulchrior*, κάλλις☉, *pulcherrimus*.

Ὁ αἰσχρὸς, *turpis*, αἰσχίων, *turpior*, eliso ρ, αἴσχις☉, *turpissimus*. Sic,

Ὁ οἰκτρὸς, *miserabilis*, οἰκτίων, *miserabilior*, οἴκτις☉, *miserabilissimus*.

Ὁ ἐχθρὸς, *inimicus*, ἐχθίων, *inimicior*, ἔχθις☉, *inimicissimus*.

Ὁ ῥάδιος [b], *facilis*, eliso δ [c], ῥαΐων, *facilior*, ῥᾷϊς☉, *facillimus*;

& per synæresin, ῥάων, ῥᾷς☉.

Hæc etiam ὀξύτονα in ύς· ὁ βαθὺς, *profundus*: ὁ βραδὺς, *tardus*: ὁ γλυκὺς, *dulcis*: ὁ ἡδὺς, *suavis*: ὁ παχὺς, *crassus*: ὁ ταχὺς, *celer*: ὁ ὠκὺς, *velox*: ὁ βραχὺς, *brevis*: habent ύτερ☉, & ύτατ☉, vel ίων & ις☉· ut, ὁ βαθὺς, βαθύτερ☉, βαθύτατ☉, & βαθίων, βάθις☉, *profundior*, *profundissimus*. Porrò etiam in ίων eliditur ι, ac præcedens consona mutatur in σσ [d]· ut, βαθίων, βάσσων· ταχίων, θάσσων [e], *celerior*: παχίων, πάσσων, *crassior*: γλυκίων, γλύσσων, *dulcior*.

Propiùs item ad analoga accedunt, quæ faciunt ίστερ☉, & ίστατ☉· ut,

Ὁ λάλ☉, *loquax*; λαλίστερ☉, *loquacior*, λαλίστατ☉, *loquacissimus*.

Quo-

[a] Quasi à καλλὺς.

[b] Ionicè ῥηΐδι☉.

[c] Similiter à μακρὸς, *longus*, eliso ρ, fit μακίων, *longior*, μήκιστος, *longissimus*. ubi & α in η convertitur. Vel est à subst. τὸ μῆκ☉, *longitudo*.

[d] Atticè in ττ.

[e] Per θ, quia periit mediæ syllabæ adspirata.

Quomodo & alia multa ab Atticis comparantur: ut,

Ὁ λάγνος, *libidinosus*; λαγνίστερος, *libidinosior*, λαγνίστατος, *libidinosissimus*.

Ὁ ὀλίγος, *paucus*; ὀλιγίστερος, *paucior*; ὀλιγίστατος [a], *paucissimus*.

Ὁ ἀλαζὼν, *superbus*; ἀλαζονίστερος, *superbior*, ἀλαζονίστατος, *superbissimus*.

Sic ab ὁ πτωχὸς, *mendicus*, πτωχίστατος, *mendicissimus*.

ab ὁ βλὰξ, *stupidus*, βλακίστατος, *stupidissimus*.

ab ὁ ὀψοφάγος, *opsoniorum amans*, ὀψοφαγίστατος, *opsoniorum amantissimus*.

Iidem Attici dicunt,

ab ὁ ἀκρατὴς, *intemperans*, ἀκρατίστατος, *intemperantissimus*.

ab ὁ ψευδὴς, *mendax*, ψευδίστατος, *mendacissimus*.

Quædam etiam iidem Attici, atque item Iones, efferunt per έστερος, & έστατος· ut,

Ὁ σπουδαῖος, *studiosus*, σπουδαιέστερος, *studiosior*, σπουδαιέστατος, *studiosissimus*.

Ὁ ἄφθονος, *invidiæ expers*, *largus*, ἀφθονέστερος, *invidiæ magis expers*, *largior*, ἀφθονέστατος [b], *invidiæ maximè expers*, *largissimus*.

Ὁ ἄκρατος, *merus*, *non mixtus*, ἀκρατέστερος, *minùs mixtus*, ἀκρατέστατος, *minimè mixtus*.

Sic ὁ ἀνιηρὸς, *mœrorem adferens*: ὁ ἄμορφος, *deformis*: ὁ δίκαιος, *justus*: ὁ ἀρχαῖος, *antiquus*.

Atticè etiam quædam, in αιος, faciunt αίτερος, & αίτατος, per syncopen: ut, ὁ παλαιὸς, *vetus*,

[a] Quod & ὀλίγος. Etiā à τερπνὸς, *jucundus*, non tantum est τερπνότατος, sed etiam τέρπιστος.

[b] Ἀφθονέστατον est apud Eupolium, similéque λωονέστερον apud Pindarum, Ode 2 Olympiorū, πρoθυμέστερον apud Apolloniū, lib. 4, περὶ συντάξ.

tus,

tus, *παλαίτερος*, *παλαίτατος*. Sic ὁ *γεραιὸς*, *senex*: ὁ *σχολαῖος*, *tardus*: & alia quædam.

Imò in aliis & extra syncopen hoc fit: Ut ὁ *ἴδιος*, *proprius*, *ἰδιαίτερος*, *magis proprius*, *ἰδιαίτατος*, *maximè proprius*. Sic ὁ *ἥσυχος*, *quietus*: ὁ *ἴσος*, *æqualis*: ὁ *μέσος*, *medius*: ὁ *πλησίος*, *propinquus*: ὁ *ὄψιος*, *serus*.

Oʹ *φίλος*, *amicus*, facit *φίλτερος*, *magis amicus*, *φίλτατος*, *amicissimus*, per syncopen: pro *φιλώτερος*, *φιλώτατος*· poëticè *φίλιστος*· Atticè etiam *φιλαίτερος*, *φιλαίτατος*.

Est & ab ὁ *πέπων*, *maturus*, *πεπαίτερος*, *maturior*, *πεπαίτατος*, *maturissimus*.

Sunt verò alia adjectiva, quæ longiùs ab analogia recedant. Ut,

Oʹ *ἀγαθὸς*, *bonus*, *ἀμείνων*, *melior*, unde nullus superlativus;

βέλτερος, vel		βέλτιστος,	
βελτίων [a],		κράτιστος,	
κρείσσων [b],	*melior*;	ἄριστος,	*optimus*.
ἀρείων [c],		λῷστος,	
λωΐων [d],			

a Βέλτερος & βελτίων, vel est à βάλλω, *jacio*, vel juxta alios, à βούλομαι, *volo*, ut ab optando *optimus*.

quæ duo poëtica sunt: uti & comparativum ἀρείων. Cæterùm *ἀναλόγως* etiam in superlativo invenitur [e] *ἀγαθώτατος*.

Oʹ κα

b à *κρατὺς*, *fortis*, est *κρατίων*, unde esset *κρείσσων*· sed pro eo dicitur *κρείσσων*, & Atticè *κρείττων*. c Ab Ἄρης, *Mars*, quasi dicas, *magis Martialis*, sive *bellicosior*, vel *fortior*. d à λῶ, quod à θέλω, uti hoc ab ἐθέλω, *volo*, fit *λωΐων*, & *λῷστος*, ut ab optando *optimus*. Synæresi autem dicitur quoque *λῴων*, *λῷστος*. e Apud Josephum, & alios. Sed reprehendit illud Lucianus: uti & *κορυφαιότατος*· cujus positivus *κορυφαῖος* vim habet superlativi, *verticalis*, *eminens*.

Ὁ κακὸς, *malus*, κακίων, χείρων, χερείων, κακώτερος, *pejor*, κάκιςος, χείριςος, *pessimus*.
Item
& poëticè
Invenitur & poëticè

Ὁ μέγας, *magnus*, μείζων [a], *major*, μέγιςος, *maximus*.

Ὁ μικρὸς, *parvus*,
regulariter, μικρότερος, *minor*, μικρότατος, *minimus*.
sed elegantius irregulariter, ἐλάττων [b], ἐλάχιςος.
item in comparativo ἥσσων vel μείων sine superlativo [c].

Ὁ πολὺς, *multus*, πλείων, πλεῖςος [d], *plurimus*.

Etiam à comparativis, & superlativis, descendunt alii comparativi, aut superlativi.

A comparativis: ut à
- λωΐων, *melior*, λωΐτερος.
- μείων, *minor*, μειότερος.
- πρότερος, *prior*, προτεραίτερος.
- ῥάων, *facilior*, ῥαότερον, in neutro genere, Ionicè ῥηΐτερον.
- καλλίων, *pulchrior*, καλλιώτερον.
- χέρειον, *pejus*, χερειότερον, & χειρότερον.

A superlativis: ut à
- χείριςος, *pessimus*, χειριςοτέρη, in fœmin. gen. apud Hippocr.
- κύδιςος, *illustrissimus*, κυδίςατος.
- ἐλάχιςος, *minimus*, ἐλαχιςότερος.
- ἔσχατος [e], *ultimus*, ἐσχατώτατος.

 Fit

a à μέγας est inusitatum μέσων, unde Bœoticum μίζων, ex quo μείζων.
b Ab ὀλίγος, vel ἐλαχὺς, parvus, fit ἐλαχίων, unde ἐλάσσων. Ἐλαχὺς agnoscit Eustathius ex Callimacho. Magis tamen ἀναλόγως, ab ὀλιγὺς fit ἐλαχίων, ut ab ὠκὺς, celer, ὠκίων, celerior.
c Nisi ab ἥσσων, ἥκιςος, à μείων, μεῖςος.
d Pro πολίων, πόλιςος.
e Nisi ἔσχατος superlativorum numero eximi placet, quia nullus se ejus offert positivus, aut comparativus.

Fit quandoque & comparatio ex substantivis: ut, à τὸ κέρδος, *lucrum*, κερδίων, *lucrosior*, κέρδιστος, *lucrosissimus*.

Ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος, *magis regius*, βασιλεύτατος, *regno dignissimus*.

Ὁ ῥῖγος, *rigor, horror*, ῥιγίων, *horridior, terribilior, deterior*, ῥίγιστος, *maximè horrendus*.

Ὁ Θεὸς, *Deus*, θεώτερος [a], *divinior*.

Ὁ φὼρ, & ὁ κλέπτης, *fur*, φωρότατος, & κλεπτίστατος, *furacissimus*.

Ὁ πλήκτης, *percussor*, πληκτίστατος, *promtissimus ad percutiendum*.

Ὁ πότης, *potor*, ποτίστατος, *bibacissimus* [b].

Descendunt etiam nomina comparativa, & superlativa, ab aliis orationis partibus.

Ita à Pronomine αὐτὸς, *ipse*, est αὐτότατος. Sed hoc à Comicis fictum est, ut à Latinis *ipsissimus*.

Res planior est in Verbis. Ut à

φέρω, *fero*, est φέρτερος [c], *præstantior*, φέρτατος [d], *præstantissimus*.

δεύω, *relinquo* [e], δεύτερος [f], *secundus*, δεύτατος, *postremus*.

Item in participiis: ut, ab ὁ ἐῤῥωμένος, *validus*, ἐῤῥωμενέστερος, *validior*, ἐῤῥωμενέστατος, *validissimus*.

Ab Adverbiis: ἄνω, *supra*, ἀνώτερος, *superior*, ἀνώτατος, *supremus*: κάτω, *infra*, κατώτερος, *inferior*,

a Hom. Odyss. ν, vs. 111, & Dionys. Alex.

b Simile ab ἡ κράμβη, *brassica*, est κραμβότατος, apud Aristophanem, in Equit. quasi dicas, *brassicissimus*, pro *brassica olentissimus*.

c Quasi dicas, *qui plus possit ferre seu portare*.

d Etiam φέρτιστος, & φέριστος.

e Juxta Etymologum. f *Quem primus post se relinquit.* Sic Latinis à sequendo *secundus*. Sed fortasse potius à δύο fit δυότερος, inde δεύτερος.

ferior, κατώτατος, *infimus*: πόῤῥω, *longè*, πορῥώτερος, *remotior*, πορῥώτατος, *remotissimus*.

Sic ab ἔσω, *intra*: ἔξω, *extra*: πρόσω, *ante*.

At ab ἐγγὺς, *propè*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος· vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior*, *proximus*.

Ab ὀπίσω, *retro*, ὀπίστερος, *posterior*, ὀπίστατος, *postremus*.

A πρωῒ, *mature*, est πρωϊαίτατος, *maturrimus*, *omnium primus*.

Item ab ὕψι, *altè*, est ὕψιστος, *altissimus*: & apud Poëtas ab ἄφαρ, *cito*, est ἀφάρτερος, *citior*.

A præpositionibus: ut ab

ὑπὲρ, *super*, ὑπέρτερος, *superior*, ὑπέρτατος, & per syncopen, ὕπατος, *supremus*.

A πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, & eliso τ, factáque crasi, πρῶτος, *primus*.

NUMERALIA CARDINALIA.

SINGULAR. Mascul. ὁ εἷς, τοῦ ἑνὸς, τῷ ἑνὶ, τὸν ἕνα, *unus*, *unius*, *uni*, *unum*. Fœmin. ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. Neutr. τὸ ἓν, τοῦ ἑνὸς, τῷ ἑνὶ, τὸ ἕν. Similiter flectuntur composita eorum, ὁ μηδεὶς, ὁ οὐδεὶς, *nullus*. Unde plurales, οἱ μηδένες, οἱ οὐδένες, *nulli*. Sed Herodotus pro iis dicit, οἱ μηδαμοὶ, οἱ οὐδαμοὶ· unde τῶν μηδαμῶν, τοῖς μηδαμοῖς, &c.

Dualia, τὼ δύο[a], & δύω Atticè, *duo*. Gen. & D. τοῖν δυοῖν, & in Fœminino, ταῖν δυεῖν· ac poëticè in Dativo, δυσί[b].

a Δύο sæpe est ἄκλιτον, idque omnium & generum, & casuum: ut non solum valeat *duo*, vel *duæ*; sed etiam *duorum*, *duarum*; *duobus*, *duabus*.

b More pluralium, quomodo utitur eo Lucas, Actor. xx. 1, vers. 33. καὶ ἐκέλευσε δεθῆναι ἁλύσεσι δυσί, & *jussit eum*, nempe Paulum, *vinciri catenis duabus*. uti & δυῶν pro δυοῖν.

Pluralia Communia, οἱ, αἱ τρεῖς, τῶν τριῶν, τοῖς, ταῖς τρισὶ, τοὺς, τὰς τρεῖς, *tres, trium, tribus, tres.* Neutra, τὰ τρία, τῶν τριῶν, τοῖς τρισὶ, τὰ τρία, *tria, trium, tribus, tria.* Sic οἱ, αἱ τέσσαρες [a], τὰ τέσσαρα, *quatuor*: τῶν τεσσάρων· τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι· τοὺς, τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum sunt indeclinabilia [b]: Πέντε, *quinque*, ἕξ, *sex*, ἑπτὰ, *septem*, ὀκτὼ, *octo*, ἐννέα, *novem*, δέκα, *decem*: ἕνδεκα, *undecim*, δώδεκα, *duodecim*, δεκατρεῖς, *tredecim*, δεκατέσσαρες, *quatuordecim*, δεκαπέντε, *quindecim*, δεκαὲξ, *sedecim*, δεκαεπτὰ, *septendecim*, δεκαοκτὼ, *octodecim*, δεκαεννέα, *novendecim*, εἴκοσι, *viginti*: εἰκοσιεῖς, *viginti & unus*, εἰκοσιδύο, *viginti duo*, &c. τριάκοντα, *triginta*, τεσσαράκοντα, *quadraginta*, πεντήκοντα, *quinquaginta*, ἑξήκοντα, *sexaginta*, ἑβδομήκοντα, *septuaginta*, ὀγδοήκοντα, *octoginta*, ἐννενήκοντα, *nonaginta*, ἑκατὸν, *centum*. Hinc declinantur οἱ διακόσιοι, *ducenti*, αἱ διακόσιαι, *ducentæ*, τὰ διακόσια, *ducenta*; οἱ τριακόσιοι, *trecenti*; οἱ τετρακόσιοι, *quadringenti*; οἱ πεντακόσιοι, *quingenti*; οἱ ἑξακόσιοι, *sexcenti*; οἱ ἑπτακόσιοι, *septingenti*; οἱ ὀκτακόσιοι, *octingenti*; οἱ ἐννεακόσιοι, *nongenti*; οἱ χίλιοι, *mille*; οἱ δισχίλιοι, *bis mille*; οἱ τρισχίλιοι, *ter mille*; οἱ τετρακισχίλιοι, *quater mille*; οἱ πεντακισχίλιοι, *quinquies mille*; οἱ ἑξακισχίλιοι, *sexies mille*; οἱ ἑπτακισχίλιοι, *septies mille*; οἱ ὀγδοακισχίλιοι, *octies mille*; οἱ ἐννεακισχίλιοι, *novies mille*; οἱ μύριοι [c], *decies mille*; οἱ δισμύριοι, *vicies mille*;

a Atticè, οἱ, αἱ τέτταρες, τὰ τέτταρα· & ita deinceps.

b Alcmã tamen δυοκαίδεκον, pro δυοκαίδεκα, vel δώδεκα, dixit. Item Hesiodus ἐν ἔργ. ὕς. 694. & Callimachus, epigr. 10, ὕς. 2. τριηκόντων flectunt à τριήκοντα. Sed hujusmodi non temerè imitanda.

c Μύριοι *decies mille*: μυρίοι, *infiniti*. Eustath. Μυρία μὲν τὰ ἁπλῶς πολλὰ, μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι. Id est, Μυρία *significat indefinite multa*, μύρια *verò multitudinem decem millium*.

mille; οἱ τρισμύριοι, *tricies mille*; & ita in reliquis.

Ordinalia; ὁ πρῶτος, *primus*; ὁ δεύτερος, *secundus*; ὁ τρίτος, *tertius*; ὁ τέταρτος, *quartus*; ὁ πέμπτος, *quintus*; ὁ ἕκτος, *sextus*; ὁ ἕβδομος, *septimus*; ὁ ὄγδοος, *octavus*; ὁ ἔννατος, *nonus*; ὁ δέκατος, *decimus*; ὁ ἑνδέκατος, *undecimus*; ὁ δυοκαιδέκατος, *duodecimus*; ὁ τρισκαιδέκατος, *decimus tertius*; ὁ τεσσαρεσκαιδέκατος, *decimus quartus*; &c. ὁ εἰκοστὸς, *vicesimus*; ὁ εἰκοστὸς πρῶτος, *vicesimus primus*; ὁ εἰκοστὸς δεύτερος, *vicesimus secundus*; &c. ὁ τριακοστὸς, *tricesimus*; ὁ τεσσαρακοστὸς, *quadragesimus*; ὁ πεντηκοστὸς, *quinquagesimus*; ὁ ἑξηκοστὸς, *sexagesimus*; ὁ ἑβδομηκοστὸς, *septuagesimus*; ὁ ὀγδοηκοστὸς, *octogesimus*; ὁ ἐννενηκοστὸς, *nonagesimus*; ὁ ἑκατοστὸς, *centesimus*; ὁ διακοσιοστὸς, *ducentesimus*; ὁ τριακοσιοστὸς, *trecentesimus*; ὁ τετρακοσιοστὸς, *quadringentesimus*; &c. ὁ χιλιοστὸς, *millesimus*; ὁ δισχιλιοστὸς, *bis millesimus*; ὁ μυριοστὸς, *decies millesimus*; ὁ δισμυριοστὸς, *vicies millesimus*; ὁ τρισμυριοστὸς, *tricies millesimus*; & sic deinceps.

Numeralia abstracta sunt: ἡ μονὰς, *unitas*; ἡ δυὰς, *duitas*; ἡ τριὰς, *trinitas*; ἡ τετρὰς, *quaternitas*; ἡ πεμπτὰς, *quinarius*; ἡ ἑξὰς, *senarius*; ἡ ἑπτὰς, *septenarius*; ἡ ὀγδοὰς, *octonarius*; ἡ ἐννεὰς, *novenarius*; ἡ δεκὰς, *denarius*, ἡ ἑκατοντὰς, *centenarius*; ἡ χιλιὰς, *millenarius*; ἡ μυριὰς, *myrias*, *decies millenarius*, subaudi semper *numerus*.

Numeri multiplicantes: ὁ ἁπλοῦς, *simplex*; ὁ διπλοῦς, *duplex*; ὁ τριπλοῦς, *triplex*, &c.

Numerum, cum aliorum, tum ponderis, designant ὁ διπλάσιος, *duplus*; ὁ τριπλάσιος, *triplus*; ὁ τετραπλάσιος, *quadruplus*, &c.

Tempus, ſive dierum numerum, indicant, ὁ τριταῖος, *tertianus*; ὁ τεταρταῖος, *quartanus*; ὁ πεμπταῖος, *quintanus*; ὁ ἑκταῖος, *ſextanus*; ὁ ἑβδομαῖος, *ſeptimanus*; ὁ ὀγδοαῖος, *qui octo dierum eſt*; ὁ ἐνναταῖος, *qui novem dierum eſt*; ὁ δεκαταῖος, *qui decem dierum eſt*, &c. Ut, πυρετὸς ὁ τριταῖος, *febris tertiana*; quæ & ſimpliciter ὁ τριταῖος· ut, ὁ τεταρταῖος, *febris quartana*; ὁ πεμπταῖος, *quintana*. Sic δωδεκαταῖος θάπτεται, *duodecimo ab interitu die ſepelitur*.

DE NUMERORUM NOTIS.

ETſi non ſit hic proprius agendi locus de numerorum notis: tamen inſignis ejus doctrinæ uſus facit, ut occaſione eorum, quæ proximè diximus, hæc, quia & ipſa numeros ſpectent, ſubjungamus.

Græci notas arithmeticas trifariam literis exprimunt. Primùm ita, ut literæ ſingulæ, pro ordine, quem obtinent in alphabeto, numerum aliquem deſignent. Itaque Α valet unum: Β autem duo: Γ tria: Ω viginti quatuor: atque ita in cæteris. Hoc pacto Homerici libri diſtinguuntur.

Alter modus fit per notas viginti ſeptem: nempe per literas viginti quatuor, & tria ἐπίσημα. Hæ dividuntur in tres novenarios. Primus ex iis eſt unitatum: atque eum conſtituunt octo primæ literæ, & nota ϛ, quæ ſexto loco collocatur: éſtque nota ſenaria: ac vocatur ἐπίσημον βαῦ, & ſimpliciter etiam ἐπίσημον[a]. Alter novenarius decadum eſt: & conſtituitur octo ſequentibus literis, ac nota Ϟ, vel ϟ, quæ hic nonum occupat locum, eſtque nonagenaria, & vocant *kophe* vel κόππα· unde equi hâc notâ inſiſti κοππατίαι* dicebantur. Tertius novenarius eſt centuriarum: & continet octo extremas literas, & notam nongentariam, nono & ipſam hic loco collocatam. Eſtque ejuſmodi, ϡ, ac vocatur *ſanpi*, quia conflata eſt ex inverſo σὰν, hoc eſt, σίγμα, & incluſo π. A qua nota equi dicti

[a] ϛ etiam ab Hieronymo vocatur ἐπίσημον in Pſ. 77. ſed in editione Eraſmiana perperam pro ἐπίσημον erat ἐπίσιγμον: quod Victorius correxit.

* Apud Ariſtoph. in Nubibus, act. 1, ſc. 4.

dicti σαμφόρας, vel σαμπφόρας. Sunt igitur notæ numerorum tales.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
α′	β′	γ′	δ′	ε′	ϛ′	ζ′	η′	θ′
10	20	30	40	50	60	70	80	90
ι′	κ′	λ′	μ′	ν′	ξ′	ο′	π′	ϙ′
100	200[a]	300	400	500	600	700	800	900
ρ′	σ′	τ′	υ′	φ′	χ′	ψ′	ω′	ϡ

[a] Itaque in voce ΑΒΡΑΞΑΣ habemus 365. Nam Α 1, Β 2, Ρ 100, Α 1, Ξ 60, Α 1, Σ 200. Summa 365; quot sunt dies anni. Eóque hoc nomen sanctum dicebat Basilides hæreticus: testibus Irenæo, Epiphanio, Hieronymo, Augustino, Theodoreto. Vixit temporibus Hadriani Imperatoris, & deinceps.

Atque hic quidem apex superimponitur. Sed si millenarium, atque ultrà, exprimere velis; lineola ea subscribitur. Ita ͵α valet mille; ͵β bis mille; ͵γ ter mille; ͵ι dena millia; ͵ρ centum millia, &c. Hosce numeros componere, non est difficile. Nam ια′ erit XI, κβ′ XXII, λγ′ XXXIII, ρδ′ CIV, ͵αε′ fuerit CIↃV, &c. ͵αχκϛ′ erit annus præsens CIↃ IↃC XXVI.

Tertia numeros scribendi ratio est per sex literas majusculas.

I valet I, idque, ut aiunt, ab ἴα, pro μία, *una*.

Π πέντε, id est, *quinque*.

Δ δέκα, id est, *decem*.

H ἑκατὸν, id est, *centum:* quod veteres Iones sic scribebant: HEKATÓN, præfixo H, ad signandum spiritum asperum, ut fit apud Latinos.

X χίλια, id est, *mille*.

M μύρια, id est, *decem millia*.

Π verò circumscribebatur cæteris numeris, præterquam I· & signabat eum numerum quinquies sumendum, qui includeretur: ut [Δ] valet quinquies decem, hoc est, *quinquaginta:* [H] signat *quingenta:* [X] *quinque millia:* [M] quinque myriadas, sive *quinquaginta millia.*

DE

ὁ πένης, *pauper*; ἡ πένησσα, *pauper aliqua.*

Et gentilia multa, ut:

ὁ Θρᾷξ [a], *Thrax*; ἡ Θρῆσσα, *Threſſa.*
ὁ Κρῆς, *Cretenſis*; ἡ Κρῆσσα, *Creſſa.*
ὁ Φοίνιξ, *Phœnix*; ἡ Φοίνισσα, *Phœniſſa.*
ὁ Κίλιξ, *Cilix*; ἡ Κίλισσα, *Ciliſſa.*
ὁ Λίβυς, *Libys*; ἡ Λίβυσσα, *Libyſſa.*

[a] Vel potius ὁ Θρῇξ. Nam Θρᾴιξ, Θρᾷξ, Ionice Θρῄιξ, Θρῇξ· unde ἡ Θρῆσσα.

Quædam etiam deſinunt in εια ab ευς, vel ειρα ab ηρ, ut:

ὁ ἱερεὺς, *ſacerdos mas*; ἡ ἱέρεια, *ſacerdos fœmina.*
ὁ σωτὴρ, *ſervator*; ἡ σώτειρα, *ſervatrix.*
ὁ ὀλετὴρ, *interemtor*; ἡ ὀλέτειρα, *interemtrix.*

Sic poëtica.

ὁ πρέσβυς, *ſenex*; ἡ πρέσβειρα, *vetula.*
ὁ δοτὴρ, *dator*; ἡ δότειρα, *datrix.*

Niſi malis hoc eſſe à δότης.

Ab ἔχις, *vipera mas*, eſt, ἔχιδνα, *vipera fœmina.*

GRADUS COMPARATIONIS.

COmparatio, alia regularis eſt, alia irregularis. Regularis eſt nominum exeuntium in ας, ης, ος, υς, εις, ους, & ων.

Comparativus maſculinus eſt in τερος· Superlativus in τατος. Quâ ratione verò, aut litera tollatur, aut vocalis permutetur, planum eſt ex ſequentibus exemplis.

ας· ὁ μέλας, μελάντερος, μελάντατος, *niger, nigrior, nigerrimus*: à neutro in αν, addendo τερος, & τατος.

ης· ὁ εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius, magis pius, piiſſimus*: à neutro in ες.

ὁ ἔνδοξος, *gloriosus*, ἐνδοξότερος, *gloriosior*, ἐνδοξότατος, *gloriosissimus*.
ὁ πρᾶος, *mitis*, πρᾳότερος, *mitior*, πρᾳότατος, *mitissimus*.
ὁ σοφὸς, *sapiens*, σοφώτερος, *sapientior*, σοφώτατος, *sapientissimus*. Formantur à positivo, permutando ς in τερος, & τατος.

υς· ὁ εὐρὺς, *latus*, εὐρύτερος, *latior*, εὐρύτατος, *latissimus*: à neutro in υ.

εις· ὁ χαρίεις, *gratiosus*, χαριέστερος, *magis gratiosus*, χαριέστατος, *maximè gratiosus*: à masculino εις, eliso ι.

ους· ὁ ἁπλοῦς, *simplex*, ἁπλούστερος, *simplicior*, ἁπλούστατος, *simplicissimus*: à positivo in ους.

ων· ὁ σώφρων, *modestus*, σωφρονέστερος, *modestior*, σωφρονέστατος, *modestissimus*: à nominativo plurali in ες [a].

Ex ος, præcedente longâ vocali, vel naturâ, vel positione, fit ότερος, & ότατος, per ο μικρὸν· ut, ὁ ἔνδοξος, *gloriosus*, πρᾶος, *mitis*. Alioqui si præit brevis, per ώτερος, & ώτατος, per ω· ut, ὁ σοφὸς, *sapiens*. At ὁ κενὸς, *vacuus*, κενότερος, *magis vacuus*, κενότατος, *vacuissimus*: ὁ στενὸς, *angustus*, στενότερος, *angustior*, στενότατος, *angustissimus*. Reperitur tamen quoque κενώτερον, & στενώτερον [b]. Quædam etiam, præcedente ancipiti, utramque habent vocalem: ut, ὁ ἴσος, *æqualis*, ἰσότερος, vel ἰσώτερος, *æqualior*: ὁ ἱκανὸς, *aptus*, ἱκανότερος, vel ἱκανώτερος, *magis aptus*.

Per syncopen ab ὁ πορφύρεος, *purpureus*, est

[a] Septem hic memoratis terminationibus addunt aliqui octavam αρ· ut ὁ μάκαρ, *beatus*, unde μακάρτερος, *beatior*, μακάρτατος, *beatissimus*.

[b] Imo sic meliores codices: ut omnino tutius ita scribatur.

πορφυρώτερος, pro πορφυρεώτερος, *magis purpureus*: quæ syncope & in aliis invenitur.

Eorum, quæ irregulariter comparantur, alia propiùs, alia longiùs, ab analogis recedunt.

Propiùs illa in ος, quæ comparantur per *ίων*, & ιστος. Ut,

Ὁ καλὸς, *pulcher*, καλλίων [a], *pulchrior*, κάλλιστος, *pulcherrimus*.

Ὁ αἰσχρὸς, *turpis*, αἰσχίων, *turpior*, eliso ρ, αἴσχιστος, *turpissimus*. Sic,

Ὁ οἰκτρὸς, *miserabilis*, οἰκτίων, *miserabilior*, οἴκτιστος, *miserabilissimus*.

Ὁ ἐχθρὸς, *inimicus*, ἐχθίων, *inimicior*, ἔχθιστος, *inimicissimus*.

Ὁ ῥᾴδιος [b], *facilis*, eliso δ [c], ῥαΐων, *facilior*, ῥᾷστος, *facillimus*;

& per synæresin, ῥᾴων, ῥᾷστος.

Hæc etiam ὀξύτονα in ύς· ὁ βαθὺς, *profundus*: ὁ βραδὺς, *tardus*: ὁ γλυκὺς, *dulcis*: ὁ ἡδὺς, *suavis*: ὁ παχὺς, *crassus*: ὁ ταχὺς, *celer*: ὁ ὠκὺς, *velox*: ὁ βραχὺς, *brevis*: habent ύτερος, & ύτατος, vel ίων & ιστος· ut, ὁ βαθὺς, βαθύτερος, βαθύτατος, & βαθίων, βάθιστος, *profundior*, *profundissimus*. Porrò etiam in ίων eliditur ι, ac præcedens consona mutatur in σσ [d]· ut, βαθίων, βάσσων· ταχίων, θάσσων [e], *celerior*: παχίων, πάσσων, *crassior*: γλυκίων, γλύσσων, *dulcior*.

Propiùs item ad analoga accedunt, quæ faciunt ίστερος, & ίστατος· ut,

Ὁ λάλος, *loquax*; λαλίστερος, *loquacior*, λαλίστατος, *loquacissimus*.

[a] Quasi à κάλλος.

[b] Ionicè ῥηΐδιος.

[c] Similiter à μακρὸς, *longus*, eliso ρ, fit μακίων, *longior*, μήκιστος, *longissimus*. ubi & α in η convertitur. Vel est à subst. τὸ μῆκος, *longitudo*.

[d] Atticè in ττ.

[e] Per θ, quia periit mediæ syllabæ adspirata.

Quo-

Quomodo & alia multa ab Atticis comparantur: ut,

Ὁ λάγνος, *libidinosus*; λαγνίστερος, *libidinosior*, λαγνίστατος, *libidinosissimus*.

Ὁ ὀλίγος, *paucus*; ὀλιγίστερος, *paucior*; ὀλιγίστατος [a], *paucissimus*.

Ὁ ἀλαζὼν, *superbus*; ἀλαζονίστερος, *superbior*, ἀλαζονίστατος, *superbissimus*.

Sic ab ὁ πτωχὸς, *mendicus*, πτωχίστατος, *mendicissimus*.

ab ὁ βλὰξ, *stupidus*, βλακίστατος, *stupidissimus*.

ab ὁ ὀψοφάγος, *opsoniorum amans*, ὀψοφαγίστατος, *opsoniorum amantissimus*.

Iidem Attici dicunt,

ab ὁ ἀκρατὴς, *intemperans*, ἀκρατίστατος, *intemperantissimus*.

ab ὁ ψεύδης, *mendax*, ψευδίστατος, *mendacissimus*.

Quædam etiam iidem Attici, atque item Iones, efferunt per έστερος, & έστατος· ut,

Ὁ σπουδαῖος, *studiosus*, σπουδαιέστερος; *studiosior*, σπουδαιέστατος, *studiosissimus*.

Ὁ ἄφθονος, *invidiæ expers*, *largus*, ἀφθονέστερος, *invidiæ magis expers*, *largior*, ἀφθονέστατος [b], *invidiæ maximè expers*, *largissimus*.

Ὁ ἄκρατος, *merus*, *non mixtus*, ἀκρατέστερος, *minùs mixtus*, ἀκρατέστατος, *minimè mixtus*.

Sic ὁ ἀνιηρὸς, *mœrorem adferens*: ὁ ἄμορφος, *informis*: ὁ δίκαιος, *justus*: ὁ ἀρχαῖος, *antiquus*.

Atticè etiam quædam, in αιος, faciunt αίτερος, & αίτατος, per syncopen: ut, ὁ παλαιὸς, *vetus*,

[a] Quod & ὀλίγιστος. Etiã à τερπνὸς, *jucundus*, non tantum est τερπνότατος, sed etiam τέρπιστος.

[b] Ἀφθονέστατον est apud Eupolium, similéque λωονέστερον apud Pindarum, Ode 2 Olympiorũ, πιθανώτερον apud Apolloniũ, lib. 4, περὶ συντάξ.

tus, παλαίτερος, παλαίτατος. Sic ὁ γεραιὸς, *senex*: ὁ σχολαῖος, *tardus*: & alia quædam.

Imò in aliis & extra syncopen hoc fit: Ut, ὁ ἴδιος, *proprius*, ἰδιαίτερος, *magis proprius*, ἰδιαίτατος, *maximè proprius*. Sic ὁ ἥσυχος, *quietus*: ὁ ἴσος, *æqualis*: ὁ μέσος, *medius*: ὁ πλησίος, *propinquus*: ὁ ὄψιος, *serus*.

Oʻ φίλος, *amicus*, facit φίλτερος, *magis amicus*, φίλτατος, *amicissimus*, per syncopen: pro φιλώτερος, φιλώτατος· poëticè φίλιστος· Atticè etiam φιλαίτερος, φιλαίτατος.

Est & ab ὁ πέπων, *maturus*, πεπαίτερος, *maturior*, πεπαίτατος, *maturissimus*.

Sunt verò alia adjectiva, quæ longiùs ab analogia recedant. Ut,

Oʻ ἀγαθὸς, *bonus*, ἀμείνων, *melior*, unde nullus superlativus;

βέλτερος, vel
βελτίων[a],
κρείσσων[b], *melior*;
ἀρείων[c],
λωΐων[d],

} βέλτιστος,
κράτιστος,
ἄριστος,
λῷστος, } *optimus*.

quæ duo poëtica sunt: uti & comparativus ἀρείων. Cæterùm ἀναλόγως etiam in superlativo invenitur [e] ἀγαθώτατος.

Oʻ κα-

a Βέλτερος & βελτίων, vel est à βάλλω, *jacio*, vel juxta alios, à βούλομαι, *volo*, ut ab optando *optimus*.

b à κρατὺς, *fortis*, est κρατίων, unde esset κρέσσων· sed pro eo dicitur κρείσσων, & Atticè κρείττων. c Ab Ἄρης, *Mars*, quasi dicas, *magis Martialis*, sive *bellicosior*, vel *fortior*. d à λῶ, quod à θέλω, uti hoc ab ἐθέλω, *volo*, fit λωΐων, & λῷστος, ut ab optando *optimus*. Synæresi autem dicitur quoque λώων, λῷστος. e Apud Josephum, & alios. Sed reprehendit illud Lucianus: uti & κορυφαιότατος· cujus positivus κορυφαῖος vim habet superlativi, *verticalis*, *eminens*.

Ὁ κακὸς, *malus*,	κακίων,		κάκιστος,	
item	χείρων,	*pejor*,		*pessimus*.
& poëticè	χερείων,		χείριστος,	
Invenitur & poëticè	κακώτερος.			

Ὁ μέγας, *magnus*, μείζων [a], *major*, μέγιστος, *maximus*.

Ὁ μικρὸς, *parvus*,
regulariter, μικρότερος, *minor*, μικρότατος, *minimus*.
sed elegantius irregulariter, ἐλάττων [b], ἐλάχιστος.
item in comparativo ἥσσων vel μείων sine superlativo [c].

Ὁ πολὺς, *multus*, πλείων, πλεῖστος [d], *plurimus*.

Etiam à comparativis, & superlativis, descendunt alii comparativi, aut superlativi.

A comparativis: ut à

λωΐων, *melior*,	λωΐτερος.
μείων, *minor*,	μειότερος.
πρότερος, *prior*,	προτεραίτερος.
ῥάων, *facilior*,	ῥαότερον; in neutro genere, Ionicè ῥηΐτερον.
καλλίων, *pulchrior*,	καλλιώτερον.
χέρειον, *pejus*,	χερειότερον, & χειρότερον.

A superlativis: ut à

χείριστος, *pessimus*,	χειριστότερη, in fœmin. gen. apud Hippocr.
κύδιστος, *illustrissimus*,	κυδιστότατος.
ἐλάχιστος, *minimus*,	ἐλαχιστότερος.
ἔσχατος [e], *ultimus*,	ἐσχατώτατος.

a à μέγας est inusitatum μέσσων, unde Bœoticum μέζων, ex quo μείζων.

b Ab ὁ ἐλαχὺς, vel ἐλαχὸς, *parvus*, fit ἐλαχίων, unde ἐλάσσων. Ἐλαχὸς agnoscit Eustathius ex Callimacho. Magis tamen ἀναλόγως, ab ὁ ἐλαχὺς fit ἐλαχίων, ut ab ὁ ὠκὺς, *celer*, ὠκίων, *celerior*.

c Nisi ab ἥσσων, ἥκιστος, à μείων, μεῖστος. d Pro πολίων, πόλιστος. e Nisi ἔσχατος superlativorum numero eximi placet, quia nullus se ejus offert positivus, aut comparativus.

 Fit

Fit quandoque & comparatio ex substantivis; ut, à τὸ κέρδος, *lucrum*, κερδίων, *lucrosior*, κέρδιστος, *lucrosissimus*.

Ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος, *magis regius*, βασιλεύτατος, *regno dignissimus*.

Ὁ ῥῖγος, *rigor, horror*, ῥιγίων, *horridior, terribilior, deterior*, ῥίγιστος, *maximè horrendus*.

Ὁ Θεὸς, *Deus*, θεώτερος [a], *divinior*.

Ὁ φὼρ, & ὁ κλέπτης, *fur*, φωρότατος, & κλεπτίστατος, *furacissimus*.

Ὁ πλήκτης, *percussor*, πληκτίστατος, *promtissimus ad percutiendum*.

Ὁ πότης, *potor*, ποτίστατος, *bibacissimus* [b].

Descendunt etiam nomina comparativa, & superlativa, ab aliis orationis partibus.

Ita à Pronomine αὐτὸς, *ipse*, est αὐτότατος. Sed hoc à Comicis fictum est, ut à Latinis *ipsissimus*.

Res planior est in Verbis. Ut à

φέρω, *fero*, est φέρτερος [c], *præstantior*, φέρτατος [d], *præstantissimus*.

δεύω, *relinquo* [e], δεύτερος [f], *secundus*, δεύτατος, *postremus*.

Item in participiis: ut, ab ὁ ἐῤῥωμένος, *validus*, ἐῤῥωμενέστερος, *validior*, ἐῤῥωμενέστατος, *validissimus*.

Ab Adverbiis: ἄνω, *supra*, ἀνώτερος, *superior*, ἀνώτατος, *supremus*: κάτω, *infra*, κατώτερος, *inferior*,

a Hom. Odyss. υ, ψ, ς. 111, & Dionys. Alex.

b Simile ab ἡ κράμβη, *brassica*, est κραμβίστατος, apud Aristophanem, in Equit. quasi dicas, *brassicissimus*, pro *brassicæ olentissimus*.

c Quasi dicas, *qui plus possit ferre seu portare*.

d Etiam φέρτιστος, & φέριστος.

e Juxta Etymologum.

f *Quem primus post se relinquit*. Sic Latinis à sequendo *secundus*. Sed fortasse potius à δύο fit δυότερος, inde δεύτερος.

ferior, κατώτατος, *infimus* : πόῤῥω, *longè*, ποῤῥώτερος, *remotior*, ποῤῥώτατος, *remotissimus*.

Sic ab ἔσω, *intra*: ἔξω, *extra*: πρόσω, *ante*.

At ab ἐγγὺς, *propè*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior, proximus*.

Ab ὀπίσω, *retro*, ὀπίστερος, *posterior*, ὀπίστατος, *postremus*.

A πρωὶ, *mature*, est πρωϊαίτατος, *maturrimus, omnium primus*.

Item ab ὕψι, *altè*, est ὕψιστος, *altissimus*: & apud Poëtas ab ἄφαρ, *cito*, est ἀφάρτερος, *citior*.

A præpositionibus: ut ab ὑπὲρ, *super*, ὑπέρτερος, *superior*, ὑπέρτατος, & per syncopen, ὕπατος, *supremus*.

A πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, & eliso τ, factáque crasi, πρῶτος, *primus*.

NUMERALIA CARDINALIA.

SINGULAR. Mascul. ὁ εἷς, τοῦ ἑνὸς, τῷ ἑνὶ, τὸν ἕνα, *unus, unius, uni, unum*. Fœmin. ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν. Neutr. τὸ ἕν, τοῦ ἑνὸς, τῷ ἑνὶ, τὸ ἕν. Similiter flectuntur composita eorum, ὁ μηδεὶς, ὁ οὐδεὶς, *nullus*. Unde plurales, οἱ μηδένες, οἱ οὐδένες, *nulli*. Sed Herodotus pro iis dicit, οἱ μηδαμοὶ, οἱ οὐδαμοὶ· unde τῶν μηδαμῶν, τοῖς μηδαμοῖς, &c.

Dualia, τὼ δύο[a], & δύω Atticè, *duo*. Gen. & D. τοῖν δυοῖν, & in Fœminino, ταῖν δυεῖν· ac poëticè in Dativo, δυσί[b].

a Δύο sæpe est ἄκλιτον, idque omnium & generum, & casuum: ut non solum valeat *duo*, vel *duæ*; sed etiam *duorum, duarum; duobus, duabus*.

b More pluralium, quomodo utitur eo Lucas, Actor. xx. i, vers. 33. καὶ ἐκέλευσε δεθῆναι ἁλύσεσι δυσί, & *jussit eum*, nempe Paulum, *vinciri catenis duabus*. uti & δυῶν pro δυοῖν.

Pluralia Communia, οἱ, αἱ τρεῖς, τῶν τριῶν, τοῖς, ταῖς τρισί, τοὺς, τὰς τρεῖς, *tres, trium, tribus, tres.* Neutra, τὰ τρία, τῶν τριῶν, τοῖς τρισί, τὰ τρία, *tria, trium, tribus, tria.* Sic οἱ, αἱ τέσσαρες [a], τὰ τέσσαρα, *quatuor:* τῶν τεσσάρων· τοῖς, ταῖς, τοῖς τέσσαρσι· τοὺς, τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum sunt indeclinabilia [b]: Πέντε, *quinque,* ἕξ, *sex,* ἑπτά, *septem,* ὀκτώ, *octo,* ἐννέα, *novem,* δέκα, *decem:* ἕνδεκα, *undecim,* δώδεκα, *duodecim,* δεκατρεῖς, *tredecim,* δεκατέσσαρες, *quatuordecim,* δεκαπέντε, *quindecim,* δεκαέξ, *sedecim,* δεκαεπτά, *septendecim,* δεκαοκτώ, *octodecim,* δεκαεννέα, *novendecim,* εἴκοσι, *viginti:* εἰκοσιεῖς, *viginti & unus,* εἰκοσιδύο, *viginti duo,* &c. τριάκοντα, *triginta,* τεσσαράκοντα, *quadraginta,* πεντήκοντα, *quinquaginta,* ἑξήκοντα, *sexaginta,* ἑβδομήκοντα, *septuaginta,* ὀγδοήκοντα, *octoginta,* ἐννενήκοντα, *nonaginta,* ἑκατόν, *centum.* Hinc declinantur οἱ διακόσιοι, *ducenti,* αἱ διακόσιαι, *ducentæ,* τὰ διακόσια, *ducenta;* οἱ τριακόσιοι, *trecenti;* οἱ τετρακόσιοι, *quadringenti;* οἱ πεντακόσιοι, *quingenti;* οἱ ἑξακόσιοι, *sexcenti;* οἱ ἑπτακόσιοι, *septingenti;* οἱ ὀκτακόσιοι, *octingenti;* οἱ ἐννεακόσιοι, *nongenti;* οἱ χίλιοι, *mille;* οἱ δισχίλιοι, *bis mille;* οἱ τρισχίλιοι, *ter mille;* οἱ τετρακισχίλιοι, *quater mille;* οἱ πεντακισχίλιοι, *quinquies mille;* οἱ ἑξακισχίλιοι, *sexies mille;* οἱ ἑπτακισχίλιοι, *septies mille;* οἱ ὀγδοακισχίλιοι, *octies mille;* οἱ ἐννεακισχίλιοι, *novies mille;* οἱ μύριοι [c], *decies mille;* οἱ δισμύριοι, *vicies mille;*

[a] Atticè, οἱ, αἱ τέτταρες, τὰ τέτταρα: & ita deinceps.

[b] Alcmã tamen δυοκαίδεκον, pro δυοκαίδεκα, vel δώδεκα, dixit. Item Hesiodus ἐν ἔργ. ὕς. 694. & Callimachus, epigr. 10, ὕς. 2. τριηκόντων flectunt à τριήκοντα. Sed hujusmodi non temerè imitanda.

[c] Μύριοι *decies mille:* μυρίοι, *infiniti.* Eustath. Μυρία μὲν τὰ ἁπλῶς πολλά, μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι. Id est, *Muria significat indefinite multa, μύρια vero multitudinem decem millium.*

mille; οἱ τρισμύριοι, *tricies mille*; & ita in reliquis.

Ordinalia; ὁ πρῶτος, *primus*; ὁ δεύτερος, *secundus*; ὁ τρίτος, *tertius*; ὁ τέταρτος, *quartus*; ὁ πέμπτος, *quintus*; ὁ ἕκτος, *sextus*; ὁ ἕβδομος, *septimus*; ὁ ὄγδοος, *octavus*; ὁ ἔννατος, *nonus*; ὁ δέκατος, *decimus*; ὁ ἑνδέκατος, *undecimus*; ὁ δυοκαιδέκατος, *duodecimus*; ὁ τρισκαιδέκατος, *decimus tertius*; ὁ τεσσαρεσκαιδέκατος, *decimus quartus*; &c. ὁ εἰκοστὸς, *vicesimus*; ὁ εἰκοστὸς πρῶτος, *vicesimus primus*; ὁ εἰκοστὸς δεύτερος, *vicesimus secundus*; &c. ὁ τριακοστὸς, *tricesimus*; ὁ τεσσαρακοστὸς, *quadragesimus*; ὁ πεντηκοστὸς, *quinquagesimus*; ὁ ἑξηκοστὸς, *sexagesimus*; ὁ ἑβδομηκοστὸς, *septuagesimus*; ὁ ὀγδοηκοστὸς, *octogesimus*; ὁ ἐννενηκοστὸς, *nonagesimus*; ὁ ἑκατοστὸς, *centesimus*; ὁ διακοσιοστὸς, *ducentesimus*; ὁ τριακοσιοστὸς, *trecentesimus*; ὁ τετρακοσιοστὸς, *quadringentesimus*; &c. ὁ χιλιοστὸς, *millesimus*; ὁ δισχιλιοστὸς, *bis millesimus*; ὁ μυριοστὸς, *decies millesimus*; ὁ δισμυριοστὸς, *vicies millesimus*; ὁ τρισμυριοστὸς, *tricies millesimus*; & sic deinceps.

Numeralia abstracta sunt: ἡ μονὰς, *unitas*; ἡ δυὰς, *duitas*; ἡ τριὰς, *trinitas*; ἡ τετρὰς, *quaternitas*; ἡ πεμπτὰς, *quinarius*; ἡ ἑξὰς, *senarius*; ἡ ἑπτὰς, *septenarius*; ἡ ὀγδοὰς, *octonarius*; ἡ ἐννεὰς, *novenarius*; ἡ δεκὰς, *denarius*, ἡ ἑκατοντὰς, *centenarius*; ἡ χιλιὰς, *millenarius*; ἡ μυριὰς, *myrias*, *decies millenarius*, subaudi semper *numerus*.

Numeri multiplicantes: ὁ ἁπλοῦς, *simplex*; ὁ διπλοῦς, *duplex*; ὁ τριπλοῦς, *triplex*, &c.

Numerum, cum aliorum, tum ponderis, designant ὁ διπλάσιος, *duplus*; ὁ τριπλάσιος, *triplus*; ὁ τετραπλάσιος, *quadruplus*, &c.

Tempus, sive dierum numerum, indicant, ὁ τριταῖος, *tertianus*; ὁ τεταρταῖος, *quartanus*; ὁ πεμπταῖος, *quintanus*; ὁ ἑκταῖος, *sextanus*; ὁ ἑβδομαῖος, *septimanus*; ὁ ὀγδοαῖος, *qui octo dierum est*; ὁ ἐνναταῖος, *qui novem dierum est*; ὁ δεκαταῖος, *qui decem dierum est*, &c. Ut, πυρετὸς ὁ τριταῖος, *febris tertiana*; quæ & simpliciter ὁ τριταῖος· ut, ὁ τεταρταῖος, *febris quartana*; ὁ πεμπταῖος, *quintana*. Sic δωδεκαταῖος θάπτεται, *duodecimo ab interitu die sepelitur*.

DE NUMERORUM NOTIS.

Etsi non sit hic proprius agendi locus de numerorum notis: tamen insignis ejus doctrinæ usus facit, ut occasione eorum, quæ proximè diximus, hæc, quia & ipsa numeros spectent, subjungamus.

Græci notas arithmeticas trifariam literis exprimunt. Primùm ita, ut literæ singulæ, pro ordine, quem obtinent in alphabeto, numerum aliquem designent. Itaque A valet unum: B autem duo: Γ tria: Ω viginti quatuor: atque ita in cæteris. Hoc pacto Homerici libri distinguuntur.

Alter modus fit per notas viginti septem: nempe per literas viginti quatuor, & tria ἐπίσημα. Hæ dividuntur in tres novenarios. Primus ex iis est unitatum: atque eum constituunt octo primæ literæ, & nota ϛ, quæ sexto loco collocatur: éstque nota senaria: ac vocatur ἐπίσημον βαῦ, & simpliciter etiam ἐπίσημον[a]. Alter novenarius decadum est: & constituitur octo sequentibus literis, ac nota ϟ, vel ϟ, quæ hic nonum occupat locum, estque nonagenaria, & vocant *kophe* vel κόππα· unde equi hâc notâ insisti κοππατίαι* dicebantur. Tertius novenarius est centuriarum: & continet octo extremas literas, & notam nongentariam, nono & ipsam hic loco collocatam. Estque ejusmodi, ϡ, ac vocatur *sanpi*, quia conflata est ex inverso σὰν, hoc est, σίγμα, & incluso π. A qua nota equi dicti

a ϛ etiam ab Hieronymo vocatur ἐπίσημον in Ps. 77. sed in editione Erasmiana perperam pro ἐπίσημον erat ἐπίσιγμον: quod Victorius correxit.

* Apud Aristoph. in Nubibus, act. 1, sc. 4.

dicti σαμφόρας, vel σαπφόρας. Sunt igitur notæ numerorum tales.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
α′	β′	γ′	δ′	ε′	ϛ′	ζ′	η′	θ′
10	20	30	40	50	60	70	80	90
ι′	κ′	λ′	μ′	ν′	ξ′	ο′	π′	ϙ′
100	200[a]	300	400	500	600	700	800	900
ρ′	σ′	τ′	υ′	φ′	χ′	ψ′	ω′	ϡ

Summa 365; quot ſunt dies anni. Eóque hoc nomen ſanctum dicebat Baſilides hæreticus: teſtibus Irenæo, Epiphanio, Hieronymo, Auguſtino, Theodoreto. Vixit temporibus Hadriani Imperatoris, & deinceps.

Atque hic quidem apex ſuperimponitur. Sed ſi millenarium, atque ultrà, exprimere velis; lineola ea ſubſcribitur. Ita α, valet mille; β, bis mille; γ, ter mille; ι, dena millia; ρ, centum millia, &c. Hoſce numeros componere, non eſt difficile. Nam ια′ erit XI, κβ′ XXII, λγ′ XXXIII, ρδ′ CIV, α,ε′ fuerit CIↃV, &c. α,χκϛ′ erit annus præſens CIↃ IↃC XXVI.

Tertia numeros ſcribendi ratio eſt per ſex literas majuſculas.

Ι valet I, idque, ut aiunt, ab ἴα, pro *μία, una.*

Π πέντε, id eſt, *quinque.*

Δ δέκα, id eſt, *decem.*

Η ἑκατὸν, id eſt, *centum:* quod veteres Iones ſic ſcribebant: ΗΕΚΑΤΌΝ, præfixo Η, ad ſignandum ſpiritum aſperum, ut fit apud Latinos.

Χ χίλια, id eſt, *mille.*

Μ μύρια, id eſt, *decem millia.*

Π verò circumſcribebatur cæteris numeris, præterquam Ι· & ſignabat eum numerum quinquies ſumendum, qui includeretur: ut 𐅄 valet quinquies decem, hoc eſt, *quinquaginta:* 𐅅 ſignat *quingenta:* 𐅆 *quinque millia:* 𐅇 quinque myriadas, ſive *quinquaginta millia.*

[a] Itaque in voce ΑΒΡΑΞΑΣ habemus 365. Nam Α 1 Β 2 Ρ 100 Α 1 Ξ 60 Α 1 Σ 200.

DE NOMINIBUS DERIVATIVIS: *ac primum de Patronymicis.*

DERIVATIVA, vel à nominibus veniunt, vel à verbis: paucis exceptis, quæ fiunt ab adverbiis, aut præpositionibus: ut quidam comparativi, ac superlativi, quos superiùs * attulimus; item ὁ περυσινὸς, *qui est anni superioris*, à πέρυσι, *anno superiore, ante*; ὁ χθεσινὸς, vel ὁ χθιζὸς, *hesternus*, à χθὲς, & χθιζά, *heri.*

* p. 54, 55.

A nominibus veniunt quintuplicia: patronymica, gentilia, possessiva, diminutiva, & quæ peculiariter denominativa appellantur.

Patronymica masculina ferè desinunt in δης· ac formantur à genitivis exeuntibus in ου, & ος.

Ab ου è prima declinatione fit αδης· ut, τοῦ Αἰνείου, *Æneæ*, ὁ Αἰνειάδης, *Æneades*: τοῦ Ἱππότου, *Hippotæ*, ὁ Ἱπποτάδης, *Hippotades*: τοῦ Βορέου, *Boreæ*, ὁ Βορεάδης, *Boreades*: τοῦ Λαέρτου, *Laërtæ*, ὁ Λαερτιάδης, *Laërtiades*, inserto iota.

Ab ου è tertia fit ίδης· ut, τοῦ Κρόνου, *Saturni*, ὁ Κρονίδης, *Saturnius*: vel άδης, si sit ου purum; ut, τοῦ Ἡλίου, *Helii*, ὁ Ἡλιάδης, *Heliades.*

Ab ος quintæ itidem fit ίδης· ut, τῆς Λητοῦς, *Latonæ*, ὁ Λητοΐδης, *Latonius.* Sic τοῦ Ἀμφιτρύωνος, *Amphitryonis*, ὁ Ἀμφιτρυωνίδης, *Amphitryonius*; &, epenthesi τοῦ ἄλφα, ὁ Ἀμφιτρυωνιάδης· τοῦ Πηλέος, *Pelei*, ὁ Πηλεΐδης, & contractè ὁ Πηλείδης. Ionicè autem τοῦ Πηλῆος, unde ὁ Πηληΐδης, & poëticâ epenthesi ὁ Πηληϊάδης, *Pelides*, sive *Peleï filius, Achilles.*

Sed

Sed Iones [a] patronymica in ίδης, formant per ίων· ut, ὁ Κρονίδης, ὁ Κρονίων, *Saturnius*, sive *Saturni filius*: ὁ Πηλείδης, ὁ Πηλείων, *Pelides*, sive *Pelei filius*. Sic ὁ Ἀκτορίδης, ὁ Ἀκτορίων, *Actoris filius*.

[a] Æoles in άδιος, ut, Ἰφιάδιος.

Fœmininorum terminationes sunt, ας, ις, νη.

Ας, & ις, veniunt à masculinis in δης, elisâ syllabâ δη· ut, ὁ Ἡλιάδης, *Solis filius*, ἡ Ἡλιὰς, *Solis filia*: ὁ Ἰλιάδης, *Iliades*, ἡ Ἰλιὰς, *Ilias*: ὁ Πριαμίδης, *Priami filius*, ἡ Πριαμὶς, *Priami filia*: ὁ Τυνδαρίδης, *Tyndari filius*, ἡ Τυνδαρὶς, *Tyndari filia*: ὁ Καδμίδης, *Cadmi filius*, ἡ Καδμὶς, &, inserto η, Καδμηὶς, *Cadmeis*, *Cadmi filia*: ὁ Ἀτλαντιάδης, *Atlantis filius*, ἡ Ἀτλαντιὰς, *Atlantis filia*: ὁ Νεστορίδης, *Nestoris filius*, ἡ Νεστορὶς, *Nestoris filia*.

Exeuntia in νη, formantur ferè à genitivo in ου· τοῦ Ἀδράστου, *Adrasti*, ἡ Ἀδραστίνη, *Adrasti filia*: τοῦ Ὠκεανοῦ, *Oceani*, ἡ Ὠκεανίνη, *Oceani filia*: Sed si ου sit purum, inseritur ω· ut, τοῦ Ἀκρισίου, *Saturni*, ἡ Ἀκρισιώνη, *Saturni filia*: τοῦ Ἰκαρίου, *Icarii*, ἡ Ἰκαριώνη, *Icarii filia*. Fit quoque ώνη ab ίων· ut, ὁ Ἠετίων, ἡ Ἠετιώνη, *Eetionis filia*.

Masculina in δης sunt primæ simplicium; in ων, quintæ: fœminina in νη sunt secundæ simplicium; ας & ις, quintæ.

DE GENTILIBUS.

GENTILIA fere desinunt in της· ut, ἡ Σπάρτη, *Laconicæ urbs*; ὁ Σπαρτιάτης, *Spartiata*: ἡ Ἤπειρος, *Epirus*; ὁ Ἠπειρώτης, *Epirota*.

αἶος·

αῖος· ut, ab αἱ Ἀθῆναι, *Athenæ*, ὁ Ἀθηναῖος, *Atheniensis*: ab ἡ Ῥώμη, *Roma*, ὁ Ῥωμαῖος, *Romanus*.

ιος· ut, ab ἡ Βαβυλὼν, *Babylon*, ὁ Βαβυλώνιος, *Babylonius*: à τὸ Βυζάντιον, *Byzantium*, ὁ Βυζάντιος, *Byzantius*: ab ἡ Αὐλὶς, quæ *Bœotiæ urbs*, ὁ Αὐλίδιος, *Aulide natus*: nempe à genitivo Αὐλίδος.

εὺς· ut, à τὸ Σούνιον, *Sunium*, promontorium Atticæ, ὁ Σουνιεὺς, *qui è Sunio* eſt: ab ἡ Ἀλεξάνδρεια, (cujus *nominis civitates* octodecim, & ultra, numerantur,) ὁ Ἀλεξανδρεὺς, *Alexandrinus*.

Sunt & formæ quædam peregrinæ potius, quam Græcæ; à Græcis tamen receptæ; qualis eſt

ῖνος· ut, ὁ Ἀμπελῖνος, *natus ex Ligurum civitate*, *quæ* ἡ Ἄμπελος *dicta*: ſimiléque à τὸ Ῥήγιον, ὁ Ῥηγῖνος, *in Rhegio*, *Italiæ natus oppido*: à τὸ Ἀσώρελον, quod *Siciliæ oppidum*, ὁ Ἀσωρεῖνος, *qui natus ibi*.

ηνὸς· ut, ab ἡ Νίσιβις, quæ *urbs ad Tigrim* ſita eſt, pro ὁ Νισιβίτης dicitur ὁ Νισιβηνὸς, *Niſibe natus*: item ab ἡ Σωφηνὴ, quæ *regio* eſt *Armeniæ majoris*, ὁ Σωφηνηνὸς, *Sophenenus*: ab ἡ Ἐκβάτανα, quæ *Mediæ metropolis*, ὁ Ἐκβατανηνὸς, *Ecbatanenus*.

Quædam & duplici formâ efferuntur: ut, ab ἡ Ἀμάσεια, quæ *Ponti urbs*, ὁ Ἀμασεὺς, & ὁ Ἀμασειώτης, *Amaſienſis*: ab ἡ Γεράνεια, quæ *Phrygiæ civitas*, ὁ Γερανεὺς, & ὁ Γερανειάτης, *Geranienſis*: ab ἡ Δῆλος, quæ *Cycladum* inſularum

una,

una, ὁ Δήλιος, & ὁ Δηλίτης, *Delius.* Imo ab ἡ Παλλήνη, quæ *Thraciæ civitas*, atque item *Atticæ populus*, dicitur ὁ Παλληνεύς, ὁ Παλληναῖος, ὁ Παλλήνιος, & ὁ Παλληνίτης, *Pallenensis.*

Fœminina sæpe in σα desinunt: ut ἡ Κρῆσσα[a], *Cressa*: ἡ Κίλισσα[b], *Cilissa*: quibus similia multa superius[c] adduximus.

Sæpe autem communi denominativorum formâ fiunt. Ut, ab ὁ Ἀθηναῖος, *cui* αἱ Ἀθῆναι, *Athenæ, patria*, fit fœmininum, ἡ Ἀθηναΐα, *Attica:* ab ὁ Βακτριανός, *cui* Βάκτρα, *Bactra, Scythiæ regio, patria*, ἡ Βακτριανή, *Bactriana.*

Quandoque & formantur more patronymicorum: ut, ab ὁ Σιγειεύς, ἡ Σιγειάς, *qui, & quæ è Sigeo, Troadis urbe, est*: ab ὁ Σουνιεύς, ἡ Σουνιάς, *qui, & quæ è Sunio est, Atticæ promontorio*: item ab ὁ Ἰταλός, *Italus*, ἡ Ἰταλίς, *Itala*: itidem non tantùm ἡ Βυζαντία, & ἡ Βαβυλωνία· sed etiam ἡ Βυζαντίς, & ἡ Βαβυλωνίς dicitur, *Byzantio*, & *Babylone orta.*

In nonnullis verò ἀναλογίας ratio minimè servatur: ut, ὁ Τρώς dicitur, tum *gentis conditor*, tum *vir Trojanus.* Similéque est ὁ Θετταλός, seu *conditor Thessaliæ*, seu *indigena*: ἡ Ὀδυσσεῖς, & *civitas Hiberiæ* est, & pariter de *incolis* dicitur. Sic ἡ Πεδιεῖς, *Cariæ civitas*, & *cives ejus.* Atque hic idem est genus: quod variat in aliis quibusdam: ut, αἱ Πασαργάδαι, *Persiæ civitas*: οἱ Πασαργάδαι, *cives ejus urbis.* Plura de hujusmodi gentilibus suppeditabit Hermolaus in epitome Ethnicorum Stephani.

[a] à Κρήτη, Creta, vel Candia: mediterranei maris insula.

[b] à Κιλικία, Cilicia; Asiæ regio.

[c] cap. de motione substantivorum; p. 48.

DE

DE POSSESSIVIS.

POSSESSIVA veniunt, & à propriis, & ab appellativis: ac interdum desinunt in εος, vel ιος.

εος· ut, ὁ Ἕκτωρ, *Hector*, ὁ Ἑκτόρεος, *Hectoreus.*

ιος· ut, ὁ πατὴρ, *pater*, ὁ πατρώϊος· pro quo in oratione solutâ contractè dicitur ὁ πατρῷος, *patrius, paternus.*

Sed sæpius exeunt in ειος, vel κός.

ειος· ut, ὁ Ἀχιλλεὺς, *Achilles*, ὁ Ἀχίλλειος, *Achilleus.*

κὸς[a]· ut, ἡ Δῆλος, *Delos, Cycladum una*, ὁ Δηλιακὸς, *Deliacus.*

[a] ut apud Latinos *cus*: *Asiaticus, Libycus, mulionicus*: ut *mulionica penula*, apud Ciceronem pro P. Sext.

Quædam utramque habent terminationem: ut, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὁ βασίλειος, & βασιλικὸς, *regius, regalis*: ὁ Πλάτων, *Plato*, ὁ Πλατώνειος, & ὁ Πλατωνικὸς, *Platonicus*: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*, ὁ ἀνθρώπειος, & ὁ ἀνθρωπικὸς, pro quibus etiam dicitur ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπινος, & ὁ καὶ ἡ ἀνθρωπώδης, *humanus.*

DE DIMINUTIVIS.

DIMINUTIVORUM, quæ ὑποκοριστικὰ[b] vocantur, variæ sunt formæ.

[b] Ab ὑποκορίζω, *verbo blandiri*: in quo non minimus usus diminutivorum.

Quædam pauciores habent syllabas primitivo. Uti exeuntia in

ις· ut, ὁ ἀστερις, *taxillus*: ex ὁ ἀστράγαλος, *talus*: ἡ Ἄμφις, *Amphis*, nomen proprium, ex ὁ Ἀμφιάραος, *Amphiaraus*: ἡ Χάλδις, *Chaldæa*, ex ὁ Χαλδαῖος, *Chaldaus.* Doricum ὁ καὶ ἡ φίντις,

lis, amiculus carissimus, vel *amicula carissima*, ex ὁ φίλτατος, aut ἡ φιλτάτη. Ac fortasse eodem pertinent verbalia in τρὶς ut, ἡ αὐλητρὶς, ex ἡ αὐλήτρια, *tibicina*: ἡ ὀρχηστρὶς, ex ἡ ὀρχήστρια, *saltatrix*.

αξ ut, ὁ βῶμαξ, ex ὁ βωμολόχος, *scurra*: ὁ πάσσαξ, ex ὁ πάσσαλος, *paxillus*.

ηξ ut, ἡ σπήληξ, è τὸ σπήλαιον, *spelunca*.

ω ut, ἡ κερδὼ, *vulpecula*, ex ἡ κερδάλη, *vulpes*.

Quædam numerum syllabarum æqualem habent primitivo. Ut in

ς ἡ θεραπαινὶς, *ancillula*, ab ἡ θεράπαινα, *ancilla*: ἡ ἑταιρὶς, *meretricula*, ex ἡ ἑταίρα, *amica*: κρηνὶς, *fonticulus*, à κρήνη, *fons*.

ξ ὁ λίθαξ, *lapillus*, ab ὁ λίθος, *lapis*.

γξ ἡ φύσιγξ, *vesicula*, ex ἡ φύσα, *vesica*. At ἡ λάϊγξ, *lapillus*, ab ὁ λᾶας, vel etiam ab ὁ λᾶς, *lapis*.

Quædam plures habent syllabas. Quorum masculina desinunt in

ιλος ut, ὁ ναυτίλος, ex ὁ ναύτης, *nauta*.

ισκος ut, ὁ καὶ ἡ ἀνθρωπίσκος, *homuncio*, ab ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*: ὁ χιτωνίσκος, ab ὁ χιτὼν, *tunica*: ὁ παιδίσκος, ab ὁ παῖς, *puer*.

ιχος ut, ὁ ὁσσιχος, *quantulus*, ab ὁ ὅσος [a], *quantus*: ὁ πυῤῥιχος, *rufulus*, ex ὁ πυῤῥὸς, *rufus*. [a] Poëticè ὅσσος.

χνος ut, ὁ κύλιχνος, *caliculus*, vel *pyxis calicis formâ*, juxta Pollucem, ab ἡ κύλιξ, *calix*.

ς, vel υλλὶς ut, ἡ ἀτρακτυλὶς, vel ἡ ἀτρακτυλλὶς, *spina cnico similis*, quasi *fusulum* dicas, ab ὁ ἄτρακτος, *fusus*, *colus*; quos antiquitus mulieres ex illa spina faciebant.

υλ@· ut, ὁ μικκύλ@, *parvulus*, è Dorico ὁ μικκὸς, pro ὁ μικρὸς, *parvus*: ὁ δριμύλ@, *acutulus*, ab ὁ δριμὺς, *acutus*: ὁ ἐρωτύλ@, *amatorculus*, ab ὁ ἔρως, *amor*.

δεὺς· ut, ὁ λαγιδεὺς, *lepusculus*, ex ὁ λαγὸς, seu ὁ λαγὼς, *lepus*: ὁ ἐρωτιδεὺς, *amorculus*, ab ὁ ἔρως, *amor*: ὁ ἀετιδεὺς, ab ὁ ἀετὸς, *aquila*.

ίων· ut, ὁ μωρίων, *stultulus*, ab ὁ μωρὸς, *stultus*: ὁ χλωρίων, ab ὁ χλωρὸς, *viridis*.

Fœminina exeunt in

ιλλα· ut, ἡ λαίνιλλα, *lænula*, ab ἡ λαῖνα, *læna*.

ίσκη· ut, ἡ μειρακίσκη, *adolescentula*, quemadmodum masculinum ὁ μειρακίσκ@, *adolescentulus*, ab ὁ καὶ ἡ μεῖραξ, *adolescens*.

ίχνη· ut, ἡ πολίχνη, *oppidulum*, ex ἡ πόλις, *oppidum*: ἡ κυλίχνη, *caliculus*, ex ἡ κύλιξ, *calix*.

άκνη· ut, ἡ πιθάκνη, *doliolum*, ex ὁ πίθ@, *dolium*.

αλὶς, sive αλλὶς· ut, ἡ φυσαλὶς, *vesicula*, ex ἡ φύσα, *vesica*.

υλὶς, sive υλλὶς· ut, ἡ ἀντεραστυλὶς, *rivalicula*, ab ὁ ἀντεραστὴς, *rivalis*.

Neutra terminantur in

ιον· idque vel paroxytonum, ut, τὸ βιβλίον, *libellus*, ex ἡ βίβλ@, *liber*: τὸ παιδίον, *puellus*, ex ὁ παῖς, *puer*: vel proparoxytonum, ut, τὸ ἀνθρώπιον, *homuncio*, ab ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*: τὸ γερόντιον, *senecio*, ex ὁ γέρων, *senex*: τὸ νοΐδιον, *animulus*, ab ὁ νοῦς, *mens*. Quandoque autem τὸ ι est subjunctiva è diphthongo: ut, τὸ γύναιον, *muliercula*, ab ἡ γυνὴ, *mulier*: τὸ ἀγγεῖον, *vasculum*, à τὸ ἄγγ@, *vas*.

Multa

Multa autem in ιον, alterâ syllabâ crescunt. Ut sunt:

I. Exeuntia in άδιον, άκιον, άριον, άσιον, άφιον.

άδιον· ut, τὸ κρεάδιον, *caruncula*, à τὸ κρέας, *caro*: τὸ ἐλάδιον, *oleolum*, à τὸ ἔλαιον, *oleum*[a].

a At τὸ γράδιον, anicula, est à τὸ γράιδιον, quod ab ἡ γραῦς, anus.

άκιον· ut τὸ τιτθινάκιον, *nutricula*, ab ἡ τιτθήνη, *nutrix*.

άριον· ut, τὸ δοξάριον, *gloriola*, ab ἡ δόξα, *gloria*: τὸ ὀνάριον, *asellus*, ex ὁ ὄνος, *asinus*: τὸ ὠάριον, à τὸ ὠόν, *ovum*.

άσιον· ut, τὸ ἀδελφάσιον, *sororcula*, ab ἡ ἀδελφή, *soror*: τὸ κοράσιον, *puellula*, ab ἡ κόρη, *puella*.

άφιον· ut, τὸ χωράφιον, *agellus*, ex ὁ χῶρος, *ager*.

II. Finita in ήδιον, aut ήνιον.

ήδιον· ut, τὸ γήδιον, *agellus*, ab ἡ γῆ, *terra*, *ager*.

ήνιον· ut, τὸ στηθήνιον, *pectusculum*, è τὸ στῆθος, *pectus*.

III. Terminata in ίδιον, είδιον, οίδιον, vel ίσκιον.

ίδιον· ut, τὸ πατρίδιον, *paterculus*, ab ὁ πατὴρ, *pater*: τὸ χοιρίδιον, *porcellus*, ab ὁ χοῖρος, *porcus*.

είδιον· ut, τὸ δαμαλείδιον, *juvencula*, ex ἡ δάμαλις, *juvenca*: τὸ ἁλυσείδιον, *catenula*, ex ἡ ἅλυσις, *catena*.

οίδιον· ut, τὸ βοΐδιον, per synæresin, è τὸ βοΐδιον, *bucula*, ab ὁ βοῦς, *bos*.

ίσκιον· ut, τὸ κυλίσκιον, *caliculus*, ex ἡ κύλιξ, *calix*: τὸ ῥηματίσκιον, *verbulum*, ex τὸ ῥῆμα, *verbum*.

IV. Finita in ύδιον, ύδριον, ύλλιον, & ύφιον.

ύδιον· ut, τὸ μύδιον, *musculus*: ex ὁ μῦς, *mus*: τὸ βοτρύδιον, *racemulus*, ex ὁ βότρυς, *racemus*.

ύδριον· ut, τὸ βιϐλύδριον, *libellus*, ex ἡ βίϐλ⊙, *liber*: τὸ κωμύδριον, *viculus*, ex ἡ κώμη, *vicus*: τὸ τεχνύδριον, *ars parvula*, ab ἡ τέχνη, *ars*.

ύλλιον· ut, τὸ μειρακύλλιον, *adolescentulus*, ab ὁ καὶ ἡ μεῖραξ, *adolescens*: τὸ βρεφύλλιον, *infantulus*: à τὸ βρέφ⊙, *infans*: τὸ εἰδύλλιον, *poëmatium*, à τὸ εἶδ⊙, *species poëmatis*.

ύφιον· ut, τὸ κερδύφιον, *lucellum*, à τὸ κέρδ⊙, *lucrum*: τὸ ζωΰφιον, *animalculum*, è τὸ ζῶον, *animal*. Sed à τὸ ξύλον, *lignum*, pro τὸ ξυλύφιον in codd. MSS[is] invenias τὸ ξυλίφιον, & τὸ ξυλήφιον, *ligillum*.

V. Finita in ώδιον, è nominibus in ως· ut, τὸ λαγώδιον, *lepusculus*, ex ὁ λαγὼς, *lepus*: τὸ καλώδιον, *funiculus*, ex ὁ κάλως, *funis*.

Crebro autem fit, ut ex uno plura formentur diminutiva: ut ab ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπ⊙, *homo*, τὸ ἀνθρώπιον, τὸ ἀνθρωπάριον, ὁ ἀνθρωπίσκ⊙, *homulus*, *homuncio*. Sic ab ἡ κόρη, *puella*, ἡ κορίσκη, τὸ κοράριον, τὸ κοράσιον, τὸ κορίσκιον, & τὸ κορίδιον· ab ὁ ἵππ⊙, *equus*, ὁ ἱππίσκ⊙, τὸ ἱππάριον, & τὸ ἱππίδιον· ab ὁ χιτὼν, *tunica*, ὁ χιτωνίσκ⊙, τὸ χιτώνιον, & τὸ χιτωνάριον· ab ὁ λόγ⊙, *sermo*, τὸ λογάριον, τὸ λογίδιον, & τὸ λογύδριον, *sermunculus*.

Imò interdum è diminutivis procedunt alia diminutiva: ut quædam ex dictis: item τὸ πολίχνιον, *minutum oppidulum*; ab ἡ πολίχνη, *oppidulum*; quod ab ἡ πόλις, *oppidum*: τὸ ἱματιδάριον, à τὸ ἱματίδιον, quod à τὸ ἱμάτιον· uti hoc è τὸ εἷμα, *indumentum*, *vestimentum*: τὸ χλανισκίδιον, è τὸ

è τὸ χλανίσκιον, quod ex ἡ χλανὶς· uti hoc ab ἡ χλαῖνα, *lana*. Sic Latini dicunt, *puer, puellus, puellulus: tener, tenellus, tenellulus: cista, cistula, cistella, cistellula*, quod apud Plautum * legas.

*in Rud. act. 4, sc. 4, ÿs. 30; in Cist. act. 3, ÿs. 7; in Amph. act. 2, sc. 2, ÿs. 241.

NEc diminutio hæc in appellativis solùm, sed etiam in propriis locum habet. Imò & hic similiter quæ-am, ut significationem primitivi, ita syllabarum quo-ue numerum imminuunt. Terminationes eorum variæ :nt.

ς. Ut, ὁ Μηνᾶς, *Menas*, ex ὁ Μηνόδωρος, *Menodorus*. Nam Appiano Pompeii libertus est ὁ Μηνόδωρος, qui Latinis *Menas*. Sic ὁ Μητρᾶς, *Metras*, est ex ὁ Μητρόδωρος, *Metrodorus*: ὁ Ζηνᾶς, *Zenas*, ex ὁ Ζηνόδωρος, *Zenodorus*: ὁ Κοσμᾶς, *Cosmas*; ex ὁ κόσμιος, *modestus*. Doricè atque Ionicè ὁ Θευδᾶς, *Theudas*, ex ὁ Θεοδόσιος, *Theodosius*: ὁ Θωμᾶς, *Thomas*, ex ὁ Θαυμάσιος, *mirabilis*.

· ut, ὁ Ῥόδυξ, *Rhodiolus*, ab ὁ Ῥόδιος, *Rhodius*.

ut, ὁ Διονῦς, secundum Eustathium, ex ὁ Διονύσιος, *Dionysius*, vel *Bacchicus*; vel Διόνυσος, *Dionysus*, sive *Bacchus*.

ut, ἡ Ἄμφις, *Amphis*, ex ὁ Ἀμφιάραος, *Amphiaraus*: ; Ἶφις, *Iphis*, ex ἡ Ἰφιάνασσα, *Iphianassa*, juxta Etymologum.

ıt, ἡ Ὑψώ, *Hypso*, ex Ὑψιπύλη, *Hypsipule*, *altas portas habens*: ἡ Σαπφώ, *Sappho*, ex ἡ Σάπφειρα, *Sapphira*.

Quædam æqualem habent numerum syllabarum. Ut in

;· ὁ Βάθυλλος, *Bathyllus*, ex ὁ Βαθυκλῆς, *Bathycles*: ὁ Θράσυλλος, *Thrasyllus*, ex ὁ Θρασυκλῆς, *Thrasycles*: ὁ Ἀρίστυλλος, *Aristyllus*, ex ὁ Ἀριστυκλῆς, *Aristycles*. ›rtè &

ut, Doricum Θεύγαρίλας, ex Θεύγαρις, pro Θεόχαρις.

Quædam syllabarum numero vincunt primitivum. Ut masculina hæc in

ιλος· ὁ Ζώϊλος, *Zoilus*, ex ὁ ζωὸς, *vivus*: ὁ Χοιρίλος, *Chœrilus*, ex ὁ χοῖρος, *porcus*. Sed si λ geminetur, retrahitur accentus: ut, ὁ Μέγιλλος, *Megillus*, ex ὁ μέγας, *magnus*.

ῖνος· ut, ὁ Φιλῖνος, *Philinus*, ab ὁ φίλος, *amicus*: ὁ Χαρῖνος, *Charinus*, ab ἡ χάρις, *gratia*.

ιχος· ut, ὁ Ἀμύντιχος, *Amyntichus*, ex ὁ Ἀμύντας, *Amyntas*: ὁ Λεόντιχος, *Leontichus*, ex ὁ Λέων, *Leo*: ὁ Θυώνιχος, *Thuonichus*, ex ὁ Θύων, *Thuo*.

ίων· ut, ὁ Ἡφαιστίων, *Hephæstion*, ab ὁ Ἥφαιστος, *Vulcanus*: ὁ ἀετίων, *eëtion*, ab ὁ ἀετὸς, *aquila*: ὁ Αἰσχρίων, *Turpio*, ex ὁ αἰσχρὸς, *turpis*.

ύλος· ut, ὁ Χρεμύλος, *Chremylus*, ab ὁ Χρέμης, *Chremes*: ὁ Ἡδύλος, *Hedulus*, ab ὁ ἡδὺς, *suavis*, *jucundus*: ὁ Σιμύλος, *Simulus*, ab ὁ σιμὸς, *simus*: ὁ Μίκυλλος, *Micyllus* [a], ex Dorico ὁ μικκὸς, *parvus*, pro ὁ μικκύλος, *parvulus*, geminato λ, & retracto accentu.

[a] Est apud Lucianum, & Suidam: ut frustra sit Caninius, cum *Micyllus* damnat.

Item fœminina in

ιλλα· ut, ἡ Τελέσιλλα, *Telesilla*, ab ἡ τέλεσις, *perfectio*: ἡ Πράξιλλα, *Praxilla*, ab ἡ πρᾶξις, *actio*.

υλλα· ut, ἡ Νίκυλλα, *Nicylla*, ab ἡ νίκη, *victoria*: ἡ Κτήσυλλα, *Ctesylla*, ab ἡ κτῆσις, *acquisitio*.

ιννα· ut, ἡ Κόριννα, *Corinna*, ab ἡ κόρη, *puella*: ἡ Φίλιννα, *Philinna*, ab ἡ φίλη, *amica*: ἡ Ἤριννα, *Erinna*, quasi dicas, *vernula*, à τὸ ἦρ, *ver*.

ίχη· ut, ἡ Μητίχη, *Metiche*, ab ἡ μῆτις, *consilium*.

ω· ut, ἡ Ἀναξὼ, *Anaxo*, ab ὁ ἄναξ, *rex*: ἡ Θεανὼ, *Theano*, ab ἡ θεὰ, *dea*: ἡ Εἰδὼ, *Ido*, ab ἡ Εἰδοθέα, *Idothea*: ἡ Ἀναξὼ, *Anaxo*, ab ἡ Ἀναξιθέα, *Anaxithea*.

υλλὶς· ut, ἡ Ἀμαρυλλὶς, *Amaryllis*, ab ἡ ἀμάρα, *fossa*, *meatus*.

αρὶς· ut, ἡ Κοτυτταρὶς [b], *parva Cotytto*, ab ἡ Κοτυττὼ, quæ *dea turpitudinis* est.

[b] In Anthologia, de vetula libidinosa.

Ac denique neutra in

ίδιον· ut, τὸ Βοιωτίδιον, *Bœotidium*, ex ὁ Βοιωτὸς, *Bœotus*.

Bacch

Bacchi Epitheton: *τὸ Ξανθίδιον, Xanthidium*, ex *ὁ Ξανθίας, Xanthias*, servus, ita à flavis capillis dictus.

Atque hæc dicta sunto de variis diminutivorum terminationibus: in quibus doctissimorum Grammaticorum judicium secuti sumus. Interim putamus, esse pluscula ex his, quæ inde quidem, unde diximus, profecta sint: propriè tamen non significent imminutionem sui primitivi[a]: etsi aliter viris eruditis persuasum fuit.

[a] Sanè nihil manifestius, quam quædam terminationem habere diminutivorum, significationem primitivam. Ut in appellativis *χρυσίον*, à *χρυσὸς, aurum*; *ἀργύριον*, ab *ἄργυρος, argentum*; *ποίμνιον*, à *ποίμνη, grex*; *τειχίον*, à *τεῖχος, murus*.

DE DENOMINATIVIS.

Denominativorum terminationes variæ sunt: quarum præcipuas adferemus.

Masculina terminantur in

ης ut, *ὁ οἰκέτης, servus, verna*, ab *ὁ οἶκος, domus*: *ὁ δημότης, plebeius*, ab *ὁ δῆμος, populus*.

ος *ὁ σπουδαῖος, studiosus*, ab *ἡ σπουδὴ, studium*: *ὁ παντοῖος, varius*, à *τὸ πᾶν, universum*.
ὁ οὐράνιος, cælestis, ab *ὁ οὐρανὸς, cælum*.
ὁ ἱππικὸς, equestris, ab *ὁ ἵππος, equus*.
ὁ στωμύλος, loquax, à *τὸ στόμα, ος*; ubi & quantitas mutatur.
ὁ κάρπιμος, frugifer, ab *ὁ καρπὸς, fructus*.
ὁ ἀληθινὸς, verax, ab *ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, verus, a*.
ὁ ἀνθηρὸς, floridus, à *τὸ ἄνθος, flos*.

ούσιος *ὁ ἑκούσιος, voluntarius*, ab *ὁ ἑκὼν, volens*: *ὁ ἐπιούσιος, venturus perpetuo, non interiens*, ab *ὁ ἐπιὼν, venturus*.

εις *ὁ χαρίεις, gratiosus*, ab *ἡ χάρις, gratia*: *ὁ ἀμαθόεις, arenosus*, ab *ἡ ἄμαθος, arena*.

ὼν· ἡ ἀμπελὼν, vinea, ab *ἡ ἄμπελος, vitis*. Sic *ὁ δαφνὼν, lauretum*, ab *ἡ δάφνις, laurus* : *ὁ ἐλαιὼν, olivetum*, à *τὸ ἔλαιον, oleum*: *ὁ οἰνὼν, cella vinaria*, ab *ὁ οἶνος, vinum*.

ώδης· ὁ καὶ ἡ λιθώδης, lapideus, ab *ὁ λίθος, lapis*: *ὁ καὶ ἡ ταραχώδης, turbulentus, tumultuosus*, ab *ἡ ταραχὴ, tumultus, turba*.

αν quoque in nonnullis invenitur : ut, ab *ὁ ἔτης, socius*, *ὁ ἐτὰν·* unde vocativus *ὦ 'τὰν*, pro *ὦ ἐτὰν, ô amice*. Sic ab *ὁ μέγιστος, maximus*, *ὁ μεγιστὰν·* ut & Latinè *megistan*, sive potiùs plurali *megistanes*.

Quædam autẽ variè desinunt:ut,ab *ἡ ἄμαθος, arena*, *ὁ καὶ ἡ ἀμαθώδης*, & *ὁ ἀμαθόεις, arenosus*.

Fœmininorum hæ sunt terminationes :

της· ut, *ἡ κακότης, malitia*, ab *ὁ κακὸς, malus*: *ἡ ταχύτης, celeritas*, ab *ὁ ταχὺς, celer*.

εια· ἡ εὐσέβεια, pietas, ab *ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς, pius*, &: *ἡ δεσποτεία, dominatus*, ab *ὁ δεσπότης, dominus* : *ἡ μοιχεία, adulterium*, ab *ὁ μοιχὸς, adulter*.

ία· ἡ εὐτυχία, felicitas, ab *ὁ καὶ ἡ εὐτυχὴς, felix*: *ἡ ἀτυχία, infelicitas*, ab *ὁ καὶ ἡ ἀτυχὴς, infelix*. Huc refer *οια* ab adjectivis in *ους·* ut, *ἡ εὔνοια, benevolentia*, ab *ὁ εὔνους, benevolus*: *ἡ διάῤῥοια, profluvium*, ab *ἡ διάῤῥους*, quod à *διαῤῥέω, profluo, diffluo*.

ύνη· ut, *ἡ δικαιοσύνη, justitia*, ab *ὁ δίκαιος, justus*: *ἡ σωφροσύνη, temperantia*, ab *ὁ σώφρων, temperans*.

His adde fœminina in *τις, τεὶς*, ac *τειρα*, à masculinis in *τὴς* derivata : de quibus dictum
*p. 46. fuit * in motione substantivorum.

DE VERBALIBUS.

PRoficiſcuntur verbalia à voce activâ, paſſivâ, & mediâ.

Ex activis fiunt, vel à præſenti, vel ab aoriſto ſecundo.

A præſenti veniunt fœminina in η, vel εια, vel ις. Ut, ἡ νίκη, *victoria*, à νικάω, *vinco*: ἡ βασιλεία, *regnum*, à βασιλεύω, *regno*: ἡ δύναμις, *potentia*, à δύναμαι, *poſſum*. Item neutra in ος· ut, τὸ εἶδος, *ſpecies*, ab εἴδω, *video*. Et adjectiva in ης· ut, ὁ καὶ ἡ συνεχὴς, *continuus, a*, à συνέχω, *contineo*.

Ab aoriſto ſecundo ſunt fœminina in η, vel εα· ut, ἡ λάχη, *ſors*, à λαχεῖν, *ſortitum eſſe*: ἡ ἰδέα, *ſpecies*, ab ἰδεῖν, *vidiſſe*. Et neutra in ος· ut, τὸ πάθος, *paſſio*, à παθεῖν, *paſſum eſſe*: τὸ λάχος idem, ab ἡ λάχη, *ſors*, atque ab eâdem origine, nempe à λαγχάνω, *ſortior*. Et adjectiva in ης· ut, ὁ καὶ ἡ ἐλλιπὴς, καὶ τὸ ἐλλιπὲς, *defectus, a, um*, ab ἐλλιπεῖν, *deficere*.

Ex paſſivis formantur à tribus perſonis ſingularibus perfecti paſſivi.

A primâ perſonâ fiunt finita in μα, μη, μος, & μων.

In μα· ut, πέπραγμαι, *egi*, τὸ πρᾶγμα, *actio, negotium*: πέφασμαι, Atticè pro πέφαμμαι, *apparui*, τὸ φάσμα, *viſum*: εἷμαι, *indutus ſum*, ab ἕω, *induo*, τὸ εἷμα, *indumentum*, quod retinet augmentum.

In μη· ut, ὦσμαι, ab ὄζω, *oleo*, ἡ ὀσμὴ, *odor*: κέχασμαι, à χαίνω, *hio*, ἡ χάσμη, *hiatus*: μέμνημαι, à μνάω,

μνάω, *moneo*, ἡ μνήμη, *memoria*. Sic ἡ στιγμὴ, *punctum*: ἡ γραμμὴ, *linea*: ἡ τιμὴ, *honor*: à στίζω, *pungo*: γράφω, *scribo*: τίω, *honoro*.

In μός· ut, ἔψαλμαι, à ψάλλω, *psallo*, ὁ ψαλμὸς, *canticum*, *psalmus*: μεμόλυσμαι, à μολύνω, *inquino*, ὁ μολυσμὸς, *inquinatio*.

In μων· ἔγνωσμαι, à γνόω, *nosco*, ὁ γνώμων, *index*; ἠλέημαι, ab ἐλεέω, *misereor*, ὁ ἐλεήμων, *misericors*.

A secunda fiunt in ις, & ια.

In ις· ut, λέλεξαι, *dictus es*, ἡ λέξις, *dictio*: πεποίησαι, *factus es*, ἡ ποίησις, *poësis*.

In ια· ut, τέθυσαι, *sacrificatus es*, ἡ θυσία, *sacrificium*: δεδοκίμασαι, *exploratus es*, ἡ δοκιμασία, *exploratio*: ἡτοίμασαι, *promtè parasti*, ἡ ἑτοιμασία, *promtitudo*.

Sed imprimis in compositis cum α, εὐ, δυς. Ut, κέκρισαι, *judicatus es*, ἡ ἀκρισία, q. d. *indiscretio*, sive *judicii neglectus*: τέταξαι, *ordinatus es*, ἡ εὐταξία, *ordo decens*: πέπραξαι, *egisti*, *rem gessisti*, ἡ δυσπραξία, *infelicitas in rebus gerendis*.

A verbis nonnullis in αινω descendit utraque terminatio: ut, ab ὑγραίνω, *humecto*, ὕγρανσαι, unde ἡ ὕγρανσις, & ἡ ὑγρασία, *humectatio*: à ξηραίνω, *sicco*, ξήρανσαι, unde ἡ ξήρανσις, & ἡ ξηρασία, *siccatio*: ac similis ratio à θερμαίνω, *calefacio*: φλεγμαίνω, *inflammo*: ἰσχναίνω, *attenuo*.

Ad terminationem σις refer σιος, & σιμος· ut, θαυμάζω, *miror*, τεθαύμασαι, unde ὁ θαυμάσιος, *mirabilis*: ὁράω, *video*, ὥρασαι, unde ὁ ὁράσιμος, *visibilis*.

A ter-

A tertia persona veniunt exeuntia in

τὸς· ut, ὁ ἀκυστὸς, *qui audiri potest*, ab ἀκύω, *audio.*

τὴς· ut, ὁ δικαστὴς, *judex*, à δικάζω, *judico.*

τὴρ· ut, ὁ χαρακτὴρ, *nota insculpta*, à χαράσσω, *sculpo.*

τωρ· ut, ὁ ῥήτωρ, *orator*, ab antiquo ῥέω, *dico.*

Illa in τὸς, nunc activam significationem habent: ut, ὁ συνετὸς, *intelligens*; à συνίημι, *intelligo.*

Nunc passivam, idque sæpius: ut, ὁ ὁρατὸς, *visibilis*; ab ὁράω, *video*: ὁ πεπτὸς, *coctus vel coctibilis* *; à πέπτω, *coquo*: ὁ θετὸς, *positus, adaptatus*; à τίθημι, *pono, adapto.* * Plin. lib. 16, cap. 6.

Interdum & utramque: ut, ὁ δυνατὸς, *potis, & possibilis*; à δύναμαι, *possum.*

Quandoque præter actionem, & passionem, etiam tempus notant: ut, ὁ ἀμητὸς, *messis*, & *messis tempus*[a]; ab ἀμάω, *meto*: ὁ ἀλοητὸς, *tritura*, vel *trituræ tempus*; ab ἀλοάω, *tero.*

In compositione sæpe retrahitur accentus: ut, ὁ ἀόρατος *invisibilis*: ὁ ἀδύνατος, *qui facere, vel fieri non potest*: ὁ δύσπεπτος, *concoctu difficilis*: ὁ σύνθετος, *compositus.*

Terminationi τὴς vicina est τικός. Ut, καθαίρω, *purgo*; ὁ καθαρτὴς, *purgator*; ὁ καθαρτικὸς, *purgandi vim habens.* Sic ὁράω, *video*; ὁ ὁρατὴς, *spectator*; (pro quo tamen potiùs dicitur ὁ θεατὴς·) ὁ ὁρατικὸς, *vim habens videndi.*

A terminatione τὴρ veniunt adjectiva in τήριος,

a Si Hesychio credimus, ὁ ἄμητος, προπαροξυτόνως, *messem significet*; ὁ ἀμητὸς, ὀξυτόνως, *messis tempus*: Eandem volunt esse rationem in ὁ ἄροτος, *aratio*, ὁ ἀροτὸς, *arationis tempus*; ὁ νέατος, *novalis ager*, vel *ipsa telluris renovatio*, ὁ νεατὸς, *tempus renovandi agrum.*

ειϱ, & substantiva in τηεία, & τήειον· ut, σώζω, *servo*, ὁ σωτὴρ, *servator*, ὁ σωτήειος, *salutaris*, ἡ σωτηεία, *salus*: πόω, *bibo*, ὁ ποτὴρ *, *poculum*, aut *mensuræ genus*, τὸ ποτήειον, *poculum*.

* Eurip. in Cyclope, ỳſ. 150; & in Alceste, ỳſ. 755. & Hesych.

A τήειος autem, τηεία, τήειον, κατὰ συγκοπὴν fiunt τρος, τρα, τρον· ac naturam assumunt substantivorum: ut, ὁ ἰατρὸς, *medicus*, velut ὁ ἰατήειος, ab ἰάομαι, *medeor*: ἡ πάλαισρα, *luctæ locus*, à παλαίω, *luctor*: τὸ δίδακτρον, *merces*, *quæ doctori debetur*, à διδάσκω, *doceo*.

Præter terminationes superiores est & τὺς apud poëtas: ut, ὁ ὀρχησὺς, *ars saltandi*, ab ὀρχέομαι, *salto*: ὁ ἐδητὺς, *esus*, ab ἔδω, *edo*.

Etiam à tertia persona formantur illa in έον, quæ Latinorum gerundium exprimunt: ut, γέγραπται, *scriptum est*, γραπτέον, *scribendum est*: λέλεκται, *dictum est*, λεκτέον, *dicendum est*.

Quod si tribus generibus varientur, velut gerundiva fuerint: ut, ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, *scribendus*, *a*, *um*: similiáque adjectiva.

In verbalibus à præterito passivo profectis interdum non servatur vocalis præteriti. Nam & ε in α conversum, hîc redit: ut, τρέφω, *nutrio*, τέθραμμαι, τὸ θρέμμα, *pecus altile*: σπείρω, *semino*, ἔσπαρμαι, τὸ σπέρμα, *semen*. Η quoque interdum mutatur in ε a· ut, εὑρέω, *invenio*, εὕρημαι, τὸ εὕρημα, vel τὸ εὕρεμα, *inventum*: γίνομαι, *fio*, γεγένημαι, ἡ γένεσις, *generatio*: ἀφαιρέω, *aufero*, ἀφήρημαι· unde τὸ ἀφαίρεμα, *quod aufertur*; ἡ ἀφαίρεσις, *ablatio*; ὁ καὶ ἡ ἀναφαίρετος, *qui*, *quæve*, *auferri non potest*..

a Nisi hujusmodi deducere malis à verbis in μι. Vide, quæ inferius, cap. de defectivis, dicentur in verbo ἵημι.

Αφαι-

A φδύγω etiam (unde ὁ φδυκτὸς) pro ὁ ἄφδυκτ@, ablatâ præpositivâ, dicimus ὁ ἄφυκτ@, *inevitabilis*: ut, πέπυκται, pro πέτδυκται, à τδύχω, *paro, fabrico*.

Quandoque & σ exteritur: ut, à γνόω, *nosco*, ἔγνωσται, ὁ γνωτὸς pro γνωστὸς, *cognitu facilis, cognitus*: à χρώω, *coloro*, κέχρωσμαι, unde τὸ χρῶμα, *color*.

Et contrà interdum σ additur: ut, δέδημι, *ligo*, δέδεμαι, ὁ δεσμὸς, *vinculum*. Interdum & alia consonans assumitur. Ut, ὀρχέομαι, *salto*, ὤρχημαι, ὁ ὀρχηθμὸς, *saltatio*: σκαίρω, *salio*, ἔσκαρμαι, ὁ σκαρθμὸς, *saltus*. Sic ὁ αὐχμὸς, *squallor ex siccitate*, ab αὔω, *sicco*. Atque hæc de iis, quæ veniunt à voce passiva.

Ex voce media veniunt verbalia à præterito perfecto: ac sæpiùs desinunt in @, vel η.

@· ut, λέγω, *dico*, λέλογα, *dixi*, ὁ λόγος, *oratio*: λείπω, *linquo*, λέλοιπα, *reliqui*, ὁ λοιπὸς, *reliquus*.

η· ut, τρέφω, *nutrio*, τέτροφα, *nutrivi*, ἡ τροφὴ, *nutrimentum*.

Quædam & utroque modo formant verbalia: ut, à τέμνω, *seco*, τέτομα, *secui*, ὁ τομὸς, *scindens, incidens*, ὁ τόμ@, *pars resecta*, ἡ τομὴ, *sectio, incisio*.

Sed pro η est α, si ρ antecesserit: ut, φθείρω, *corrumpo*, ἔφθορα, *corrupi*, ἡ φθορὰ, *corruptio*: κείρω, *tondeo*, κέκορα, *totondi*, ἡ κουρὰ, *tonsura*, inserto υ.

Formantur quoque ab hoc tempore verbalia in

δυς.

δὸς· ut, ὁ φθορδὸς, *corruptor*; à φθείρω, *corrumpo*.

ιμος· ut, ὁ σπόριμος, *qui ſolet conſeri*; à σπείρω, *ſero*.

ανον· ut, τὸ ξόανον, *ſimulacrum ſcalptum*; à ξέω, *ſcalpo*.

ξ· ut, ἡ φλὸξ, *flamma*; à φλέγω, *ardeo*: ἡ ῥὼξ, *ruptura*; à ῥήσσω, *rumpo*, cujus præt. med. ἔῤῥωγα, *rupi*, η converſo in ω.

Verbalibus vicina ſunt participialia: ut, ab εἰμὶ, *ſum*, ὤν, οὖσα, *exiſtens*, atque inde, ἡ οὐσία, *eſſentia*: parque ratio in compoſitis: ut, à παροῦσα, *præſens*, ἡ παρουσία, *præſentia*: ab ἀποῦσα, *abſens*, ἡ ἀπουσία, *abſentia*.

DE PRONOMINIBUS.

PRONOMEN primæ perſonæ. Sing. ἐγὼ[a], *ego*: ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ· & per aphæreſim, μοῦ, μοὶ, μέ. Dual. νῶϊ, νὼ· νῶϊν, νῷν. Plural. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Atticè in nominativo & dativo dicitur, ἔγωγε, ἔμοιγε· in aliis caſibus diviſim, ἐμοῦ γε, ἐμέ γε.

Secundæ perſonæ. Sing. σὺ, *tu*: σοῦ, σοὶ, σέ[b]. D. σφῶϊ, σφὼ· σφῶϊν, σφῷν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς· hic υ, illic η.

Tertiæ perſonæ. Sing. [c]οὗ, *ſui*: οἷ, ἕ. D. σφωὲ, σφὲ·

a Æoles ἔγω, teſte Apollonio, lib. 2. c. 13. Solent enim hi retrahere accentum, coſque imitantur Romani. Sic iidem Æoles ἄμων, pro ἡμῶν· ἄμμιν, pro ἡμῖν.

b Vocativo quidem caret: ſed pro eo, quod Latinis *ô tu*, vel *heus tu*, Græcè dixeris, ὦ οὗτος.

c Vulgo nominativum ſtatuunt ὃς, non minori, ut puto, errore, quàm, ſi primitivum pronomen *ſui*, à *ſuus*, eſſe dicatur. Si tamen vulgarem ſententiam ſequi viſum, dicere conveniat, duplex eſſe ὃς· unum primitivum, pro *is*: alterum poſſeſſivum pro *ſuus*.

σφὲ [a] σφῶϊν, σφίν. P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. Hæc tria ſunt primitiva.

Ex horum trium genitivis fiunt poſſeſſiva octo.

A genitivis ſingularibus: ὁ ἐμὸς, ἡ ἐμὴ, τὸ ἐμὸν, *meus, a, um*: ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σὸν, *tuus, a, um*: ὃς, ἣ, ὃν, *ſuus, a, um*.

A genitivis dualibus: ὁ νωΐτερος, *noſter duorum*. ὁ σφωΐτερος, *veſter duorum*.

A genitivis pluralibus [b]: ὁ ἡμέτερος, *noſter*: ὑμέτερος, *veſter*: σφέτερος, *ſuus*. Quæ differunt ab illis è duali ortis, quia illa de duobus, hæc de pluribus dicuntur.

Horum omnium Maſculina declinantur, ut ὁ λόγος, *ſermo*. Neut. ut τὸ ξύλον, *lignum*. Fœm. trium in η, ut ἡ τιμὴ, *honor*: reliquorum quinque in α inflectenda, ut ἡ ἡμέρα, *dies*: ὁ νωΐτερος, *noſter duorum*, ἡ νωϊτέρα, *noſtra duorum*; & ita in aliis.

Demonſtrativa duo: οὗτος, *hic*: ἐκεῖνος, *ille*.

Maſc. S. οὗτος [c], *hic*, τούτου, *hujus*, τούτῳ, *huic*, τοῦτον, *hunc*, ὦ οὗτος. D. τούτω, *hi duo*, τούτοιν, *horum duorum*, ὦ τούτω. P. οὗτοι, *hi*, τούτων, *horum*, τούτοις, *his*, τούτους, *hos*, ὦ οὗτοι.

Fœmin. S. αὕτη, *hæc*; ταύτης, *hujus*; ταύτῃ, *huic*; ταύτην, *hanc*; ὦ αὕτη. Dual. ταύτα, *hæ duæ*; ταύταιν, *harum duarum*; ὦ ταύτα. P. αὗται, *hæ*; τούτων, *harum*; ταύταις, *his*; ταύτας, *has*; ὦ αὗται.

Neut.

[a] Σφὶ, & σφεῖς, Latini exprimere non poſſunt, cum *ſui* careat nominativo, tum ſingulari, tum plurali: ſed utuntur iis Græci pro caſibus ab αὐτὸς eóque exponendum, *ipſi, ipſæ, ipſa*.

[b] Etiam à genitivis pluralibus veniunt duo gentilia, ὁ ἡμεδαπὸς, *noſtras*; ὁ ὑμεδαπὸς, *veſtras*; quorum interrogativum eſt ὁ ποδαπὸς, *cujas*: veniúntque à τὸ δάπεδον, *ſolum*. Unde & ὁ ἀλλοδαπὸς, *alio natus ſolo*.

[c] Componitur ἐκ τοῦ cum τοῖος, *talis*; τόσος, *tantus*; τηλίκος, *tantus*. Unde τοιοῦτος, *talis*, τοσοῦτος, & τηλικοῦτος, *tantus*.

Neut. S. τοῦτο, *hoc*; τούτου, *hujus*; τούτῳ, *huic*; τοῦτο, *hoc*; ὦ τοῦτο. D. τούτω, *hæc duo*; τούτοιν, *horum duorum*; ὦ τούτω. P. ταῦτα, *hæc*; τούτων, *horum*; τούτοις, *his*; ταῦτα, *hæc*; ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος, *ille*. Fœm. ἐκείνη, *illa*. Neut. ἐκεῖνο, *illud*, sine ν declinandum: ut, ὁ λόγος, *sermo*, ἡ τιμὴ, *honos*, τὸ ξύλον, *lignum*.

Attici demonstrativis [a] addunt iota acutum: οὑτοσὶ, αὑτηΐ, τουτοΐ, & sæpiùs, τουτί. Gen. τουτουΐ, ταυτησὶ, τουτουΐ. D. τουτῳΐ, ταυτηΐ, &c. In plurali neut. ταυταΐ, & ταυτί. Sic ἐκεινοσὶ, ἐκεινηΐ, ἐκεινοΐ.

Relativum unum [b], αὐτὸς, *ipse*: omnium personarum: αὐτὸς ἐγὼ, *ipse ego*: αὐτὸς σὺ, *ipse tu*: αὐτὸς ἐκεῖνος, *ipse ille*. Masc. αὐτός. Fœmin. αὐτή. Neut. αὐτὸ· ut, ὁ λόγος, *sermo*, ἡ τιμὴ, *honos*, τὸ ξύλον, *lignum*. Neut. αὐτὸ, sine ν, ut τοῦτο, & ἐκεῖνο.

Assumpto quoque articulo dicitur ὁ αὐτὸς, & significat, *idem*.

Compositia tria, ἐμαυτοῦ [c], *mei ipsius*: σεαυτοῦ, *tui*

[a] Hanc ἐν δεικτικαῖς ἐπέκτασιν τοῦ ι fieri εἰς μείζονα δεῖξιν, *ad majorem demonstrationem*, ait Apollonius, lib. II, sect. v. ubi fusè de hac extensione agit.

[b] Est sanè & alterum relativum, ὅς, *qui*. Neque enim causa est satis gravis, cur *qui* pronomen sit apud Latinos, ὅς, non sit apud Græcos. Sed in re exigui momenti haud visum est refragari sententiæ receptæ, quâ articulis duobus propriam classem tribuerunt.

[c] Ἐμαυτοῦ putabat Trypho esse à possessivo ἐμὸς, sed Apollonius docet esse à genitivo ἐμοῦ· parque ratio est in σεαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Quærat aliquis, cur non dicatur ἐμαυτὸς τέμνω, vel σεαυτὸς ἔπαισας. Ratio est, quia talia significant αὐτοπάθειαν, hoc est, passionem sui reciprocam; eóque differunt à nomine ἀλλήλων, quod significat actionem de persona in personam transeuntem. Nam ἀλλήλων ἤκουσαν, valet ἄλλος ἄλλου ἤκουσαν· & ἀλλήλους ἔπαισαν, valet, ἄλλοι ἄλλους ἔπαισαν. Unde etiam cognoscimus, unde ἀλλήλων componatur, & cur id ipsum careat quoque nominativo. Vide Apollonium tum de nomine hoc, tum tribus illis pronominibus, lib. 2, cap. 23, & sequentibus. Cæterum Homerus ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, nusquam agnoscit, sed ἐμὲ αὐτὸν, σὲ αὐτὸν, ἓ αὐτὸν, vel ἁπλῶς, αὐτὸν

τὶ

tui ipsius: ἑαυτοῦ, *sui ipsius*: carent autem Nominativo.

τὸν nec in plurali ἐμαυτοὺς, σεαυτοὺς, ἑαυτοὺς, sed ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑμᾶς αὐτοὺς, σφᾶς αὐτούς. Et sanè qui Homerum judicarunt linguæ Græcæ κανόνα, posteriora hæc damnabant. Nam ut ἑαυτὸν resolvas in ἓ αὐτὸν, non possis similiter ἑαυτοὺς resolvere. Ut compositio hæc contra rationem recepta usu videatur. Vide Casaubonum in Athenæum lib. animadvers. IV. cap. XXVII. pag. 204.

Primæ personæ Masc. ἐμαυτοῦ, *mei ipsius*; ἐμαυτῷ, *mihi ipsi*; ἐμαυτὸν, *meipsum*. Fœm. ἐμαυτῆς, *mei ipsius*; ἐμαυτῇ, *mihi ipsi*; ἐμαυτὴν, *me ipsam*. Neutr. ἐμαυτοῦ, *mei ipsius*; ἐμαυτῷ, *mihi ipsi*; ἐμαυτὸ, *me ipsum*.

Secundæ personæ: σεαυτοῦ, *tui ipsius*; σεαυτῷ, *tibi ipsi*; σεαυτὸν, *te ipsum*; σεαυτῆς, *tui ipsius*; σεαυτῇ *tibi ipsi*; σεαυτὴν, *te ipsam*; σεαυτοῦ, *tui ipsius*; σεαυτῷ, *tibi ipsi*; σεαυτὸ, *te ipsum*: & per Crasim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτὸν, &c.

Tertiæ personæ: ἑαυτοῦ, *sui ipsius*; ἑαυτῷ, *sibi ipsi*; ἑαυτὸν, *semet ipsum*; ἑαυτῆς, *sui ipsius*; ἑαυτῇ, *sibi ipsi*; ἑαυτὴν, *se ipsam*; ἑαυτοῦ, *sui ipsius*; ἑαυτῷ, *sibi ipsi*; ἑαυτὸ, *semetipsum*. Cumque duo præcedentia tantùm habeant Singulare: hoc declinatur etiam pluraliter, & conjunctim, & divisim: ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν, *sui ipsorum*; ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς, *sibi ipsis*; ἑαυτοὺς, & σφᾶς αὐτοὺς, *se ipsos*. Sic ἑαυτῶν, *sui ipsarum*; ἑαυταῖς, *sibi ipsis*; ἑαυτὰς, *se ipsas*; ἑαυτῶν, *sui ipsorum*; ἑαυτοῖς, *sibi ipsis*; ἑαυτὰ, *se ipsa*. Et hujus quidem plurale in omnes quoque quadrat personas: ἑαυτῶν, *nostrûm*, *vestrûm*, *sui ipsorum*: ἑαυτοὺς, *nos*, *vos*, *se ipsos*. Sic & interdum singulariter, ἑαυτοῦ, *tui ipsius*; ἑαυτὸν, *te ipsum*. Quum reperiuntur adspirata, αὑτοῦ,

αὐτῷ, αὐτὸν, & similia, aphæresis [a] est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Infinitum Pronomen vocant, ὁ δεῖνα, *quidam, nescioquis*: & sic declinatur:

N. { ὁ, ἡ, τὸ, δεῖνα [b], & poeticè ὁ δείς.

G. { τοῦ, τῆς, τοῦ, δεῖνος· item τοῦ δεῖνατος, & τοῦ δεῖνα.

D. { τῷ, τῇ, τῷ, δεῖνι, & τῷ δεῖνατι, & τῷ δεῖνα.

A. { τὸν, τὴν, τὸ } δεῖνα.

a Nisi crasin malis vocare: quod non minus placet.

b Δεῖνα unâ terminatione est utriusque numeri: nam δεῖνα, ille, & illi: estque plurimùm ἄκλιτον· unde dicimus, τοῦ δεῖνα, τῷ δεῖνα, τὸν δεῖνα. Quandoque tamen facit τοῦ δεῖνατος, τῷ δεῖνατι. At δεῖνος, δεῖνι, δεῖνα, sunt ab inusitato δεὶς, ille.

DE VERBIS.

VERBO accidunt numerus, persona, tempus, modus, & conjugatio.

DE NUMERIS ET PERSONIS.

NUMERI sunt tres [c], ut in Nominibus. Personæ totidem: τύπτω, *verbero*; τύπτεις, *verberas*; τύπτει, *verberat*.

Prima pluralia in μεν excludit primam dualem.

Secunda, & tertia dualis, sunt pares, quando tertia pluralis desinit in ι, vel in αι· alioqui impares.

c Sed Æoles, uti & eorum exemplo Romani, refugêre dualem, tanquam superfluum, atque etiam novellum. Antiquissimi enim, ut & Diomedes observat, plurativo contenti fuere. Quod si dualis recentior est plurali, illud simul consequitur, rectiùs eum formari à plurali, quàm contra.

DE

DE TEMPORIBUS.

TEMPORA in universum sunt novem: præsens, quintuplex præteritum, & triplex futurum. Nam præteritum, vel est ὁρισικὸν, sive *definitum*; vel ἀόρισον, sive *infinitum*. Ὁρισικὸν est, quod certam præteriti temporis significationem habet. Estque vel imperfectum, vel perfectum, vel plusquamperfectum. Ἀόρισον dicitur, quia nunc pro perfecto, nunc pro plusquamperfecto, quandoque etiam pro imperfecto [a] ponitur. Tempus hoc sub duplici forma habet vim eandem. Vulgò dicitur aoristus primus, & secundus, quia respicitur ad Græcum, ὁ χρόνος, id est, *tempus*. Futurum item primum, & secundum, terminatione, non significatione, differunt. Tertium dicitur paullo pòst futurum: quo utimur, cùm quid impendêre videtur. Sed hoc tantummodo locum habet in voce passiva.

[a] Imo & præsenti, & futuro, ut postea pleniùs explicabitur.

DE MODIS.

IN modorum numero à Latinis eo differunt Græci, quòd hîc optativus, & subjunctivus, differant terminatione: eóque verè modi censeantur diversi.

In indicativo tempora omnia propriam habent flexionem.

Ceteri omnes modi, participiáque, ab indicativo pendent: inque iis eadem est vox præ-

 sentis,

ſentis, & præteriti imperfecti: item perfecti, & plusquamperfecti.

Primam personam non agnoscit imperativus.

In imperativo etiam, & subjunctivo, aoristis utimur, cum futurum significatur.

DE CONJUGATIONE.

TRES sunt verborum formæ, sive, ut Græci vocant, διαθέσεις, activa, passiva, & media.

Quarum prima ita vocatur, quia verba, quæ eo modo terminantur, plurimum actionem notant: altera ita dicitur, quia verba ejus formæ plurimùm passionem significant: tertia autem, quia, quæ sic conjugantur, partim activam, partim passivam terminationem sequuntur; atque adeò in uno tempore activam, in alio passivam, interdum & utrobique utramque significationem habent; ut distinctiùs postea explicabitur.

Quod si non terminationem, sed significationem attendas; iis, quæ ἐνέργειαν, sive *actionem*, vel πάθος, sive *passionem*, notant, addi oportet, quæ τὰ οὐδέτερα, sive neutra, appellantur: ut, ζῶ, *vivo*: θάλλω, *germino*: πλουτῶ, *ditesco*.

* Sanè aliam significationis, aliam terminationis esse rationem, vel ostendat μάχομαι, *pugno*, & πάσχω *patior*. quorum illud est αὐτοενεργητικὸν, ut Gaza vocat, hoc est, *per se activum*: hoc αὐτοπαθητικὸν, ut idem appellat, hoc est, *per se passivum*: nec tamen vel hoc propterea ad activam, vel illud ad passivam, pertinet conjugationem.

Verba

Verba formæ activæ vel in *ω* deſinunt, vel in *μι*. Priora, vel barytona ſunt; ut, *τύπτω*, *verbero*: vel circumflexa; ut, *ποιῶ*, *facio*. Barytona ita dicuntur, quia gravi tono [a] pronuntiatur ultima ſyllaba; *λείβω*, *libo*, *fundo in ſacris*; *λέγω*, *dico*; &c. Siquidem in omni ſyllaba, quæ non ſignatur accentu, intelligitur gravis, qui ob id vocatur *accentus ſyllabicus*.

[a] Qui Græcè ὁ βαρὺς τόνος.

In conjugatione Barytonorum ſunt quatuor conſideranda.

I. Augmentum.

II. Vocalis præcedens characteriſticam; quam, quia plurimùm tenet proximum ab ultimo locum, penúltimam appellamus.

III. Figurativa, ſive characteriſtica.

IV. Terminatio, ſive omne id, quod ponitur poſt characteriſticam.

DE CHARACTERISTICA[b].

A Characteriſtica, quia formatrix eſt conjugationis, ordiemur.

[b] Seu Figurativa, vel Formativâ.

Præcipuè autem habetur ratio præſentis, futuri primi, & præteriti perfecti, quando hinc cetera pendent tempora. Perfectum præteritum vocatur *ὁ παρακείμενος* [c]. futurum, *ὁ μέλλων*: quæ Grammatici notant litteris *π*, & *μ*.

[c] Puta χρόνος.

Characteriſtica præſentis in prima conjugatione eſt prima conſonans *β*, cum cognatis *π*, & *φ*. Sed *π* interdum aſſumit *τ* [d].

[d] Quemadmodum & in nominibus: ut, ὁ πόλεμος, ὁ πτόλεμος, *bellum*.

In ſecundâ eſt ſecunda conſonans *γ*, cum

cognatis κ, & χ. Sed κ nonnunquam assumit τ[a].

In tertiâ est tertia consonans δ, cum cognatis τ, & ϑ.

Atque ita novem mutæ sunt characteristicæ trium primarum conjugationum.

In quartâ, characteristica est quarta consonans ζ· quæ quia ex σ componitur, eò sociat sibi σσ.

In quintâ, characteristica est una ex liquidis, λ, μ, ν, ρ.

In sextâ est characteristica vocalis quævis præter η[b], ac quævis diphthongus propria, unaque impropria ῃ.

Huic conjugationi ultimus datus est locus, quia ex eâ promanant verba circumflexa; quibus barytona simpliciora sunt, eóque priora.

In futuris omnibus (si quintam exceperis, ubi eadem est characteristica ac præsentis) semper est σ· sed in prima adsciscunt sibi characteristicam primæ, ut fiat ψ· in secundâ, & verbis quartæ sequentibus secundam, adsciscunt characteristicam secundæ, ut fiat ξ.

Præteriti characteristica in primâ est φ· in secundâ, & verbis quartæ sequentibus secundam, est χ· in ceteris semper est κ.

Quæ omnia sequens tabula oculis subjicit.

CHA-

a Fit & hoc instar nominum quorundam: ut ἄνακτος pro ἄνακος, ab ἄναξ & similiū: de quibus in Nomine dictum.

b Herodianus excipit δήω, quod reponit inter voces μονήρεις, ac, ut ita dicam, solivagas. Sed δήω non est præsens, cum significet *inveniam.* Nempe non attendit, quædam futura desinere in ω purum: quare re inferius dicemus. Sed vide, an non justiùs excipi debeat νήω, *glomero*, cum compositis ἐπινήω, συννήω, atque aliis.

Characteristicæ Primæ Conjugationis.

In

Præs.		Fut.		Præt.
β, λείβω	ψ	λείψω	φ	λέλειφα, *libo, fundo.*
π, πέρπω		πέρψω		πέπερφα, *delecto.*
φ, γράφω		γράψω		γέγραφα, *scribo.*
πτ, τύπτω		τύψω		τέτυφα, *verbero.*

Secundæ.

γ, λέγω	ξ	λέξω	χ	λέλεχα, *dico.*
κ, πλέκω		πλέξω		πέπλεχα, *plico.*
χ, τρέχω		θρέξω		τέτρεχα, *curro.*
κτ, τίκτω		τέξω[a]		τέτεχα, *pario.*

Tertiæ.

δ, ᾄδω	σ	ᾄσω	κ	ᾖκα, *cano.*
τ, ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα, *perficio.*
θ, πλήθω		πλήσω		πέπληκα, *impleo.*

Quartæ.

ζ, παίζω	ξ	παίξω	χ	πέπαιχα, *ludo.*
σσ, ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα, *fodio.*
ζ, φράζω	σ	φράσω	κ	πέφρακα, *dico.*
σσ, πλάσσω		πλάσω		πέπλακα, *fingo.*

Attici pro gemino σσ usurpant geminum ττ[b]. ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio*: πλάσσω, πλάττω, *fingo*: γλῶσσα, γλῶττα, *lingua.*

[a] à τέκω, unde, assumpto τ, esset τέκτω· pro quo, ε in ι converso, dicimus τίκτω.

[b] Non etiam τγ, ut Gaza refert in primò τῶ εἰς τέσσαρα. Nempe eum decepit, quod librarii ττ similiter ac τγ exararent. Urbanum vide lib. secundo.

Quintæ.

λ, ψάλλω	λ	ψαλῶ		ἔψαλκα, *cano fidibus.*
μ, νέμω	μ	νεμῶ		νενέμηκα, *distribuo.*
ν, φαίνω	ν	φανῶ	κ	πέφαγκα, *ostendo.*
ρ, σπείρω	ρ	σπερῶ		ἔσπαρκα, *sero, semino.*
μν, τέμνω	μ	τεμῶ		τετέμηκα, *scindo, seco.*

Liquidæ, λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro non mutentur, sed permaneant, ut in præsenti.

Sextæ.

α, γελάω		γελάσω		γεγέλακα, *rideo.*
ε [a], τελέω		τελέσω		τετέλεκα, *finio.*
ι, τίω		τίσω		τέτικα, *honoro.*
ο, ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα, *juro.*
υ, δύω		δύσω		δέδυκα, *subeo.*
ω, ῥώω	σ	ῥώσω	κ	ἔῤῥωκα, *roboro.*
αι, παίω		παίσω		πέπαικα, *ferio.*
αυ, ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα, *tango.*
ει, σείω		σείσω		σέσεικα, *quatio.*
ευ, ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα, *equito.*
οι, οἴω		οἴσω		ᾦκα, *fero, puto.*
ου, κρούω		κρούσω		κέκρουκα, *pulso.*
υι, ὀπυίω		ὀπυίσω		ὤπυκα, *ineo.*

[a] H dialecti certæ propria est.

Ex quibus verba in ώω poëtica sunt: ac veniunt à verbis desinentibus in έω· ut, à πλέω, πλώω, *navigo*: vel άω· ut, à ζάω, ζώω, *vivo*; ἡβάω, ἡβώω, *pubesco*; vel όω, ut δόω, δώω, *do*; ὑπνόω, ὑπνώω, *dormio*.

Ex his, quæ de characteristica diximus, non difficile erit ex præsenti statuere de præterito, & fu-

& futuro. Solam excipio quartam conjugationem: ubi diximus, alia sequi secundam, alia tertiam. Id discrimen hoc loco exponemus.

Verba quartæ, quorum characteristica in præsenti est ζ, ferè sequuntur tertiam: ut, φράζω, *dico*, φράσω· βαδίζω, *vado*, βαδίσω. Cujusmodi sunt amplius quadringenta.

Quædam verò sequuntur secundam:

Uti hæc dissyllaba:

σάζω, *stillo*: στίζω, *pungo*:
κράζω, *clamo*: γρύζω, *grunnio*:
ῥάζω, *adspergo, perfundo*: ῥέζω, *facio, sacrifico*:
σφύζω, *salio, palpito*: βαύζω, *latro, baubor*, Lucret.

Item tria hæc, quæ, ut sonantiora fiant, ante ξ assumunt γ·

λίζω, *sono, cano*, λίγξω [a]·
κλάζω, *clango*, κλάγξω·
πλάζω, *seduco, modò huc, modò illuc jacto*, πλάγξω.

[a] Unde Homer. Iliad. 8. ψ. 125. λίγξε pro ἔλιγξε. Alii fingunt thema λίγγω.

Etiam secundam sequuntur hæc σχετλιαστικά, sive miserationi apta:

αἰάζω, *ejulo*, ab αἴ· οἰμώζω, *ploro*, ab οἴμοι.
ὀλολύζω, *ululo*; στενάζω, *gemo*.

Item hæc polysyllaba:

ἀλαπάζω, *populor*: ἀλαλάζω, *jubilo, clamo alala*.
ἐλελίζω, *torqueo, clamo* ἐλελεῦ, *defleo*.
ἀτύζω, seu ἀτύζω, *consterno*: θρυλλίζω, *contero*.
σταλάζω, *stillo*: στηρίζω, *firmo, stabilio*.
μερμηρίζω, *cogito*: κωνάζω, *claudico*. Hesych.
ἐγγυαλίζω, *præbeo*: στυφελίζω, *percutio*.

Denique, sunt &, quæ nunc secundam, nunc tertiam sequuntur. Cujusmodi sunt dissyllaba hæc:

δαίζω, divido, discerpo: *τρίζω, strideo:*
τρύζω, murmuro: *παίζω, ludo:* quod communiter *παίξω* facit, sed Atticè *παίσω*, unde *συμπαίςωρ, collusor*, à *πέπαιςαι*.

Item hæc trisyllaba:

σαλπίζω, buccino [a]: *βαςάζω, porto:*
ἁρπάζω, rapio: *νυςάζω, nuto, dormito:*
ἀτίζω, aspernor, ignominiâ afficio:
φατίζω, aio, dico.

At exeuntia in *σσω*, vel *ττω*, sequuntur secundam: ut,

πρήσσω, vel *πρήττω, ago, πρήξω· σάττω, onero, σάξω·*
πατάσσω, percutio, πατάξω· ὀρύσσω, fodio, ὀρύξω.

Excipe dissyllaba hæc, quæ tertiam sequuntur:

πάσσω, inspergo: *πέσσω, coquo:*
λεύσσω, video: *λίσσω, supplico, ploro:*
βράσσω, ferveo, bullio: *πλάσσω, fingo:*
νάσσω, complano, premo: *πτίσσω, pinso, tundo:*
πράττω, vendo [b].

Item hæc polysyllaba:

ἱμάσσω, loris cædo: *ἐνάσσω, perfundo, oblino:*
ἐρέσσω, remigo [c].

[a] Sed σαλπίσω usitate, at poëticè σαλπίξω.

[b] Herodianus addit his λάσσω· uti & Lascaris, Urbanus, Caninius. Sed quid ea voce significetur, non exponunt.

[c] Addunt his, ἀρύττω, haurio. Sed pro eo dicitur ἀρύτω, vel ἀρύω. Addunt & ἀφύσσω, quod idem notat, ac facere dicitur ἀφύξω, & ἀφύσω. Verum ἀφύξω quidem est ab ἀφύσσω· ἀφύσω autem ab ἀφύω.

φείσω in futuro secundam sequitur, in perfecto tertiam: nam facit φείξω, πέφεικα, non φειχα; quod repudiatur, ne aspiratæ duæ incurrant.

Sunt & quæ utramque præsentis, & simplicem habeant futuri characteristicam: ut,

σφάζω, & σφάσω, *jugulo*, σφάξω.
φοινίζω, & φοινίσω, *rubefacio*, φοινίξω.
μάζω, & μάσω, *subigo*, μάξω.

Atque hæc de characteristicâ seu figurativâ ujusque conjugationis, in præsenti, præterito, : futuro: quorum trium aliquod reliqua tempora sequuntur. Unde & cognata vocantur tempora, quorum eadem est figurativa: ut Præsens, & Imperfectum, τύπτω, ἔτυπτον· Perfectum, & Plusquamperfectum, τέτυφα, ἐτετύφειν· Aoristus primus, & Futurum primum, ἔτυψα, ύψω. Sic Aoristus secundus, Futurum secundum, & Præteritum Medium, cognationem inter se habent, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

DE AUGMENTO.

Augmentum est, quo verbum in initio augetur.

Cùm verò novem sint tempora; tria ex iis nusquam habent augmentum, præsens, futurum primum, & secundum: tria ubique habent augmentum, perfectum, plusquamperfectum, & paulo-pòst-futurum: tria in indicativo habent augmentum, non extra indicativum; imperfectum, aoristus primus, & aoristus secundus.

Au-

Augmentum eſt vel temporale, vel ſyllabicum.

Temporale eſt, quo dictio augetur tempore.

Tempus autem hîc nihil aliud eſt, quàm mora in pronuntiando: quæ alterâ parte diuturnior eſt in longâ, quàm in brevi. Unde illa, duo; hæc, unum tempus habere dicitur.

Habet hoc augmentum locum in verbis, quę incipiunt à vocali, aut diphthongo mutabili.

Vocales mutabiles [a] ſunt tres: α, ε, ο· quarum priores in η mutantur, tertia in ω.

Diphthongi mutabiles itidem ſunt tres: αι, αυ, οι· in quibus ſimiliter α mutatur in η, & ο in ω· at ι ſubſcribitur, υ verò adſcribitur: ita αι fit ῃ, αυ fit ηυ, οι fit ῳ.

[a] φωνήεντα μεταβολικά. Quibus opponuntur ἀμετάβολα.

Si verbum incipiat ab aliâ vocali, aut diphthongo; nulla fiet mutatio propter augmentum: niſi quòd, ſi anceps, ι vel υ, fuerit in præſenti, ea hîc propter augmentum cenſetur longa.

Quæ ipſa cum exemplis ſequens complectitur tabella.

Vocales	Mutabiles,	α,	in	η, ἀνύω, ἤνυον, perficio, perficiebam.
		ε,		η, ἐλεύθω, ἤλευθον, venio, ebam.
		ο,		ω, ὀπάζω, ὤπαζον, præbeo, bã.
	Immutabiles,			η, ἠχέω, ἤχεον, reſono, reſonabam.
				ι, ἰξεύω, ἴξευον, aucupor, aucupabar.
				υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, contumelia afficio, ebam.
				ω, ὤθω, ὦθον, impello, impellebam.

Di-

Mu-tabi-les, { αι, αυ, οι, } in { η, αἴρω, ἦρον, tollo, tollebam. ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, augeo, bā. ω, οἰκίζω, ᾤκιζον, habito, abam.

Immutabiles, { ει, εἰκάζω, εἴκαζον, assimilo, labam. ευ, εὐθύνω, εὔθυνον, dirigo, gebam. ου, οὐτάζω, οὔταζον, vulnero, abam.

EXCEPTIO I,

De verbis simplicibus, quæ communi linguâ non augentur, etsi incipiant à vocali aut diphthongo mutabili.

Quatuor servant α·
ἄω, spiro, ἄον ut distet ab ἦον, quod ab *ω, sum: ἀΐω, audio, ἄϊον* ut differat ab ἤϊον, quod *ο εἴω*, vel *εἶμι, eo.*
ἀηθέσσω, insuetus sum, ἀήθεσσον, ne concurrant duo *η*.
Eadem ratio est in
ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio, ἀηδιζόμην.
Οι autem servant profecta
ο οἶνος, vinum, { *οἰνίζω, vinum resipio vel redoleo.* *οἰνίζομαι, vina comparo.* *οἰνοποτάζω, vinum poto.* *οἰνόω, in vinum verto, vino modicè repleo.* *οἰνοχέω, vinum infundo.* } Sed duo hæc interdum mutant οι.

ab

ab οἰωνὸς, *volucris, augurium,* { οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, } *auguror.*

ab οἴαξ, *temo, gubernaculum navis,* { οἰακίζω, οἰακηνομέω, οἰακοστροφέω, } *guberno, gubernaculum navis rego.*

His adde

οἰόομαι, *solus ago,* ab οἶος, *solus.*
οἰμάω, *impetu ruo,* ab οἶμος, *semita.*
οἰστράω [a], *œstro concitor,* ab οἶστρος, *œstrum.*
οἰκουρέω, *domũ custodio,* ab οἰκουρὸς, *custos domus.*
Οἰμώζω, *ploro*, quod ab οἴμοι, ejulantium voce, οἴμωζον facit, & ᾤμωζον [b].

a Quod & οἰστρέω. Sed hoc activè etiam capitur. Ac pro eo legas quoque οἰστρόω.

b Addunt vulgo οἰδάνω, vel οἰδαίνω, *tumeo*; cum tamen id veniat ab οἰδέω, unde ᾠδηκὸς, apud Hesychium & Suidã.

EXCEPTIO II,

De Simplicibus, quæ aliter augentur ac dictum est.

Vocalem ε plurima non in η mutant, sed augent addito ι·

ἔχω, *habeo:* ἔπω, *dico:*
ἔλω, inusitatum thema, pro αἱρέω, *capio;* ἕλκω, ἑλκέω, & ἑλκύω, *traho.*
ἕρπω, & ἑρπύζω, *serpo:* ἑστήκω, *sto:*
ἕπομαι, *sequor:* ἐρέω, *dico, interrogo:*
ἑστιάω, *convivium celebro:* ἐάω, *sino:*
ἕω, *induo, colloco:* ἐρύω, *traho:*
ἔθω, *consuesco:* ἐθίζω, *consuefacio:*
ἐργάζομαι, *operor:* ἑλίσσω, *volvo:*
ἕζομαι [c], *sedeo.*
ἔχω, εἶχον, non ἦχον· & ita in reliquis.

c Hoc addit Herodianus.

ἔπω, εἶπον, *dixi*: εἰπὲ, *dic*: εἰπὼν, *qui dixit*: in
mnibus modis servat augmentum.

ἑστήκω, *sto, persto, permaneo*: εἱστήκειν, *steteram*,
lusquamperfectum Medium: nam perfectum
τηκα sine augmento: nisi id verius sit Activum
b ἵστημι, & ἕστακα dicatur per α, more Dorico.

ἕω, sive ponatur pro *induo*, sive pro *sedere ju-*
το, colloco, facit in passivo præterito εἷμαι, *indu-*
ts sum, sedi.

Ἐρέω, *dico*: εἴρηκα, εἴρημαι· unde εἰρήθην, & eli-
ι, ἐρήθην.

Ἔθω, *consuesco*: εἴωθα, præteritum medium,
er pleonasmum τοῦ ω.

E ante ο retinet ε, sed mutat ο in ω· ut ἑορτά-
ω, ferior, ἑώρταζον, pro ἠόρταζον.

EXCEPTIO III,

De Compositis, quorum alia in initio, alia in medio, alia utrobique augentur.

Composita quædam in medio augentur. Hujusmodi sunt, quæ post εὖ, & δυς, ha-
ent vocalem mutabilem [a]. Ut, εὐορκῶ, *sancte*
tro, vel *juramentum religiose servo*, εὐώρκουν· δυσ-
ρεστῶ, *morosus sum*, δυσηρέστουν.

Sic εὐεργετῶ, *beneficio afficio*: εὐαγγελίζομαι,
ta nuntio, bonum nuntium affero: δυσαπιστῶ, *dif-*
culter credo, diffido.

Præterea in medio augentur composita ex
ræpositione & verbo, quorum etiam simpli-
ia sunt in usu: βάλλω, *jacio*; προσβάλλω, *adjicio*,

[a] Non item, si immutabilis sit: nam ab εὐωχέω, *convivio excipio*, est εὐώχουν· à δυσωπέω, *exoro, pudore afficio, flecto*, ἐδυσώπουν.

προσ-

προσέβαλλον, non ἐπρόσβαλλον. Sic *ἀλλάσσω, muto*; ἐναλλάσσω, *immuto*, ἐνήλλασσον.

Item composita ex præpositione & nomine, vel derivata à nomine composito cum præpositione: ut, διακονέω, *ministro*, διηκόνουν· ἀναχαιτίζω, *retro ago*, ἀνεχαίτιζον· παρασπονδέω, *contra fœdus ago*, παρεσπόνδεον· προφητεύω, *propheto*, προεφήτευον· συνεργέω, *in opere adjuvo*, συνήργεον, &c [a].

Nonnulla autem eorum, quæ cum præpositione componuntur, nunc initio, nunc in medio augentur: ut, ab ἐμπολάω, *lucror* (cujus simplex non est in usu: alii ex πωλέω, *vendo*, faciunt), tum ἐμπεπολήκαμεν legitur apud Lucianum, tum ἠμπόληκας apud Sophoclem.

Nonnulla utrobique augentur: ut,

ἐνοχλέω, *turbo*, ἠνώχλουν.
ἀνορθόω, *corrigo*, ἠνώρθουν.
παροινέω, *vinolentiâ pecco*, ἐπαρώνεον [b].

ἀνέχομαι, *patior, tolero*, ἠνειχόμην, & in aoristo secundo ἠνεσχόμην· ἀμπέχομαι, *induor, circumeo*, ἠμπεσχόμην.

At initio augentur, quæ è duobus nominibus, aut è nomine, vel pronomine, & verbo componuntur, sive potiùs à nomine ex isti composito derivantur: ut,

φιλοσοφέω, *philosophor*, ἐφιλοσόφουν.
αὐτομολέω, *sponte venio*, ηὐτομόλουν.
βιβλιοπωλέω, *libros vendo*, ἐβιβλιοπώλουν.

Sic χειραγωγέω, *manu duco*: ὀρθοβατέω, *r*[ectus] *incedo*: ἀκρολογέω, *summas spicas lego*: λ[ιθο]βολέ[ω]

[a] Similiter in temporibus aliis. Ut, ἐπιδημῶ, *peregrinor*, ἐπιδεδήμηκα· ἐπιορκῶ, *pejero*, ἐπιώρκηκα· ἐπιστατῶ, *præsum*, ἐπιστάτηκα.

[b] Sic in præterito perf. πεπαρῴνηκα, & aoristo, ἐπαρῴνησα.

λιθοβολέω, *lapides jacio*: οἰκονομέω, *administro*, &c [a].

Item, derivata à nomine composito cum α privativo, vel ὁμȣ̃, *simul*: ut,

ab ὁ ἄφρων, *insipiens*; ἀφρονέω, *insipiens sum*, ἠφρόνȣν.

ab ὁ ὁμόφρων, *concors*, sive *ejusdem sententiæ*; ὁμοφρονέω, *concors sum*, *idem sentio*, ὡμοφρόνȣν.

Sic ἀτυχέω, *infelix sum*; ab ὁ καὶ ἡ ἀτυχὴς, *infelix*.

ὁμολογέω, *consentio*, *confiteor*; ab ὁ ὁμόλογος, *consentiens*.

Item, venientia à nomine cum δυς composito [b], sequente consonante: ut,

ab ὁ καὶ ἡ δυςτυχὴς, *infelix*; δυςτυχέω, *infelix sum*, ἐδυςτύχȣν.

ab ὁ καὶ ἡ δυςχερὴς, *difficilis*; δυςχεραίνω, *ægre fero*, ἐδυςχέραινον.

Vel etiam sequente vocali immutabili: ut, δυσωπέω, *pudore flecto*, *exoro*, ἐδυσώπεον.

Composita item cum præpositione, si ea nihil addit ad significatum: ut,

εὕδω, καθεύδω, *dormio*, ἐκάθευδον [c].

a Ἐγγυάω, quia derivatum est à composito nomine ἡ ἐγγύη, *sponsio*, eò & ipsum initio augetur: unde aor. 1. ἠγγύασα, & imperf. ἠγγυᾶτο. Sed idem cum augmento in medio invenias: ut in perfecto ἐγγεγύηκα, aor. 1. ἐγγεγύησα, unde ἐνεγγυησάμην. Et sine augmento, ut ἐγγυᾶτο, & ἐγγύησα. Sic ἐνεχυρiάζομαι, sive ἐνεχυράζομαι, *oppignero*, quod ab ἐνέχυρον, ἐνέχυρον, *pignus*; interdum initio, interdum medio augetur, interdum augmento caret. b Addunt alii, fieri idem in iis, quæ veniunt à nomine composito cum εὐ. Ut, ab ὁ καὶ ἡ εὐτελὴς, *vilis*, εὐτελίζω, *vilipendo*, ηὐτέλιζον. Hoc Atticorum est, qui & in aliis εὐ mutant, ut postea dicetur. At lingua communis εὐ retinet immutatum, etiam in hujusmodi compositis. Ut, εὔλογος, *rationi consentaneus*; εὐλογέω, *benedico*, εὐλόγȣν, in Psal. ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς, *pius*, εὐσεβέω, *pietatem colo*, εὐσέβȣν. c Dicitur & καθεῦδον, accentu in penultima, & absque augmento. Nam composita è dissyllabis à vocali inchoatis, si in medio augentur, vel nullum habent augmentum, circum-

G

cumflectunt penultimã. Ut, συνάγω, cogo, συνῆγον· παρείκω, concedo, παρεῖκον· καθήκω, devenio, καθῆκον.

οἴγω, ἀνοίγω, *aperio*, ἤνοιγον.

ἴσημι, ἐπίσαμαι, *ſcio*, ἠπιστάμην. quod & abſque augmento ἐπιστάμην. Vide Imperf. Verbi Med. ἴσαμαι. pag. 234.

Item quædam, quorum ſimplicia non ſunt in uſu: ut,

ἀμφισβητῶ, *dubito*, ἠμφισβήτουν.

ἀντιβολῶ, *ſupplico, oro*, ἠντιβόλουν.

ἀντιδικέω, *contra adverſarium ago*, ἠντιδίκουν.

At ſunt alia hujus generis, quæ in medio augeantur: ut,

ἀπολαύω, *fruor*, ἀπέλαυον, & Atticè[a] ἀπήλαυον.

ἐπιχειρῶ, *aggredior*, ἐπεχείρουν.

ἐγκωμιάζω, *celebro, laudo*, ἐνεκωμίαζον[b], &, aſſumto γ, ἐνεγκωμίαζον.

a De quo aliquantò poſt.
b Redeunte ν, in quod γ erat mutatũ ob ſequens κ.

DE AUGMENTO SYLLABICO.

Augmentum Syllabicum eſt, quo verbum augetur numero Syllabarum: atque habet locum in verbis incipientibus à conſonante. Fitque hoc modo. In temporibus, quæ ſolùm in indicativo habent augmentum, ut ſunt imperfectum, aoriſtus primus, & ſecundus, tantùm præponitur ε· ut, τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυπον.

Litera ρ propter ſyllabicum augmentum geminatur: ῥίπτω, *projicio*, ἔῤῥιπτον· & ρ poſterius adſpiratur, prius lenem habet ſpiritum. ſiquidem nulla ſyllaba deſinit in adſpiratam: ſed ſi litera geminetur, prior eſt tenuis: ἡ Ἀτθὶς, ἡ Σαπφὼ, ὁ Βάκχος, *Attica, Sappho, Bacchus*.

In

In temporibus verò, quæ etiam extra indicativum augentur, ut sunt, perfectum, plusquamperfectum, & paullo pòst futurum, tum quidem idem ac imperfecti augmentum erit, si ε, augmentum syllabicum, fuerit positione longum: ut,

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, seminabam, avi.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferveo, fervebam, ferbui.*
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *polio, poliebam, polivi.*
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *cano fidibus, canebam, cecini.*

Sin ε sit breve, aut anceps; in præterito perfecto, & cognatis temporibus, repetitur prima consonans præsentis [a], hoc modo:

τύπτω, τέτυφα, *verbero, avi,*
γράφω, γέγραφα, *scribo, scripsi.*

Ancipitem hîc dico, sive communem vocalem, quam sequitur muta cum liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *scribebam, inclinabam, judicabam.*

In quibusdam, licet ε sit breve, aut anceps, nunc prima consonans repetitur, nunc omittitur: ut,

βλαστέω, *vireo*, ἐβλάστηκα, & βεβλάστηκα.
βουλεύω, *consulo*, ἐβούλευκα, & βεβούλευκα.
κρύπτω, *occulto*, ἔκρυφα, & κέκρυφα.
βλακεύομαι, *torpeo*, ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι.

At καθαρίζω, *purgo*, solum habet ἐκαθάρικα.

Quorum principium est γν, non repetunt primam consonantem [b]: ut, γνόω, *nosco*, ἔγνωκα· γνωρίζω, *notum reddo*, ἐγνώρικα. Sic γρηγορέω, *vigilo*, ἐγρηγόρηκα.

[a] Vocant hoc ἀναδιπλασιασμὸν, sive *duplicationem*: quam & Latini interdum imitantur: ut, *fallo, fefelli*, similiaque, *pepuli, tetuli, pepigi*, & alia.

[b] Idque, ut videtur, ad vitandam κακοφωνίαν, ac injucundum sonum.

Contrà repetunt eam interdum [a] incepta à κλ, πλ, & μν· quia hæc apud poëtas communem faciunt syllabam. Ut, κλάομαι, *acquiro, possideo*, κέκλημαι· πλόω, *cado*, πέπλωκα· μνάομαι, *memini*, μέμνημαι.

Quæ ab adspiratis incipiunt, pro repetendis adspiratis substituunt tenues.

θείνω, πέθακα, *stimulo, avi.*

φαίνω, πέφαγκα, *luceo, luxi.*

χαίρω, κέχαρκα, *gaudeo, gavisus sum.*

Plusquamperfectum etiam aliud recipit ε ante consonantem repetitam: ut, πέπυφα, ἐπεπύφειν, *verberaveram.*

Sed quandoque hoc tempus contentum est incremento perfecti. Ut, κεκάρκειν, pro ἐκεκάρκειν, à κείρω, *tondeo*: πεθεμελίωτο, pro ἐπεθεμελίωτο, à θεμελιόομαι, *fundor, aris.*

In compositis ab εκ ante augmentum dicimus εξ· ut, ἐκφέρω, *effero*, ἐξέφερον. Composita ab εν, & συν, quæ ν mutârant, vel abjecerant, recipiunt illud. Ἐλλείπω, *relinquo*, ἐνέλειπον· συῤῥάπτω, *converro*, συνέῤῥαπτον· συστρέφω, *converto*, συνέστρεφον.

a Nec enim id perpetuum. Nam legitur & ἔκτημαι, pro κέκτημαι. Item ἔκτακα, à κτείνω, *occido*: ἔκτισμαι, à κτίζομαι, *condor*. Repetitio autem primæ consonantis in iis, quæ sic incipiunt, Æolica esse videtur.

OBSERVATIO.

De Augmento Attico, & Ionico.

Atticè [b] ει mutatur in η, & ευ in ηυ· ut, εἰκάζω, *simile*, εἴκαζον, Atticè ἤκαζον. εὔχομαι, *precor*, εὐχόμην, Atticè ηὐχόμην. εὕδω, *dormio*, εὗδον, Atticè ηὗδον.

b Nam ε, sive solum, sive in diphthongo, mutant in η.

Sic

Sic εἴδειν, ᾔδειν, *noveram*, plusquamperfectum ab εἴδω, *nosco*, *scio*.

Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale, eoque fit duplex: ἔμελλον, ἤμελλον, *debebam*; ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*.

Attici inchoatorum ab α brevi, ε, & ο[a], præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis.

ἐρίζω, *contendo*, ἤρικα, ἐρήρικα. Passivum ἐρήρισμαι.

ἀγείρω, *congrego*, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

ὄλλω, *perdo*, ὦλα, ὄλωλα, præteritum Medium est.

Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit; hoc modo: vertitur η in ε· ω in ο· ει & ου abjiciunt ε· οι & υ subjunctivam.

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*:
ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*:
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *ungo*:
ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, *venio*:
ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα, *paro*:
ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*.

At ἐρείδω, *firmo*, *hæreo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα· ut differat ab ἐρήρικα, verbi ἐρίζω, *contendo*.

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interjecta syllaba δο, ἐδήδοκα[b]. Passivum ἐδήδομαι.

a Etiam ab η in voce ἠμύω, *cado*, *inclino*, citant Grammatici ἐμήμυκα, posito ε pro η, quia prima debet esse brevis, ut mox dicetur.

b Nisi cum Eustathio malis, ab ἐδόω, esse ἤδοκα, hinc Atticè ἐδήδοκα.

Augmentum est vel temporale, vel syllabicum.

Temporale est, quo dictio augetur tempore.

Tempus autem hîc nihil aliud est, quàm mora in pronuntiando: quæ alterâ parte diuturnior est in longâ, quàm in brevi. Unde illa, duo; hæc, unum tempus habere dicitur.

Habet hoc augmentum locum in verbis, quę incipiunt à vocali, aut diphthongo mutabili.

Vocales mutabiles [a] sunt tres: α, ε, ο· quarum priores in η mutantur, tertia in ω.

Diphthongi mutabiles itidem sunt tres: αι, αυ, οι· in quibus similiter α mutatur in η, & ο in ω· at ι subscribitur, υ verò adscribitur: ita αι fit ῃ, αυ fit ηυ, οι fit ῳ.

[a] Φωνήεντα μεταβολικά. Quibus opponuntur ἀμετάβολα.

Si verbum incipiat ab aliâ vocali, aut diphthongo; nulla fiet mutatio propter augmentum: nisi quòd, si anceps, ι vel υ, fuerit in præsenti, ea hîc propter augmentum censetur longa.

Quæ ipsa cum exemplis sequens complectitur tabella.

Vocales	*Mutabiles,*	α, in	η, ἀνύω, ἤνυον, *perficio, perficiebam.*
		ε, in	η, ἐλεύθω, ἤλευθον, *venio, ebam.*
		ο, in	ω, ὀπάζω, ὤπαζον, *prabeo, bã.*
	Immutabiles,		η, ἠχέω, ἤχεον, *resono, resonabam.*
			ι, ἰξεύω, ἴξευον, *aucupor, aucupabar.*
			υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, *contumelia afficio, ebam.*
			ω, ὤθω, ὦθον, *impello, impellebam.*

Di-

Diphthongi

Mutabiles,	*αι,* *αυ,* *οι,*	in	*η, αἴρω, ᾖρον, tollo, tollebam.* *ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, augeo, bā.* *ω, οἰκίζω, ᾤκιζον, habito, abam.*
Immutabiles,			*ει, εἰκάζω, εἴκαζον, assimilo, labam.* *ευ, εὐθυνω, εὔθυνον, dirigo, gebam.* *ου, οὐτάζω, οὔταζον, vulnero, abam.*

EXCEPTIO I,

De verbis simplicibus, quæ communi linguâ non augentur, etsi incipiant à vocali aut diphthongo mutabili.

QUatuor servant *α*·

ἄω, spiro, ἄον ut distet ab *ἦον*, quod ab *ἔω, sum: ἀΐω, audio, ἄϊον* ut differat ab *ᾔιον*, quod ab *εἴω*, vel *εἶμι, eo.*

ἀηθέσσω, insuetus sum, ἀήθεσσον, ne concurrant duo *η*.

Eadem ratio est in

ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio, ἀηδιζόμην.

Οι autem servant profecta

ab *οἶνος*, *vinum,*
- *οἰνίζω, vinum resipio vel redoleo.*
- *οἰνίζομαι, vina comparo.*
- *οἰνοποτάζω, vinum poto.*
- *οἰνόω, in vinum verto, vino modicè repleo.*
- *οἰνοχέω, vinum infundo.*

(on the last two:) Sed duo hæc interdum mutant *οι*.

ab

ab οἰωνὸς, *volucris, augurium,* { οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, } *auguror.*

ab οἴαξ, *temo, gubernaculum navis,* { οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, } *guberno, gubernaculum navis rego.*

His adde

οἰόομαι, *solus ago,* ab οἶος, *solus.*
οἰμάω, *impetu ruo,* ab οἶμος, *semita.*
οἰστράω [a], *œstro concitor,* ab οἶστρος, *œstrum.*
οἰκουρέω, *domũ custodio,* ab οἰκουρὸς, *custos domûs.*
Οἰμώζω, *ploro*, quod ab οἴμοι, ejulantium voce, οἴμωζον facit, & ᾤμωζον [b].

a Quod & οἰστρέω. Sed hoc activè etiam capitur. Ac pro eo legas quoque οἰστρόω.

b Addunt vulgo οἰδαίνω, vel οἰδαίνω, *tumeo*; cum tamen id veniat ab οἰδέω, unde ᾠδηκὸς, apud Hesychium & Suidã.

EXCEPTIO II,

De Simplicibus, quæ aliter augentur ac dictum est.

VOcalem ε plurima non in η mutant, sed augent addito ι·

ἔχω, *habeo:* ἕπω, *dico:*
ἕλω, inusitatum thema, pro αἱρέω, *capio;* ἕλκω, ἑλκέω, & ἑλκύω, *traho.*
ἕρπω, & ἑρπύζω, *serpo:* ἑστήκω, *sto:*
ἕπομαι, *sequor:* ἐρέω, *dico, interrogo:*
ἑστιάω, *convivium celebro:* ἐάω, *sino:*
ἕω, *induo, colloco:* ἐρύω, *traho:*
ἔθω, *consuesco:* ἐθίζω, *consuefacio:*
ἐργάζομαι, *operor:* ἑλίσσω, *volvo:*
ἕζομαι [c], *sedeo.*
ἔχω, εἶχον, non ἦχον· & ita in reliquis.

c Hoc addit Herodianus.

ἔπω, εἶπον, *dixi*: εἰπὲ, *dic*: εἰπὼν, *qui dixit*: in omnibus modis servat augmentum.

ἑστήκω, *sto, persto, permaneo*: εἱστήκειν, *steteram*, plusquamperfectum Medium: nam perfectum ἕστηκα sine augmento: nisi id verius sit Activum ab ἵστημι, & ἕστακα dicatur per α, more Dorico.

ἕω, sive ponatur pro *induo*, sive pro *sedere jubeo, colloco*, facit in passivo præterito εἷμαι, *indutus sum, sedi*.

Ἐρέω, *dico*: εἴρηκα, εἴρημαι· unde εἰρήθην, & eliso ι, ἐρήθην.

Ἔθω, *consuesco*: εἴωθα, præteritum medium, per pleonasmum τοῦ ω.

E ante ο retinet ε, sed mutat ο in ω· ut ἑορτάζω, *ferior*, ἑώρταζον, pro ἥορταζον.

EXCEPTIO III,

De Compositis, quorum alia in initio, alia in medio, alia utrobique augentur.

Composita quædam in medio augentur. Hujusmodi sunt, quæ post εὖ, & δυς, habent vocalem mutabilem[a]. Ut, εὐορκῶ, *sanctè juro*, vel *juramentum religiosè servo*, εὐώρκουν· δυσαρεστῶ, *morosus sum*, δυσηρέστουν.

Sic εὐεργετῶ, *beneficio afficio*: εὐαγγελίζομαι, *læta nuntio, bonum nuntium affero*: δυσαπιστῶ, *difficulter credo, diffido*.

Præterea in medio augentur composita ex præpositione & verbo, quorum etiam simplicia sunt in usu: βάλλω, *jacio*; προσβάλλω, *adjicio*,

a Non item, si immutabilis sit: nam ab εὐωχέω, *convivio excipio*, est εὐώχουν à δυσωπέω, *exoro, pudore afficio, flecto*, ἐδυσώπουν.

προσέβαλλον, non ἐπρόσβαλλον. Sic *ἀλλάσσω, muto*; ἐναλλάσσω, *immuto*, ἐνήλλασσον.

Item compoſita ex præpoſitione & nomine, vel derivata à nomine compoſito cum præpoſitione: ut, διακονέω, *miniſtro*, διηκόνουν· ἀναχαιτίζω, *retro ago*; ἀναιχαίτιζον· παρασπονδέω, *contra fœdus ago*, παρεσπόνδεον· προφητεύω, *propheto*, προεφήτευον· συνεργέω, *in opere adjuvo*, συνήργεον, &c.[a]

Nonnulla autem eorum, quæ cum præpoſitione componuntur, nunc initio, nunc in medio augentur: ut, ab ἐμπολάω, *lucror* (cujus ſimplex non eſt in uſu: alii ex πωλέω, *vendo*, faciunt), tum ἐμπεπολήκαμεν legitur apud Lucianum, tum ἠμπόληκας apud Sophoclem.

Nonnulla utrobique augentur: ut,

ἐνοχλέω, *turbo*, ἠνώχλουν.
ἀνορθόω, *corrigo*, ἠνώρθουν.
παροινέω, *vinolentiâ pecco*, ἐπαρῴνεον[b].
ἀνέχομαι, *patior, tolero*, ἠνειχόμην, & in aoriſto ſecundo ἠνεσχόμην· ἀμπέχομαι, *induor, circumeo*, ἠμπεσχόμην.

At initio augentur, quæ è duobus nominibus, aut è nomine, vel pronomine, & verbo componuntur, ſive potiùs à nomine ex iſtis compoſito derivantur: ut,

φιλοσοφέω, *philoſophor*, ἐφιλοσόφουν.
αὐτομολέω, *ſponte venio*, ηὐτομόλουν.
βιβλιοπωλέω, *libros vendo*, ἐβιβλιοπώλουν.

Sic χειραγωγέω, *manu duco*: ὀρθοβατέω, *rectus incedo*: ἀκρολογέω, *ſummas ſpicas lego*: λιθοβολέω

[a] Similiter in temporibus aliis. Ut, ἐπιδημῶ, *peregrinor*, ἐπιδεδήμηκα· ἐπιορκῶ, *pejero*, ἐπιώρκηκα· ἐπιστατῶ, *præſum*, ἐπεστάτηκα.

[b] Sic in præterito perf. πεπαρῴνηκα, & aoriſto, ἐπαρῴνησεν.

θεοβολέω, lapides jacio: οἰκονομέω, *administro*, &c[a].

Item, derivata à nomine composito cum α privativo, vel ὁμȣ͂, *simul*: ut,

ab ὁ ἄφρων, *insipiens*; ἀφρονέω, *insipiens sum*, ἠφρόνȣν.

ab ὁ ὁμόφρων, *concors*, sive *ejusdem sententiæ*; ὁμοφρονέω, *concors sum*, *idem sentio*, ὡμοφρόνȣν.

Sic ἀτυχέω, *infelix sum*; ab ὁ καὶ ἡ ἀτυχὴς, *infelix*.

ὁμολογέω, *consentio*, *confiteor*; ab ὁ ὁμόλογος, *consentiens*.

Item, venientia à nomine cum δυς composito[b], sequente consonante: ut,

ab ὁ καὶ ἡ δυστυχὴς, *infelix*; δυστυχέω, *infelix sum*, ἐδυστύχȣν.

ab ὁ καὶ ἡ δυσχερὴς, *difficilis*; δυσχεραίνω, *ægre fero*, ἐδυσχέραινον.

Vel etiam sequente vocali immutabili: ut, δυσωπέω, *pudore flecto*, *exoro*, ἐδυσώπεον.

Composita item cum præpositione, si ea nihil addit ad significatum: ut,

εὕδω, καθεύδω, *dormio*, ἐκάθευδον[c].

a Ἐγγυάω, quia derivatum est à composito nomine ἡ ἐγγύη, *sponsio*, eò & ipsum initio augetur: unde aor. 1. ἠγγύασε, & imperf. ἠγγυᾶτο. Sed idem cum augmento in medio invenias: ut in perfecto ἐγγεγύηκε, aor. 1. ἐνεγγύησε, unde ἐνεγγυησάμην. Et sine augmento, ut ἐγγυᾶτο, & παρεγγύησε. Sic ἐνεχυριάζομαι, sive ἐγχυριάζομαι, *oppignero*, quod ab ἐνέχυρον, sive ἔγχυρον, *pignus*; interdum initio, interdum medio augetur, interdum augmento caret. b Addunt alii, fieri idem in iis, quæ veniunt à nomine composito cum εὐ. Ut, ab ὁ καὶ ἡ εὐτελὴς, *vilis*, εὐτελίζω, *vilipendo*, ηὐτέλιζον. Sed hoc Atticorum est, qui & in aliis εὐ mutant, ut postea dicetur. At lingua communis εὐ retinet immutatum, etiam in hujusmodi compositis. Ut, ὁ εὔλογος, *rationi consentaneus*; εὐλογέω, *benedico*, εὐλόγȣν, in Psal. ὁ καὶ ἡ εὐσεβὴς, *pius*, εὐσεβέω, *pietatem colo*, εὐσέβȣν. c Dicitur & καθεῦδον, accentu in penultima, & absque augmento. Nam composita è dissyllabis à vocali inchoatis, si in medio augentur, vel nullum habent augmentum, circum-

οἴγω, ἀνοίγω, *aperio*, ἤνοιγον.

ἴσημι, ἐπίσταμαι, *scio*, ἠπιστάμην. quod & absque augmento ἐπιστάμην. Vide Imperf. Verbi Med. ἵσταμαι. pag. 234.

Item quædam, quorum simplicia non sunt in usu: ut,

ἀμφισβητῶ, *dubito*, ἠμφισβήτουν.

ἀντιβολῶ, *supplico, oro*, ἠντιβόλουν.

ἀντιδικέω, *contra adversarium ago*, ἠντιδίκουν.

At sunt alia hujus generis, quæ in medio augeantur: ut,

ἀπολαύω, *fruor*, ἀπέλαυον, & Atticè[a] ἀπήλαυον.

ἐπιχειρῶ, *aggredior*, ἐπεχείρουν.

ἐγκωμιάζω, *celebro, laudo*, ἐνεκωμίαζον[b], & assumto γ, ἐνεγκωμίαζον.

cumflectunt penultimá. Ut, συνάγω, *cogo*, συνῆγον· παρείκω, *concedo*, παρεῖκον· καθήκω, *devenio*, καθῆκον.

a De quo aliquantò post.

b Redeunte ν, in quod γ erat mutatū ob sequens κ.

DE AUGMENTO SYLLABICO.

Augmentum Syllabicum est, quo verbum augetur numero Syllabarum: atque habet locum in verbis incipientibus à consonante. Fitque hoc modo. In temporibus, quæ solùm in indicativo habent augmentum, ut sunt imperfectum, aoristus primus, & secundus, tantùm præponitur ε· ut, τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυπον.

Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur: ῥίπτω, *projicio*, ἔῤῥιπτον· & ρ posterius adspiratur, prius lenem habet spiritum. siquidem nulla syllaba desinit in adspiratam: sed si litera geminetur, prior est tenuis: ἡ Ἀτθὶς, ἡ Σαπφὼ, ὁ Βάκχος, *Attica, Sappho, Bacchus*.

In

In temporibus verò, quæ etiam extra indicativum augentur, ut sunt, perfectum, plusquamperfectum, & paullo pòst futurum, tum quidem idem ac imperfecti augmentum erit, si ε, augmentum syllabicum, fuerit positione longum: ut,

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, seminabam, avi.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferveo, fervebam, ferbui.*
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *polio, poliebam, polivi.*
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *cano fidibus, canebam, cecini.*

Sin ε sit breve, aut anceps; in præterito perfecto, & cognatis temporibus, repetitur prima consonans præsentis [a], hoc modo:

τύπτω, τέτυφα, *verbero, avi,*
γράφω, γέγραφα, *scribo, scripsi.*

Ancipitem hîc dico, sive communem vocalem, quam sequitur muta cum liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *scribebam, inclinabam, judicabam.*

In quibusdam, licet ε sit breve, aut anceps, nunc prima consonans repetitur, nunc omittitur: ut,

βλαστέω, *vireo,* ἐβλάστηκα, & βεβλάστηκα.
βουλεύω, *consulo,* ἐβούλευκα, & βεβούλευκα.
κρύπτω, *occulto,* ἔκρυφα, & κέκρυφα.
βλακεύομαι, *torpeo,* ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι.
At καθαρίζω, *purgo,* solum habet ἐκαθάρικα.

Quorum principium est γν, non repetunt primam consonantem [b]: ut, γνόω, *nosco,* ἔγνωκα· γνωρίζω, *notum reddo,* ἐγνώρικα. Sic γρηγορέω, *vigilo,* ἐγρηγόρηκα.

[a] Vocant hoc ἀναδιπλασιασμὸν, sive *duplicationem:* quam & Latini interdum imitantur: ut, *fallo, fefelli,* similiaque, *pepuli, tetuli, pepigi,* & alia.

[b] Idque, ut videtur, ad vitandam κακοφωνίαν, ac injucundum sonum.

Contrà repetunt eam interdum [a] incepta à κτ, πτ, & μν quia hæc apud poëtas communem faciunt syllabam. Ut, κτάομαι, *acquiro*, *possideo*, κέκτημαι· πτόω, *cado*, πέπτωκα· μνάομαι, *memini*, μέμνημαι.

Quæ ab adspiratis incipiunt, pro repetendis adspiratis substituunt tenues.

θείνω, τέθακα, *stimulo*, *avi*.
φαίνω, πέφαγκα, *luceo*, *luxi*.
χαίρω, κέχαρκα, *gaudeo*, *gavisus sum*.

Plusquamperfectum etiam aliud recipit ε ante consonantem repetitam: ut, τέτυφα, ἐτετύφειν, *verberaveram*.

Sed quandoque hoc tempus contentum est incremento perfecti. Ut, κεκάρκειν, pro ἐκεκάρκειν, à κείρω, *tondeo*: πεθεμελίωτο, pro ἐπεθεμελίωτο, à θεμελιόομαι, *fundor*, *aris*.

In compositis ab εκ ante augmentum dicimus εξ· ut, ἐκφέρω, *effero*, ἐξέφερον. Composita ab εν, & συν, quæ ν mutârant, vel abjecerant, recipiunt illud. Ἐλλείπω, *relinquo*, ἐνέλειπον· συῤῥάπτω, *converro*, συνέῤῥαπτον· συςρέφω, *converto*, συνέςρεφον.

[a] Nec enim id perpetuum. Nam legitur & ἔκτημαι, pro κέκτημαι. Item ἔκτακα, à κτείνω, *occido*: ἔκτισμαι, à κτίζομαι, *condor*. Repetitio autem primæ consonantis in iis, quæ sic incipiunt, Æolica esse videtur.

OBSERVATIO.

De Augmento Attico, & Ionico.

ATticè [b] ει mutatur in η, & ευ in ηυ· ut,
εἰκάζω, *similo*, εἴκαζον, Atticè ᾔκαζον.
εὔχομαι, *precor*, εὐχόμην, Atticè ηὐχόμην.
εὕδω, *dormio*, εὗδον, Atticè ηὗδον.

[b] Nam ε, sive solum, sive in diphthongo, mutant in η.

Sic

Sic εἴδειν, ᾔδειν, *noveram*, plusquamperfectum ab εἴδω, *nosco, scio*.

Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale, eoque fit duplex: ἔμελλον, ἤμελλον, *debebam*; ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*.

Attici inchoatorum ab α brevi, ε, & ο[a], præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis.

ἐρείζω, *contendo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα. Passivum ἐρήρεισμαι.

ἀγείρω, *congrego*, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

ὄλλω, *perdo*, ὦλα, ὄλωλα, præteritum Medium est.

Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit; hoc modo: vertitur η in ε· ω in ο· ει & ου abjiciunt ε· οι & ο subjunctivam.

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*:
ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*:
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *ungo*:
ἐλεύθω, ἤλουκα, ἐλήλυκα, *venio*:
ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα, *paro*:
ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*.

At ἐρείδω, *firmo, hæreo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα· ut differat ab ἐρήρεικα, verbi ἐρείζω, *contendo*.

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interjecta syllaba δο, ἐδήδοκα [b]. Passivum ἐδήδομαι.

[a] Etiam ab η in voce ἠμύω, *cado, inclino*, citant Grammatici ἐμήμυκα, posito ε pro η, quia prima debet esse brevis, ut mox dicetur.

[b] Nisi cum Eustathio malis, ab ἐδόω, esse ἤδοκα, hinc Atticè ἐδήδοκα.

Sic ἄγω, *duco*, assumit γο: ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα· sed Euphonia tollit γ, ἀγήοχα [a].

[a] Bœoticè ἀγείοχα, η in ει mutato.

Iones interdum & inceptis ab αι præfigunt duas literas thematis: ut, αἱρέω, *capio*, αἴρηκα, ἀραίρηκα· unde ἀναραιρηκὼς, apud Herod. Terps.

Inceptis ab ο, vel ω, Præteritum Atticum præfigit ε·

ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα, *video*.

οἴγω, ᾦγα, ἔωγα, *aperio*: unde fit ἀνέωγα.

ὤθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι.

ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι.

Idem fit in Præterito Imperfecto: ἑώρων, *videbam*: ἐωνούμην, *emebam*: & consimilibus.

Sic εἴκω, *assimilo*, *conveniens sum*: Medium Præteritum facit οἶκα· unde ἔοικα, *similis sum*.

Accidit hoc & in Aoristis aliorum quoque verborum: ut,

ἄγνυμι *frango*, ab ἄγω habet ἦξα, & Att. ἔαξα. Sic ἧκα, ἔηκα, *misi*: unde ξυνέηκα, *commisi*; item, *intellexi*: εἶπα, ἔειπα, *dixi*, προσέειπα, *allocutus sum*: ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*. Sed hujusmodi magis Poëtarum sunt.

Cæterum ε, augmentum Atticum, spiritum sortitur præsentis [b]: ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα, *vidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι, *emi*.

Interdum etiam Attici inceptis ab ου, & ω, quæ non recipiunt temporale augmentum, præponunt ε· ut,

οὐρέω, *meio*: perf. οὔρηκα, Atticè ἐούρηκα [c].

ὤθω,

[b] Contra canonem generalem, quo ε, augmentum syllabicum, semper habet spiritum lenem: ut, θάπτω, *sepelio*, ἔθαπτον.

[c] Unde apud Aristophanem, in Lysistratâ, ℣. 406, in composito, ἐνεούρηκα, *imminxi*.

ὠθω, *pello*: aor. 1. *ὦσα*, Atticè autem *ἔωσα*.

Attici præterea pro incremento λε, & με, ponunt ει diphthongum.

λήβω, *sumo*, *λέληφα*, *εἴληφα*.

μείρομαι, *sortior*, *μέμαρμαι*, *εἵμαρμαι*· ex quo *εἱμαρμένη*, *fatum*.

Atticum Plusquamperfectum temporaliter initio augetur.

ἀγήγερκα, *congregavi*, & *ἐγήγερκα*, *excitavi*, *ἠγηγέρκειν*.

ὀρώρυχα, *fodi*, *ὠρωρύχειν*.

ἀκήκοα, *audivi*, *ἠκηκόειν*.

Excipe *ἐληλύκειν*, & *ἐληλύθειν*, *veneram*; ab *ἐλήλυκα* & *ἐλήλυθα*, quæ ab *ἐλεύθω*, *venio*.

At *ἔολπα*, *speravi*, *ἐώλπειν*· *ἔοργα*, *feci*, *patravi*, *ἐώργειν*· *ἔοικα*, *similis sum*, *ἐῴκειν*· augentur secunda syllaba, pro *ἠόλπειν*, *ἠόργειν*, *ἠοίκειν*.

Iones in aoristo secundo usurpant augmentum perfecti: ut, *κάμνω*, *laboro*; *ἔκαμον*, *κέκαμον*· *χάζω*, *recedo*; *ἔχαδον*, *κέχαδον*· *τύκω*, *apparo*; *ἔτυκον*, *τέτυκον*· *δαίω*, *disco*; *ἔδαον*, *δέδαον*· *μάρπτω*, *prehendo*; *ἔμαρπον*, *μέμαρπον*.

Proximum erat, ut *de Mutatione penultimæ* ageretur. Sed quia hæc pro temporibus ac conjugationibus variat; commodius ea doctrina in paradigmatis flexione, unà cum temporis cujusque formatione explicabitur. Nunc videamus

DE TERMINATIONE.

DE Terminatione sunt hæ regulæ.

I. Eadem est terminatio præsentis & futurorum ejusdem modi. Excipe futura prima quintæ conjugationis, & futura secunda cujuscumque conjugationis, quæ circumflectuntur: inque conjugando ε præsentis adsciscit ι, & ο adsciscit υ.

II. Aoristus secundus in voce activâ, & mediâ, est ejusdem terminationis, ac imperfectum ejusdem vocis. Sed in infinitivo activo circumflectitur ultima; in participio verò acuitur.

III. In voce mediâ præsens, & imperfectum, eandem habent vocem, ac passivum. Perfectum ac plusquamperfectum eandem habent terminationem, ac activum. Itaque tantum aoristus primus peculiarem habet terminationem. nam aoristum secundum cum imperfecto, ac futura cum præsenti convenire, antea diximus.

ACTIVUM.

		Sing.			Dual.		Plural.		
	Pers.	1	2	3	2	3	1	2	3
MODI INDICATIVI	Præs. & Fut. 1.	ω	εις	ει	ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.
	Fut. 2.	ῶ	εῖς	εῖ	εῖτον	εῖτον	οῦμεν	εῖτε	οῦσι.
	Imperfect. & Aor. 2.	ον	ες	ε	ετον	έτην	ομεν	ετε	ον.
	Perf.	α	ας	ε	ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι.
	Plusquamperf.	ειν	εις	ει	ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν.
	Aor. 1.	α	ας	ε	ατον	άτην	αμεν	ατε	αν.
IMPERATIVI	Præs. Perf. Aor. 2.		ε	έτω	ετον	έτων		ετε	έτωσαν.
	Aor. 1.		ον	άτω	ατον	άτων		ατε	άτωσαν.
OPTATIVI	Pr. Perf. Aor. 2. Fut. 1.	οιμι	οις	οι	οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν.
	Fut. 2.	οῖμι	οῖς	οῖ	οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν.
	Aor. 1.	αιμι	αις	αι	αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν.
SUBJUNCTIVUS ubique		ω	ῃς	ῃ	ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι.
INFINITIVI	Præs. Fut. 1.	ειν. Aor. 2, Fut. 2, εῖν.							
	Perf.	έναι. Aor. 1. αι.							
PARTICIPII	Præs. Fut. 1.	ων, ουσα, ον.							
	Perf. ὼς, ῦια, ός.	Aor. 1. ας, ασα, αν.							
	Aor. 2. ὼν, οῦσα, όν.	Fut. 2. ῶν, οῦσα, οῦν.							

PAS-

PASSIVUM.

INDICATIVI	Præſ. & Fut. triplex.	ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.
	Imperf.	όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο.
	Perf.	μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	μένοι εἰσὶ, (vel νται.
	Pluſquamperf.	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	μένοι ἦσαν. (vel ντο.
	Aor. 1, & 2.	ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν.
IMPERATIVI	Præſ.		ου	έσθω		εσθον	έσθων		εσθε	έσθωσαν.
	Perfect.		σο	σθω		σθον	σθων		σθε	σθωσαν.
	Aor. 1, & 2.		ηθι	ήτω		ητον	ήτων		ητε	ήτωσαν.
OPTATIVI	Præſ. & Fut. triplex.	οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οίμεθα	οισθε	οιντο.
	Perfect.	μένος / εἴην	μένος / εἴης	μένος / εἴη		μένω / εἴητον	μένω / εἰήτην	μένοι / εἴημεν	μένοι / εἴητε	μένοι. / εἴησαν.
	Aor. 1, & 2.	είην	είης	είη		είητον	ειήτην	είημεν	είητε	είησαν.
SUBJUNCTIVI	Præſ,	ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.
	Perf.	μένος / ὦ	μένος / ᾖς	μένος / ᾖ		μένω / ἦτον	μένω / ἦτον	μένοι / ὦμεν	μένοι / ἦτε	μένοι. / ὦσι.
	Aor. 1, & 2.	ῶ	ῇς	ῇ		ῆτον	ῆτον	ῶμεν	ῆτε	ῶσι.

IN

INFINITIVI Præſ. & Fut. triplex. σθαι. Perf. θαι. Aor. 1, & 2. ῆναι.

PARTICIPII
- Præſ. & Fut. triplex. όμενος, ομένη, όμενον.
- Perfect. μένος, μένη, μένον.
- Aor. 1, & 2. εὶς, εῖσα, έν.

MEDIUM.

Terminatio Aoriſti primi in voce media; quam ſolam huic voci peculiarem eſſe, ſupra oſtendimus.

INDIC.	άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο.
IMPER.		αι	άσθω		ασθον	άσθων		ασθε	άσθωσαν.
OPTAT.	αίμην	αιο	αιτο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο.
SUBJUN.	ωμαι	η	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.
INFIN.	ασθαι.	PART.		άμενος,	αμένη,	άμενον.			

Tempora circumflexa, ut fut. 2.

INDIC.	οῦμαι	ῆ	εῖται	ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται.
OPTAT.	οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο.
INFIN.	εῖσθαι.	PART.		ούμενος,	ουμένη,	ούμενον.			

VERBI ACTIVI, MODI INDICATIVI

Præsens[a].

a Quod *thema* dicitur, quia primò ponitur in verbo, à τίθεσθαι, *ponere.*

S. τύπτω, τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at,*
D. τύπτετον, τύπτετον, *verberatis, ant, duo,*
P. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, *mus, atis, ant.*

Imperfectum.

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε, *rabam, bas, bat,*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *abatis, abant, duo,*
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *mus, atis, ant.*

Imperfectum formatur à præſenti, mutando ω in ον, & addendo augmentum: τύπτω, ἔτυπτον.

Dativis pluralibus, aut perſonis in ι deſinentibus, additur ν, ſequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *verberant ipſum.* Sic perſonis in ε, ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Attici tertiis perſonis in ι, vel ε, addunt literam ν, etiam ante conſonantem: τύπτουσιν, vel ἔτυπτεν τοῦτον, *verberant*, vel *verberabat hunc.*

Tertia pluralis par primæ ſingulari, ἔτυπτον. Sed Bœoti in imperfecto, & aoriſto ſecundo, hanc perſonam faciunt ſyllabis parem primæ plurali: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν· ἐτύπομεν, ἐτύποσαν· unde ſunt illa; εἴδοσαν, *noverunt*; ἐμάθοσαν, *didicerunt*; ἤλθοσαν, *venerunt*; ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

Præ-

Præteritum perfectum.

S. πέτυφα, πέτυφας, πέτυφε, *verberavi, sti, vit,*
D. τετύφατον, τετύφατον, *vistis, averunt, duo,*
P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι, *vimus, stis, runt.*

In formatione temporum ultra imperfectum duo hæc observentur.

I. Si in præsenti sit πτ, κτ, λλ, aut μν, abjicienda est posterior. Ita τύπτω, fit τύπω[a]. πίκτω, *pario*, πίκω[b]. ψάλλω, *fidibus cano*, ψάλω. τέμνω, *seco*, τέμω.

[a] Nempe τ, post π, & κ, abjicitur ut litera adscititia.

[b] A quo τίκτω factum, verso ε in ι, ut alibi diximus.

II. Verba quartæ, si sequantur secundam, finguntur desinere in γω· sin tertiam sequuntur, finguntur desinere in δω. Sic ὀρύττω, *fodio*, fingitur esse ὀρύγω· unde ὀρύξω, ὤρυχα· uti à λέγω, *dico*, λέξω, λέλεχα. Contra φράζω, *loquor*, fingitur esse φράδω· unde φράσω, πέφρακα· ut ab ἄδω, *satio*, ἄζω, ἧκα.

Hæc duo pertinent ad omnia tempora ultra imperfectum; nunc de præteriti perfecti formatione seorsum videamus.

PERFECTUM fit à præsenti, addendo augmentum, & mutando ultimam syllabam in *primâ* conjugatione in φα· ut, τύπτω, τύπω, τέτυφα.

In *secundâ*, & verbis *quartæ* secundam sequentibus, in χα·

λέγω, *dico*, λέλεχα,
παίζω, *ludo*, πέπαιχα.

In *tertiâ*, & verbis *quartæ* tertiam sequentibus, item *sextâ*, in κα.

πλήθω,

VERBI ACTIVI, MODI

Indicativi

Præsens[a].

[a] Quod *thema* dicitur, quia primò ponitur in verbo, à τίθεσθαι, *ponere.*

S. τύπτω, τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at,*
D. τύπτετον, τύπτετον, *verberatis, ant, duo,*
P. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι, *mus, atis, ant.*

Imperfectum.

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε, *rabam, bas, bat,*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *abatis, abant, duo,*
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *mus, atis, ant.*

Imperfectum formatur à præsenti, mutando ω in ον, & addendo augmentum: τύπτω, ἔτυπτον.

Dativis pluralibus, aut personis in ι desinentibus, additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *verberant ipsum.* Sic personis in ε, ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Attici tertiis personis in ι, vel ε, addunt literam ν, etiam ante consonantem: τύπτουσιν, vel ἔτυπτεν τοῦτον, *verberant*, vel *verberabat hunc.*

Tertia pluralis par primæ singulari, ἔτυπτον. Sed Bœoti in imperfecto, & aoristo secundo, hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν· ἐτύπομεν, ἐτύποσαν· unde sunt illa; εἴδοσαν, *noverunt*; ἐμάθοσαν, *didicerunt*; ἤλθοσαν, *venerunt*; ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

Præ-

Præteritum perfectum.

S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberavi, sti, vit,*
D. τετύφατον, τετύφατον, *vistis, averunt, duo,*
P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι, *vimus, stis, runt.*

In formatione temporum ultra imperfectum duo hæc observentur.

I. Si in præsenti sit πτ, κτ, λλ, aut μν, abjicienda est posterior. Ita τύπτω, fit τύπω [a]· τίκτω, *pario*, τέκω [b]· ψάλλω, *fidibus cano*, ψάλω· τέμνω, *seco*, τέμω.

II. Verba quartæ, si sequantur secundam, finguntur desinere in γω· sin tertiam sequuntur, finguntur desinere in δω. Sic ὀρύττω, *fodio*, fingitur esse ὀρύγω· unde ὀρύξω, ὤρυχα· uti à λέγω, *dico*, λέξω, λέλεχα. Contra φράζω, *loquor*, fingitur esse φράδω· unde φράσω, πέφρακα· ut ab ἄδω, *satio*, ἄζω, ἧκα.

[a] Nempe τ, post π, & κ, abjicitur ut litera adscititia.

[b] A quo τίκτω factum, verso ε in ι, ut alibi dicemus.

Hæc duo pertinent ad omnia tempora ultra imperfectum; nunc de præteriti perfecti formatione seorsum videamus.

PERFECTUM fit à præsenti, addendo augmentum, & mutando ultimam syllabam in *primâ* conjugatione in φα· ut, τύπτω, τύπω, τέτυφα.

In *secundâ*, & verbis *quartæ* secundam sequentibus, in χα·

λέγω, dico, λέλεχα,
παίζω, ludo, πέπαιχα.

In *tertiâ*, & verbis *quartæ* tertiam sequentibus, item *sextâ*, in κα.

πλήθω,

πλήθω, *impleo*, πέπληκα.

φράζω, *loquor*, πέφρακα.

γελάω, *rideo*, γεγέλακα.

In *quintâ* ultima litera mutatur in κα.

Sed dissyllaba mutant ε, αι, & ει, in α.

Quod autem ad characteristicas attinet, λ & ρ manent.

στέλλω, *mitto*, ἔσταλκα.

φαίνω, *luceo*, πέφαγκα.

σπείρω, *semino*, ἔσπαρκα.

Μ servatur quidem, sed adsciscitur η.

νέμω, *pasco*, νενέμηκα, pro νένεμκα.

βρέμω, *fremo*, βεβρέμηκα.

κάμνω, *laboro*, κεκάμηκα, & per syncopen κέκμηκα. Ac similiter per syncopen à δέμω, *struo*, & τέμνω, *seco*, dicitur δέδμηκα, & τέτμηκα.

Ν vertitur in γ· φαίνω, *luceo*, πέφαγκα· μολύνω, *inquino*, μεμόλυγκα. Semper enim ν ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ. Κερδαίνω, *lucror*, facit κεκέρδακα [a], abjecto ν.

Dissyllaba quoque in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν.

κλείνω, *interimo*, ἔκτακα.

κρίνω, *accuso*, *judico*, κέκρικα.

θύνω, *impetu feror*, τέθυκα.

Μένω, *maneo* [b], facit μεμένηκα. Nam accipit η instar eorum, in quibus characteristica est μ.

Interdum autem casu ita fit, ut à multis verbis idem veniat præteritum [c]. Velut ἧκα ab ἥδω, *delecto*: ἕζω, *colloco*, *pono*: ἕω, *induo*, *colloco*: ἥκω, *venio*: ἵημι, *jacio*.

[a] Juxta Chœroboscum.

[b] Perperam dicunt, capere tempora à μενέω.

[c] Latè sumtum, ita ut sit unum ex præteritis quinque, & præteritum tàm indicativi activi, quàm indicativi medii: nam ἧκα ab ἵημι est aor. 1. indic. act. & ἧκα ab ἥκω est perf. indic. medii: reliqua sunt perf. indicativi activi.

Per-

Perfecti Attici penultimam ε dissyllabi primæ & secundæ conjugationis vertunt in ο· πέμπω, *mitto*, πέπεμφα, *communiter*, Atticè πέπομφα· βρέχω, *irrigo*, βέβρεχα, βέβροχα.

Plusquamperfectum.

S. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberaveram, ras, rat.*

D. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην, *ratis, rant, duo.*

P. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν, *ramus, ratis, rant.*

A Perfecto deducitur, converso α in ειν. In fronte sumitur ε, si Perfectum incipiat à consonante: τέτυφα, ἐτετύφειν [a]· alioqui idem principium: ἤνυκα, ἠνύκειν, *perfeci, perfeceram.*

[a] Augmentum syllabicum in plusquamperfecto sæpè omittitur etiam in prosa: ut πεποιήκει, κεχειρώτο, &c.

Atticè prima singularis plusquamperfecti amittit ν· ἐτετύφη ἐγὼ, *verberâram ego.* Sic ᾔδη pro ᾔδειν, ab εἴδω, *scio, video.* Tertia autem pluralis Atticè effertur per εσαν· ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν.

SEQUITUR χρόνος ἀόριστος, sive *tempus infinitum*: quod ita vocari constat, quia incerta sit temporis significatio. Sed hoc non uno omnes modo explicant. Vulgo ita appellari aiunt, quia non liqueat, paullone, an multo ante, res præterierit. Sed hic usus aoristi vix umquam à scriptoribus observatur. Verius igitur sic dicitur, quia nunc pro perfecto, nunc pro plusquamperfecto, quandoque etiam pro imperfecto ponatur. Imò non præteriti tantùm; sed crebrò etiam præsentis significationem

nem habet, præsertim in infinitivo [a]: interdum & futuri, maximè in imperativo, & subjunctivo. Quæ omnia usus docebit.

Aoristus primus.

S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberavi, sti, avit.*
D. ἐτύψατον, ἐτυψάτην, *vistis, erunt, duo.*
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, *vimus, istis, erunt.*

Fit à futuro primo, mutando ω in α, & addendo augmentum: τύψω, ἔτυψα.

Aoristus primus interdum non servat consonantem futuri. Ut, ἔπω, εἶπα, *dico*: ἐνέγκω, ἤνεγκα, *fero*; (Ionicè ἐνείκω, ἤνεικα·) τίθημι, ἔθηκα, *pono*: δίδωμι, ἔδωκα, *do*: ἵημι, ἧκα, *mitto*. Duo prima etiam in reliquis modis usurpantur: tria ultima minimè.

Quatuor scribuntur purè: χέω, *fundo*, ἔχεα, vel Æolicè ἔχευα· καίω, vel κάω, *accendo*, ἔκηα· σεύω, *agito*, ἔσευα· ἀλεύω, *evito*, ἤλευα· sublatâ futuri consonante.

Adde κέω, *cubo*, ἔκεια· ἀκέω, *sano*, ἤκεια, unde ἀκειάμενος, apud Hom.* δέω, *invenio*, ἔδηα, apud Hesychium. Et videtur ab aoristo activo ἔπελα, similiter esse medius ἐπελάμην, *emi*: quod alii ex ἐπελασάμην per syncopen fieri putant. Etiam adfertur à grammaticis ex poëtâ antiquo, ἔληα, à λάω, *video*.

Augmentum utriusque aoristi idem est ac imperfecti.

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα, *perficio, perficiebam, perfeci.*
τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, *verbero, abam, avi.*

[a] Ut apud Xenophontem de Rep. Lacedæmoniorum: Βούλομαι δὲ καὶ ἃς βασιλεῖ πρὸς τὴν πόλιν συνθήκας ὁ Λυκοῦργος ἐποίησε, διηγήσασθαι. Sententia est, *Volo deinceps exponere, sive, nunc exponam, quæ pacta auctore Lycurgo fuerint inter regem & civitatem.* Est propositio ejus, quod proximè exponet: ut διηγήσασθαι non possit habere significationem præteriti, sed præsentis aut futuri.

* Iliad. π. ℣ſ. 29.

Penul-

Penultima in aoristo primo est eadem, quæ in futuro, ac semper naturâ, aut positione, longa:

παίω, παίσω, ἔπαισα, percutio, percutiam, percussi.

κλαίω, κλαύσω, ἔκλαυσα, deploro, deplorabo, deploravi.

λέγω, λέξω, ἔλεξα, dico, dicam, dixi.

φλέγω, φλέξω, ἔφλεξα, incendo, incendam, incendi.

Quod si futuri penultima corripitur; ut in quinta fit Conjugatione: producendæ erunt vocales, hoc pacto. Si α penultima futuri, extra diphthongum sit in præsenti; migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, Communiter verò manebit; sed longum in aoristo, cùm breve sit in futuro.

α α η, ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, digitis pulso, sive *fidibus cano, nam, ini.*

θάλλω, θαλῶ, ἔθηλα, pullulo, abo, avi.

αι α η, μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα, Atticè: *fœdo, abo, vi* [a].

αι α α, μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα, Communiter: *fœdo*, &c.

φαίνω, φανῶ, ἔφηνα, in lucem edo, am, idi.

φαίνω, φανῶ, ἔφανα, Communiter, *in lucem edo*, &c.

[a] Etiam *γαμέω, uxorem duco*, barytonorum more Atticè facit *ἔγημα*.

Si penultima sit ε, advocatur ι, ut fiat diphthongus ει.

ει ε ει, σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, semino, abo, avi.

ἐγείρω, ἐγερῶ, ἤγειρα, expergefacio, am, eci.

ε ε ει, στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, *mitto, mittam, misi.*
ἀγγέλλω, ἀγγελῶ, ἤγγειλα, *nuntio, abo, avi.*

At ι, & υ, breves in futuro, producuntur in aoristo.

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, *judico, abo, avi.*
κλίνω, κλινῶ, ἔκλινα, *inclino, abo, avi.*
ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *instigo, abo, avi.*
μολύνω, μολυνῶ, ἐμόλυνα, *conspurco, abo, avi.*

Supra, cum de temporibus ageremus, monitum, nobis ἀόριστον τὸ πρῶτον, καὶ τὸ δεύτερον, sic dici, subintellecto vocabulo masculino Græco τοῦ χρόνου· quemadmodum præteritum, ac futurum, cum dicimus, subaudimus vocabulum neutrum Latinum *temporis:* Illud verò notandum omnino est, quòd, cùm aoristus pro perfecto sumitur, ut sumitur sæpe, quemadmodum etiam pro plusquamperfecto, ac imperfecto, designetur tempus jam recèns præteritum; contrà ac si præterito perfecto utamur, tum enim agimus de tempore non adeò nuper elapso. Sic Evangelista Matthæus * notat, Magos venisse ex Oriente, τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος, non Ἰησοῦ γεγεννημένου, ut doceat, venisse eos, Jesu nuperè, non jam diu, nato. Atque hinc etiam confutavimus * eos, qui, quòd Magos ex Oriente tredecim dierum spatio id itineris non potuisse conficere existimarent, anno, vel biennio vulgarem Christi natalem anticipant. Vide etiam Casaubonum, exercit. 2 ad Annal. Ecclesiast. Baron. cap. 9.

* cap 2. vers. 1.

* Dissertatione nostrâ, *de natali annua Christi*, thes. 28.

Aoristus secundus.

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε, *verberavi*, &c.
D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην,
P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Fit à præsenti [a] mutando ω in ον, & addendo

[a] Nisi malis esse ab imperfecto: ut, ἔτυπτον, ἔτυπον· ἔλλειβον, ἔλαβον. Vel quemadmodum à præsenti est futurum primum; inde aoristus primus: ita à præsenti erit futurum secundum; unde aoristus secundus, τύπτω, τύψω, ἔτυψα· τύπτω, τυπῶ, ἔτυπον.

do augmentum, ut in imperfecto. Sed in aoristo hoc penultima est brevis, ac ferme una ex ancipitibus, *α, ι, υ*. Proinde vocales præsentis ita mutantur.

η, ω, αι, αυ, ε } in α: { λήϐω, ἔλαϐον, *capio, cepi*: τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi*: καίω, ἔκαον, *uro, ussi*: παύω, ἔπαον, *sedo, sedavi*: δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriavi*.

ει, ευ, ου } in { ι, λείπω, ἔλιπον, *linquo, liqui*: υ, φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi*: ο, ἀκούω, ἤκοον, *audio, audivi*.

Sed ε non mutatur, nisi vel sequatur liquida; ut in quintâ semper fit: vel præcedat. ut, πλέκω, *plico*, ἔπλακον· κλέπτω, *furor*, ἔκλαπον, excluso τ epenthetico, ut in ἔτυπον. Sic τρέφω, *nutrio*, ἔτραφον· quod apud poëtas passivam habet significationem. Imò nec ε mutant quatuor ista, licet liquida præcedat: λέγω, *dico*; φλέγω, *ardeo*; βλέπω, *video*; ἐνέγκω, *fero*. [a] Τέμνω, *seco*, facit ἔταμον [b], & interdum ἔτεμον.

Dissyllaba verò quintæ conjugationis pro ει capiunt α· σπείρω, *semino*, ἔσπαρον· κείρω, *tondeo*, ἔκαρον. At trisyllaba perdunt ι· ὀφείλω, ὤφελον [c], *debeo, debui*: ἀγείρω, *congrego*, ἤγερον.

Dissyllaba, quæ incipiunt à vocali, aut diphthongo, necessariò [d] producunt penultimam [e].

[a] Sylburgius p. 331, istis addit τίκω, *pario*, ἔτικον. Sed parum cautè; quia sermo de iis, ubi præcedat vel sequatur liquida. Ea in τίκω est nulla.

[b] Nisi potius ἔταμον est ab Ionico & Dorico τάμνω· quod Homero frequens. Et sanè id verius.

H 2 ἄδω,

[c] Vel ὄφελον, poëticè. [d] Ex doctrinâ de augmento. [e] Corripitur tamen penultima in quibusdam per resolutionem: ut, ἥδω, *delecto*, ἦδον, ἔαδον: ἄγω, vel ἄγνυμι, *frango*, ἦγον, ἔαγον· aut per reduplicationem: ut ἄγω, *duco*, ἤγαγον· ἄρω, *apto*, ἤραρον, unde ἀραρὼν, Odyss. ε, vs. 252.

ἄδω, cano, ᾖδον· *εὑρέω, invenio*, εὗρον·
ἕλκω, traho, εἵλκον· *ἕλω, traho*, εἷλον·
ἔπω, dico, εἶπον· *ἔχω, habeo*, εἶχον·
ἥκω, venio, ἧκον· *ἄγω, ago*, ἦγον·
& Atticè ἤγαγον· quod usitatius:
εἴδω, video: εἶδον· nam ἴδον poëticum [a] est:
Est & ab ἐλεύθω, *venio*, ἦλθον· sed per syncopen ex ἤλυθον.

[a] Extra tamen indicativum est κοινόν.

Etiam eorum, quæ consonantem elidere non potuêre, penultima longa est positione. ut,

μάρπτω, prehendo, ἔμαρπτον· *ἐνέγκω, fero*, ἤνεγκον·
πέρθω, vasto, ἔπαρθον· *δέρκω, video*, ἔδαρκον·

Vide p. 103.

pro quibus, ut corripiatur penultima, metathesi poëtica dicitur, ἔπραθον, ἔδρακον.

Πλήσσω quoque, *percutio*, facit ἔπληγον, & in passivo ἐπλήγην, quod ad ictum corporis pertinet: at ἔπλαγον, vel ἐπλάγην, ad consternationem animi.

In sextæ conjugationis circumflexis, nihil ob penultimam mutabitur: *σχέω, habeo*, ἔσχον· *εὑρέω, invenio*, εὗρον· *βλαστέω, germino*, ἔβλαστον· *δουπέω, sono*, ἔδουπον· *ὀλισθέω*, ὤλισθον, *cado*.

Hæc item duo pro adspiratâ sumunt mediam:

σμύχω, uro, ἔσμυγον· *ψύχω, refrigero*, ἔψυγον.

Hæc verba in πτω desinentia, pro characteristica tenui in aoristo secundo sumunt adspiratam:

ἅπτω,

ἅπτω, *necto*, ἧφον· βάπτω, *tingo*, ἔβαφον·
θάπτω, *sepelio*, ἔταφον[a]· σκάπτω, *fodio*, ἔσκαφον·
ῥάπτω, *suo*, ἔῤῥαφον· ῥίπτω, *jacio*, ἔῤῥιφον·
δρύπτω, *unguibus lacero*, ἔδρυφον.

Hæc verò sumunt mediam;

κα λύπτω, *occulo*, ἐκάλυβον· κρύπτω, *occulo*, ἔκρυβον·

βλάπτω, *lædo*, ἔβλαβον, à poëtico, βλάβω.

[a] Pro ἔθαφον, aspirata abeunte in tenuem, ob sequentem aspiratam syllabam

Sed multa verba in πτω exeuntia, in activâ voce, aut nunquam, aut vix reperias, quæ in voce passiva sunt usitatá. Quomodo à κύπτω, *pronum me inclino*, est ἔκυπον, inusitatum; usitatius ἐκύπην. & ita ἐκλάπην, dicitur potius, quàm ἔκλαπον, *furatus sum*. Ac par ratio in ἀπηλλάγην, *evasi, liberatus, defunctus sum*; ἐβλάβην, *detrimentum accepi*; ἐσκάφην, *fossus sum*; ἐκρύφην, & ἐκρύβην, *occultatus sum*; ἐτάφην, *sepultus sum*; ἐῤῥίφην, *præcipitatus sum*; ἐσμύγην, *absumtus sum*; ἐδρύφην, *laceratus sum*; ἐῤῥάφην, *consutus sum*.

Multa verba destituuntur aoristo secundo, & temporibus inde formatis. Sic à λήγω, *desino*, nec ἔληγον, nec ἔλαγον dicitur: nec à κρούω, *pulso*, dicitur ἔκροον.

Huc refer polysyllaba in εύω[b], & ούω. nec enim à βασιλεύω, *rego*, ἐβασίλυον dicitur: aut ἐπαίδυον à παιδεύω, *instituo*: nec ὤροον, ab ὀρούω, *irruo*; pro quo utimur aoristo primo ὤρουσα. Ab ἀκούω, *audio*, ἤκοον poëticum est: pro quo oratores ἤκουσα dicunt.

[b] Adde αύω ut, ἰαύω, *cubo*, *diversor*, *transigo*.

Nec polysyllaba in ύω, & ίω, habere hoc

tempus, argumento est, quòd carent futuro secundo: ut, *ἰσχύω, valeo: ὀπύω, uxorem habeo.*

Destituuntur quoque eo multa verba quartæ conjugationis. nec enim, ut à φράζω, *loquor*, dicimus ἔφραδον, ita à πλάσσω, *fingo*, (etsi & ipsum sequatur tertiam) ἔπλαδον dicimus. Atque in primis hoc locum habet in polysyllabis. nec enim à βαδίζω, *gradior*, φροντίζω, *considero*, ἐρέσσω, *remigo*, στηρίζω, *stabilio*, φυλάσσω, *custodio*; dicere licet ἐβάδιδον, ἐφρόντιδον, ἤρεδον, ἐστήριγον, ἐφύλαγον· & ita in aliis, in quibus primum tantùm futurum [a] usurpatur.

Denique carent eo multa verba circumflexa, ac in μι desinentia: de quibus postea dicetur.

[a] Ut igitur in istis solùm prius futurum, ita & solùm prior aoristus est in usu.

Futurum primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, abis, abit.*
D. τύψετον, τύψετον, *rabitis, abunt, duo.*
P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, *bimus, tis, bunt.*

Fit à præsenti, mutando ultimam syllabam, in *primâ* conjugatione, in ψω· τύπτω, τύψω.

In *secundâ*, & verbis *quartæ* secundam sequentibus, in ξω· ut, λέγω, *dico*, λέξω· παίζω, *ludo*, παίξω.

In *tertiâ*, & verbis *quartæ* tertiam sequentibus, item in *sextâ*, in σω· ut ᾄδω, *satio*, ᾄσω· φράζω, *loquor*, φράσω· γελάω, *rideo*, γελάσω.

Sed in *quintâ*, ultima futuri circumflectitur, penultima verò corripitur, abjiciendo alteram immutabilem; ψάλλω, *cano fidibus*, ψαλῶ· aut voca-

vocalem subjunctivam; σπείρω, *semino, sero*, σπερῶ· φαίνω, *ostendo*, φανῶ· aut corripiendo ancipitem; κρίνω, κρινῶ, *judico, accuso*.

Sola autem hæc conjugatio non habet figurativam σ, nec actu, nec potestate. Æolicè tamen & ipsa, nisi characteristica fuerit μ, recipit σ ante ω. Ut, σπείρω, *semino*, σπερῶ, σπέρσω· ὄρω, *excito, concito*, ὀρῶ, ὄρσω.

Futura quatuor sunt, quæ spiritum præsentis non servant [a]:

τρέφω, *nutrio*, θρέψω·

τρέχω, *curro*, θρέξω·

ἔχω, *habeo*, ἕξω, ad differentiam adverbii ἔξω, *extra*.

τύφω, θύψω, *fumum excito, accendo*: ut differat à τύψω, *verberabo*.

Quartæ Conjugationis polysyllabum futurum in ίσω, circumflectunt Attici, tollendo σ· νομίζω, νομίσω, νομιῶ, *puto*: & Medium βαδίζομαι, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι, *vado*: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι, *certo*.

Idem faciunt in futuris in έσω [b]. ut, προσαμφιῶ, pro προσαμφιέσω, à προσαμφιέζω, *insuper induo*. Item futuris in άσω, à verbis polysyllabis in άζω, vel άω· ut, ἐξελῶ, Aristoph.* pro ἐξελάσω, ab ἐξελάω, vel ἐξελαύνω, *expello*: διαβιβῶ, Plato, pro διαβιβάσω, à διαβιβάζω, *transmitto*: πελῶ, pro πελάσω, à πελάω, *emo*.

Barytona quædam habent futurum à circumflexis inusitatis; ut, θέλω, *volo*: ὀφείλω [c], *debeo*:

a Causa hæc est: In præsenti sequitur syllaba adspirata, eoque duriùs præcederet syllaba adspirata altera. Contrà fit in futuro.

b A futuris in έσω est ῶ, εῖς, εῖ ut ἀμφιῶ, ἀμφιεῖς, ἀμφιεῖ, &c. Sic ἀπαμφιεῖ, apud Hesych. pro ἀπαμφιέσει, ab ἀπαμφιέω, *vestibus exuo*. At à futuris άσω est flexio ῶ, ᾶς, ᾶ· ut, ἐλῶ, *pello*, ἐλᾶς, ἐλᾶ, &c.

* in comœdia Νεφέλαις, act. 1, sc. 1: & act. 2, sc. 1.

c Sic & per syncopen factum ὄφλω, ὀφλήσω.

beo: μέλει, *curæ est*: μέλλω, *futurus sum*: αὔξω, *augeo*: ἕψω, *coquo*: ἀλέξω, *arceo*, *auxilior*: οἰκτείρω, *miseror*: ἔῤῥω, *perditum eo*: in ήσω· θελήσω, ὀφειλήσω· ab obsoletis, θελέω, θελῶ, &c. Sic etiam βέλομαι, *volo*, βελήσομαι, tanquam à βελέομαι, βελῦμαι. Atticorum enim est, è circumflexis facere Barytona.

Quædam utrumque habent futurum: ut, βάλλω, *jacio*, βαλῶ, & βαλλήσω. Sic χαίρω, *gaudeo*, χαρῶ, & χαιρήσω.

Imò quædam ex regulari futuro formant alterum, tanquam è præsenti contracto. Ut, χαίρω, *gaudeo*, χαρῶ, χαρήσω. Sic εἴρω, *dico*, ἐρῶ, ἐρήσω.

Dissyllaba hæc in έω, Æolicè assumunt υ in futuro: πλέω, *navigo*; ῥέω, *fluo*; χέω, *fundo*; πνέω, *spiro*: futura, πλεύσω, ῥεύσω, &c. Sic θέω, *curro*, θεύσομαι[a]. Νέω pro *nato*, facit νεύσω, & νήσω[b]. at pro *neo*, tantum habet νήσω. Δέω, *opus habeo*, *indigeo*, facit δεήσω.

Itidem Æolicè, κλαίω, *fleo*, facit κλαύσω· κάω item, vel καίω, *uro*, καύσω· quibus tamen oratores quoque utuntur.

Quædam verba[c] sextæ conjugationis abjiciunt σ[d] apud poëtas. Uti à χέω, *fundo*, χεύω, pro χεύσω· à κέω, *cubo*, κείω· unde κατακείετε, *cubitum ibitis*: à δέω, quo Alcæus usus pro *invenio*, δήω, *inveniam*. Sic κλείω, *laudabo*: ἐξανύω, *perficiam*. ἐρύεσι[e] pro ἐρύσεσι, *distrahent*. Quibus omnibus usus Homerus.

[a] Pro quo θεύσομαι, apud Thucyd.
[b] Juxta Eustath.
[c] Vide Ang. Caninium.
[d] Prout in aor. 1. fieri, supra, pag. 112, diximus.
[e] Iliad. ο, vers. 351.

Cætera de futuris verborum in έω, άω, ίω, persequemur in verbis circumflexis.

Futu-

Futurum secundum.

S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ,
D. τυπεῖτον, τυπεῖτον,
P. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Fit à secundo Aoristo [a], ablato incremento, & ον vertendo in ῶ circumflexum: ἔτυπον, τυπῶ. Quæ igitur aoristo secundo carent, ea quoque destituuntur futuro secundo: ut, ἰαύω, *diversor*: ἱππάζω, *equito*, & alia, de quibus in aoristo secundo [b] dictum est.

In multis etiam, quæ in aoristo secundo sæpius inveniuntur, futurum secundum rarò usurpatur: sed utimur tum futuro primo: quemadmodum & in nonnullis futurum secundum usitatius est primo.

[a] Nisi aoristum secundum hinc formare malis: de quo superiùs dictum, pag. 114.
[b] p. 117.

TEMPORA extra indicativum formantur ab indicativi temporibus homonymis, sive idem nomen habentibus, mutando terminationem indicativi in terminationem alterius modi, vel participii; e. g. à præsenti τύπτω veniunt hæc præsentia, τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, ῃς, &c. τύπτειν, τύπτων, idque mutatâ terminatione ω in ε, οιμι, ω, ῃς, &c. ειν, & ων, ουσα, &c. Item à præterito τέτυφα, fiunt præterita hæc, τέτυφε, τετύφοιμι, &c. Atque ita in aliis temporibus.

IMPERATIVI [a]

Præsens, & Imperfectum.

S. τύπτε [b], τυπτέτω, *verbera, verberet.*
D. τύπτετον, τυπτέτων, *verberate, berent, duo.*
P. τύπτετε, τυπτέτωσαν, *verberate, erent.*

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. τέτυφε, τετυφέτω, *verberaveris, verit.*
D. τετύφετον, τετυφέτων, *eritis, erint, duo.*
P. τετύφετε, τετυφέτωσαν, *raveritis, erint.*

Quasi dicas, *fac verberaveris*, sive, *hoc age, ut postmodò verberasse dicaris.* Ergo, licet hic forma sit præteriti, tamen futuri magis significatio est.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω, *verberato tu, berato ille.*
D. τύψατον, τυψάτων, *verberatote, anto, duo.*
P. τύψατε, τυψάτωσαν, *verberatote, anto.*
Ἆξον ἀξάτω, ab ἄγνυμι, *frango.*
Ἆξον ἀξάτω, ab ἄγω, *duco.*

Aoristus secundus.

S. τύπε, τυπέτω,
D. τύπετον, τυπέτων,
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

Imperativi tertiam pluralẽ Attici faciunt similem genitivo plurali participiorum ejusdem tem-

[a] Vulgarem Modorum ordinem retinuimus. Rectiùs tamen Apollon. hoc ordine Modos constituit: Indicativus, Subjunctivus, Optativus, Imperativus, Infinitivus. Sanè Subjunctivus multò majorem habet affinitatem cum Indicativo, quàm Modi ceteri: ut liquet ex iis quæ idem Apollonius disseruit, lib. III. περὶ συντ. cap. XXIX.

[b] Pro secundâ singulari aut plurali, utimur etiam prima plurali Subjunctivi. Ut, cum τύπτωμεν dicimus κατὰ σύλληψιν pro τύπτε vel τύπτετε. Caussa est, quia præstantioris est alicui imperare. Quare ne quis videatur imperare, ut, si dicat, *verbera, cede*; se ipsum quoque comprehendit, & dicit, *verberemus, cedamus.* vide Apollonium, lib. III, cap. XXV.

temporis: τυπτόντων, τυψάντων, τυπόντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν, τυπέτωσαν.

Secundus aoriſtus ultimam gravat, τύπε. Sed acuuntur ἐλθὲ, veni: εὑρὲ, inveni: εἰπὲ, (retento etiam augmento) dic. Sic Atticè λαβὲ, cape: & ἰδὲ, vide: cum Communiter dicatur λάβε, ἴδε.

Εἰπὸν pro εἰπὲ, more Syracuſano, quo ον ponitur pro ε. At εἶπον, εἰπάτω, ut τύψον, τυψάτω.

OPTATIVI[a]

Præſens, & Imperfectum.

S. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, verberarem, es, et.
D. τύπτοιτον, τυπτοίτην, raretis, rent, duo.
P. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, mus, tis, ent.

Præteritum Perfectum, & Pluſquamperf.[b]

S. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, ſſem, ſes, ſet.
D. τετύφοιτον, τετυφοίτην, ſſetis, ſent, duo.
P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, mus, &c.

Aoriſtus primus.

S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, beraverim, ris, rit.
D. τύψαιτον, τυψαίτην, raveritis, rint, duo.
P. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, mus, tis, rint.

Aoriſtus ſecundus.

S. τύποιμι, τύποις, τύποι,
D. τύποιτον, τυποίτην,
P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum primum.

S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, verberem, res, ret.
D. τύψοιτον, τυψοίτην, retis, rent, duo.
P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, remus, retis, rent.

a Optativus modus, ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις. Itaque gaudet Adverbiis αἴθε & εἴθε, ut ἄγε convenit Imperativis. Sed εἴθε non diſcernit perſonam: eóque ὤφελον aſſumitur, ad indicandam perſonam cui aliquid optatur. Vide Apollon. lib. III, cap. 22, & 23.

b Etiam per præteritum optari docet Apollon. lib. III, cap. 24.

Futurum secundum.

S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ,
D. τυποῖτον, τυποίτην,
P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Ut Latini Optativis præponunt *utinam*; sic Græci suum εἴθε· ut, εἴθε τύπτοιμι, *utinam verberarem.*

Omnium Optativorum penultima est diphthongus: in activis, primi aoristi αι, in cæteris οι. Neutra autem diphthongus in fine habetur brevis: ut, εὑρίσκοι, *inveniret*: αὐξάνοι, *augeret*: φιλήσαι, *amavisset*: χρυσώσαι, *inauravisset.*

Secundum futurum circumflectitur: alioqui vox eadem ac secundi aoristi.

Usitatissimus est & apud Atticos Optativi primus Aoristus Æolicus:

S. τύψεια, τύψειας, τύψειε,
D. τυψείατον, τυψειάτην,
P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν, *verberaverim*, &c.

Optativo Æolico non utuntur Attici, nisi in secunda & tertia singulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

Subjunctivi

Præsens, & Imperfectum.

S. τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *verberem, vel verberarem, res*, &c.
D. τύπτητον, τύπτητον,
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Easdem

Easdem habet terminationes, quas præsens indicativi: sed vocales breves mutantur in longas[a]. Ac cætera quoque tempora similiter inflectuntur.

[a] ι subscribitur, υ verò abjicitur.

Præteritum Perfectum, & Plusquamperf.

S. τετύφω, τετύφης, τετύφῃ, *verberaverim, vel verberavissem.*
D. τετύφητον, τετύφητον,
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aoristus primus, vel Futurum perfectum primum.

S. τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *verberavero, ris, rit,* &c.
D. τύψητον, τύψητον,
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoristus secundus, vel Fut. perf. sec.

S. τύπω, τύπῃς, τύπῃ,
D. τύπητον, τύπητον,
P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Inflexioni Subjunctivorum adhibent multi Conjunctionem ἐὰν· ut, ἐὰν τύπτω, *si verberem.*

Subjunctivi secunda & tertia persona, tam Barytonorum, quam Circumflexorum, & Verborum in μι, continet diphthongum impropriam: ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ· ποιῇς, ποιῇ· τιθῇς, τιθῇ. Sed in duali, & plurali, est vocalis tantum η· τύπτητε, ποιῆτε, τιθῆτε.

Futurum subjunctivi sæpe circumloquuntur Græci per præteritum participii, & verbum substantivum.

S. ἐὰν

S. ἐὰν τετυφὼς, ὦ, ῇς, ῇ.
D. τετυφότε, ἦτον, ἦτον.
P. τετυφότες, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
Hoc est, *verberavero, is, it*, &c.

Utuntur & verbo substantivo temporis futuri: γεγραφὼς ἔσομαι, *scripsero*.

At plusquamperfectum subjunctivi circumloquuntur per εἴην, εἴης, εἴη, &c. Ut, εἴην γεγραφὼς, *scripsissem*; εἴης γεγραφὼς, *scripsisses*, &c.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum, τύπτειν, *verberare*.
Perfectum, & Plusquamperfectum, τετυφέναι, *verberavisse*.
Aoristus primus, τύψαι, *verberavisse*.
Aoristus secundus, τυπεῖν.
Futurum primum, τύψειν, *verberaturum esse*.
Futurum secundum, τυπεῖν.

Secundi aoristi, & futuri secundi, vox eadem est.

In quinta conjugatione sæpe idem est futurum primum ac secundum: inprimis si vocalis anceps præcesserit: ut, φανεῖν, κρινεῖν, πλυνεῖν· à φαίνω, *ostendo*; κρίνω, *judico*; πλύνω, *lavo*.

Infinitivis autem gerundiorum quoque & supinorum loco utimur: qua de re in Syntaxi dicetur.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος,
ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης,
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος,
ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας,
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Aoristus primus.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος,
ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης,
τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος,
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης,
τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος,
ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης,
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Futurum secundum.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος,
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης,
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Omne tempus apud Græcos suum habet participium: non item apud Latinos: unde est, quod Latini nonnulla haut aliter, quàm periphrasi, possint exprimere.

Præsens quidem, & imperfectum, τύπτων, utroque modo transfertur, *verberans*, vel etiam *qui verbero*, aut *verberabam*: *qui verberas*, aut *verberabas*: *qui verberat*, aut *verberabat*: ac par ratio est utriusque futuri, τύψων, τυπῶν, *verberaturus*, vel *qui verberabo*, *bis*, *bit*.

At in præterito, & aoristo utroque, omnino circumlocutione opus est. Ut, ὁ τετυφὼς, ὁ τύψας, ὁ τυπὼν, *qui verberavi*, vel, *qui verberasti*, vel, *qui verberavit*[a].

[a] Sic cum τετυφὼς plusquamperfecti habet significationem: *qui verberaveram*, *qui verberaveras*, *qui verberaverat*.

Nonnunquam præteritum activum redditur per participium passivum. Ut, τύψας λίθον, *percusso lapide*, vel *cum percussissem*.

Ad verbum tamen quædam reddere possumus per deponentia Latinorum. Ut, λελαληκὼς, vel λαλήσας, *locutus*: ὁ κεκλοφὼς, vel κλέψας, *furatus*.

Interdum etiam præterita, & aoristos, per præsens transferre licet. Sed quando id fieri possit, ex sententia loci cognoscitur.

Aoristus secundus acuitur: τυπὼν, τυπόντος.

Secundum futurum circumflectitur: τυπῶν, τυποῦντος.

Participia Masculina & Neutra pertinent ad quintam Nominum declinationem: Fœminina verò ad secundam.

VERBI PASSIVI,

INDICATIVI

Præsens.

S. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται, *verberor*,
D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον,
P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Præsens hoc formatur à præsenti activo, mutando ω in ομαι· τύπτω, τύπτομαι.

Interdum in hoc tempore committitur syncope. Ut, οἶμαι, pro οἴομαι, *puto*. Sic pro λούομαι λοῦμαι, *lavor*: unde λοῦται, *lavatur*; λοῦσθε, *lavamini*; λοῦνται, *lavantur*.

Passivi secunda persona Præsentis, & Futuri, in ῃ· τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τύψῃ. Perfecti autem in σαι, πεποίησαι· ut & Præsentium à Verbis in μι· τίθεμαι, τίθεσαι· quem morem & in Barytonis quibusdam cernimus: φάγομαι, *edam*: φάγεσαι, pro φάγῃ· & in circumflexis, καυχάομαι, καυχῶμαι, *glorior*: καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. Et contra quædam à Verbis in μι desinunt in ῃ, more Barytonorum: κάθημαι, *sedeo*, κάθῃ· ἐπίσταμαι, *scio*, ἐπίσῃ· δύναμαι, *possum*, δύνῃ· pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. Sic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, *memini*.

Quatuor [a] finiunt Attici in ει· βούλομαι, βούλει, *volo*: οἴομαι, οἴει, *puto*: ὄψομαι, ὄψει, *videbo*: ἔσομαι, ἔσει, & facta Crasi, εἶ, *sum*, *es*.

[a] Veteres Attici in omnibus hujus temporis verbis mutabant ῃ in ει· sed recentiores retinuere tantum in quatuor istis hîc commemoratis.

Prima pluralis non desinit in μεν, & ideo integer habetur Dualis: in quo secunda & tertia

 simi-

similes, quod tertia pluralis exeat in αι, ut supra dictum est. *

* p. 82.

Imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *abar,*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην,
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Fit ab imperfecto activo, mutando ον in όμην [a]. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην.

[a] Vel à præsenti passivo, mutando ομαι in όμην, & addendo augmentum: τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Ut in præsenti, ita & hîc, interdum syncope occurrit. Quomodo usitatè dicitur ᾤμην, pro ᾠόμην, ab οἶμαι, pro οἴομαι, *puto.*

Perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *atus sum,*
D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον,
P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

PERFECTUM hoc fit à præterito activo, mutando extremam syllabam in μαι· ut mox distinctiùs explicabitur.

Secunda persona exit in σαι, actu scilicet, aut potestate. Actu, ut κέκρισαι, *judicatus es.* Potestate, ut τέτυψαι, λέλεξαι. nam ψ, & ξ, continent etiam σ.

Excipe μέμνημαι, *memini*; quod μέμνῃ, & interdum μέμνησαι facit.

Tertia semper in ται desinit.

Secunda, & tertia Dualis, ac secunda Pluralis, fiunt à tertia Singulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias adspiratas, idque in omni Conjugatione: τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Secun-

Secunda, & tertia Dualis, ac secunda Pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis desinit in ται purum. Ut, νέμω, pasco, νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε· τοξεύω, jaculor, τετόξευται, τετόξευσθον, τετόξευσθε.

Tertiam Pluralem circumloquimur per Participium Præteriti temporis, & verbum Substantivum, quoties tertia Singularis non desinit in ται purum: τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. At tertiâ singulari finitâ in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται· ut νενέμηται, νενέμηνται.

In primâ conjugatione mutatur φα perfecti activi in μμαι, ψαι, πται· ut, τέτυφα, τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται.

In secundâ conjugatione, & verbis quartæ, sequentibus secundam, mutatur χα activi in γμαι, ξαι, κται· ut, λέλεχα, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, dictus sum: ὤρυχα, ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, fossus sum.

Secunda conjug. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται,
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον,
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Quarta conjug. { ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται,
ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον,
ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

Dissyllaba primæ & secundæ Conjugationis, quæ Attico Præterito mutant ε in ο, hic repetunt ε· λέγω, dico, λέλοχα, λέλεγμαι· κλέπτω, furor, κέκλοφα, κέκλεμμαι· invenitur & κέκλαμμαι, furto ablatus sum.

Quæ habent ρε cum aliqua consonante, vertunt ε in α· ϛρέφω, ἔϛρεφα, ἔϛραμμαι, *verto*: sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμαι, *irrigo*.

Quædam ejusdem conjugationis ex ευ abjiciunt præpositivam: ut, τεύχω, *fabricor*, τέτευχα, τέτυγμαι· φεύγω, *fugio*, πέφευχα, πέφυγμαι. Similiter in tertiâ à πεύθομαι, *sciscitor*, *audio*, est πέπυσμαι.

In tertiâ, & verbis quartæ conjugationis, quæ eam sequuntur, mutatur κα in σμαι, σαι, ϛαι· ut πέπεικα, πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπειϛαι, *sum persuasus*, &c. πέφρακα, πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφραϛαι, *dictus sum*.

Tertia conjugat.	πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπειϛαι, πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον, πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.
Quarta conjug.	πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφραϛαι, πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον, πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

In quintâ mutatur κα in μαι, σαι, ται, reliquis etiam liquidis manentibus: ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, *plectro mihi lusum est*: ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, *seminatus sum*.

Quinta conjug.	ψάλλω,	ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον, ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.
	σπείρω,	ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον, ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Fini-

Finita in μω, aut μνω, sicut activum perfectum habent in νηκα, sic passivum in νημαι· ut, νενέμηκα, νενέμημαι, *pastus sum*: τετέμηκα, τετέμημαι, *caesus sive sectus sum*. nam interpositum fuit η.

νέμω, { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον, νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Verba in νω, ut faciunt perfectum activum in γκα· ita passivum flectunt in μμαι, νσαι· ut, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανσαι, *ostensus, vel manifestatus sum*.

φαίνω, *ostendo*. { πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται, πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον, πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφασμένοι εἰσί.

Sic μεμόλυγκα, μεμόλυμμαι, μεμόλυνσαι, &c. *pollutus sum*.

Perfectum passivum à verbis in νω, pro μμ sumit Atticè σμ· μιαίνω, *foedo*; μεμίασμαι· μολύνω, *inquino*; μεμόλυσμαι. Sic φαίνω, *appareo*; πέφασμαι.

Dissyllaba in ίνω, είνω, & ύνω, abjiciunt ν, ut in activo: nec tamen assumunt σ ante μαι· ut κρίνω, *judico*, κέκριμαι· κτείνω, *interficio*, ἔκταμαι· θύνω, *impetu feror*, τέθυμαι.

κρίνω, { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται, κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον, κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω, { ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται, ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον, ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

θυόω { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται, τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον, τεθύμεθα, τέθυσθε, τεθυωνται.

Sic & polysyllaba defectiva, quæ à primitivis puris tempora sua desumunt: ut, ἱδρυύω, *statuo*, ἵδρυκα, ἵδρυμαι.

In sextâ conjugatione interdum κα in μαι mutatur, more quinctæ: ut, τοξεύω, *jaculis peto*, τετόξευμαι[a]. interdum in σμαι, more tertiæ: ut, ἀκούω, *audio*, ἤκουσμαι.

[a] Sic δέω, *vincio*, δέδεκα, δέδεμαι. Dicitur tamen δεσμὸς, *vinculum*, quasi à δέδεσμαι.

Sexta conjug.

τοξεύω { τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται, τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον, τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

ἀκούω { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται, ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον, ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

Σ assumunt quinque hæc, in quibus characteristica est vocalis:

χρίω, *ungo*: μύω, *claudo*:
βύω, *obturo*: ἑλκύω, *traho*:
γνόω, *nosco*: quod postremum etiam penultimam brevem mutat in longam: ἔγνωκα, ἔγνωσμαι.

Item σ assumunt verba in όω, quæ ex se faciunt verba in ώννυμι ut,

ζόω, *cingo*: χόω, *aggero*:
χρόω, *coloro*: ῥόω, *valeo*.

Quamquam hoc non tantùm ἔρρωσμαι, sed & ἔρρωμαι facit.

Præterea assumunt σ hæc decem, quorum characteristica est diphthongus:

κναίω,

κναίω, seco: *παίω, ferio:*
πλαίω, impingo: *ῥαίω, pecco:*
θραύω, frango: *κλείω, claudo:*
σείω, moveo: *κελεύω, jubeo:*
οἴω, fero: *ἀκούω, audio.*

Quædam modò assumunt σ, modò non: ut, *κρούω, pulso, κέκρουμαι, & κέκρουσμαι· ἐλαύνω,* sive *ἐλάω, pello, ἤλαμαι, & ἤλασμαι.*

Plusquamperfectum.

S. *ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, verberatus eram,*
D. *ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην,*
P. *ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.*

PLUSQUAMPERFECTUM fit à primâ perfecti, mutando μαι in μην; &, si præsens à consonâ incipiat, præponendo ei ε· *τέτυμμαι, ἐτετύμμην.*

Secunda & tertia mutat αι è secundâ & tertiâ perfecti in ο· *τέτυψαι, ἐτέτυψο· τέτυπται, ἐτέτυπτο.*

Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum: *ἐκέκριτο, accusatus erat; ἐκέκριντο, accusati erant:* alioqui circumloquimur per verbum Substantivum: *ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.*

Aoristus primus.

S. *ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, verberatus fui,*
D. *ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην,*
P. *ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.*

Formatur à tertiâ perfecti, mutando *αι* in *ην*, & abjiciendo consonam repetitam; sed tenues ante *αι* mutantur in proprias aspiratas: *τέτυπται*, *verberatus est*; *ἐτύφθην*, *verberatus fui*: *λέλεκται*, *dictus est*; *ἐλέχθην*, *dictus fui*: *πέπεισται*, *persuasus est*; *ἐπείσθην*, *persuasus fui*.

a à ῥώννυμι, vel ῥωννύω, quasi esset ῥόω, vel ῥόω, *valeo*, *sum potens*.
b à μνάομαι, *memini*.

Aoristi primi passivi, *ἐῤῥώσθην*[a], & *ἐμνήσθην*[b], assumpserunt *σ*, quum sit in præterito, *ἔῤῥωται*, *μέμνηται*. Contrà *ἐσώθην* perdit *σ*· nam præterit. *σέσωσται*, à *σώζω*, *servo*.

Ceterùm *ἐγνώσθην* regulariter fit à Barytono *γνόω*, *μ*. *γνώσω*, *nosco*, *π*. *ἔγνωκα*, *ἔγνωσμαι*· unde *ἐγνώσθην*.

Etiam *ἐδυνάσθην*, & Atticè *ἠδυνάσθην*, à *δυνάζω*, *valeo*, *possum*. sed *ἐδυνήθην*, & Atticè *ἠδυνήθην*, à *δυνάω*, *possum*: *μ*. *δυνήσω*.

Penultima hujus temporis eadem est ac perfecti: at *εὑρέθην* & *ἐπῃνέθην* per systolen; ab *εὕρημαι*, *inventus sum*; & *ἐπῄνημαι*, *laudatus sum*. Sic composita ab *αἱρέω*, *αἱρῶ*, *capio*: *καθῃρέθην*, *destructus sum*: *ἀφῃρέθην*, *ablatus sum*: & simplex *ᾑρέθην*: à præteritis *ᾕρημαι*, *καθῄρημαι*, *ἀφῄρημαι*.

Sic *ἐῤῥέθην* ab *ἔῤῥημαι*, quod & *ἐῤῥήθην*· unde *ῥηθείς*, *dictus*.

Illa quæ verterant præterito *ε* in *α*, hîc rursus per *ε* scribuntur: *στρέφω*, *ἔστραμμαι*, *ἐστρέφθην*, *verto*.

In tertia plurali quandoque est syncope: ut, *ἠγέρθησαν*, *ἤγερθεν*, *congregati sunt*: *ἐκοσμήθησαν*, *ἐκόσμηθεν*, *ornati sunt*.

Aori-

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη,
D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην,
P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Fit ab aoristo secundo activo, mutando ον in ην: ut, ἔτυπον, *verberavi*: ἐτύπην, *verberatus fui*, vel *vapulavi*.

Caret uterque aoristus primâ Duali: nam inflexionem habet Activorum: siquidem Plurale in μεν desinit.

Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται,
D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, σεσθον,
P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, σονται.

Fit ab aoristo primo, mutando ν in σομαι, & abjiciendo augmentum: ut, ἐτύφθην, *verberatus fui*, τυφθήσομαι, *verberabor*.

Futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται,
D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, σεσθον,
P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Fit à secundo aoristo, mutando ν in σομαι: ut, ἐτύπην, *verberatus fui*, τυπήσομαι.

Paullo post futurum.

S. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται,
D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον,
P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Fit à secunda Perfecti, interposito ομ· *τέτυψαι, verberatus es*: *τετύψομαι, mox verberabor, & penè jam verberatus sum*: servatque augmentum in omni modo.

Tempora extra Indicativum formantur à temporibus Indicativi ejusdem nominis: ut * p. 121. diximus * in voce Activâ. Observandum autem est, quia Imperativus caret primâ personâ, secundas personas in eo formari debere à personâ secundâ Indicativi: quod inprimis requiritur in Præterito Perfecto.

Imperativi

Præsens, & Imperfectum.

S. *τύπτου, τυπτέσθω, verberare, verberetur, &c.*
D. *τύπτεσθον, τυπτέσθων,*
P. *τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.*

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. *τέτυψο, τετύφθω, verberatus esto, &c.*
D. *τέτυφθον, τετύφθων,*
P. *τέτυφθε, τετύφθωσαν.*

Secunda persona fit à secundâ Plusquamperfecti: *ἐτέτυψο, τέτυψο· ἐλέλεξο, λέλεξο· ἐπέπεισο, πέπεισο· ὤρυξο, ὤρυξο,* &c.

Tertia verò à tertia ejusdem temporis, migrante *το* in *θω*, & reliquis item tenuibus in adspiratas: *ἐτέτυπτο, τετύφθω· ἐλέλεκτο, λελέχθω· ἐπέπειστο, πεπείσθω.* Quod si *το* sit purum, assumitur *σ· ἐκέκελτο, κεκελσθω.*

Aori-

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu*, &c.
D. τύφθητον, τυφθήτων,
P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristi desinunt in θι sed prior hic in τι, propter alterum θ præcedens: τύφθητι, non τύφθηθι.

Aoristus secundus.

S. τύπηθι [a], τυπήτω, *verberator tu*, &c.
D. τύπητον, τυπήτων,
P. τύπητε, τυπήτωσαν.

Ut de secunda aoristi primi diximus, sic tertia singularis utriusque, & reliqui numeri, per τ, non θ· τυφθήτω, τύφθητον, τυφθήτων. Sic in aor. 2. τυπήτω, τύπητον, &c.

[a] In Aoristo secundo sæpiùs est Syncope; ut, φθείρω, *corrumpo*, ἐφθάρην, ἐφθάρηθι, φθάρηθι, & Syncope τ̃ η, φθάρθι. Sic κέκραχθι pro κεκράγηθι, à κεκράγομαι, *clamo*. Item in verbis in μι· ut ἄνωχθι pro ἀνώγηθι, ab ἀνώγημι, *jubeo*.

OPTATIVI

Præsens, & imperfectum.

S. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *verberarer*, &c.
D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην,
P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Omnium Optativorum penultima est diphthongus.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. τετυμμένος { εἴην, *verberatus sim*, vel *fuerim*, *essem* vel *fuissem*, &c. / εἴης, / εἴη,

D. τε-

D. τετυμμένω { εἴητον, εἰήτην,

P. τετυμμένοι { εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

In verbis barytonis semper opus est periphrasi per Participium, & verbum Substantivum.

In sexta tamen conjugatione quædam sine periphrasi efferuntur. Ut, à λύω, *solvo*, perfectum passivum indicativi est λέλυμαι. Optativi perf. & plusq. λελύμην[a]. Et conjugatur hoc pacto:

[a] Pro quo & λύμην legitur. Vide Eustathium p. 1224. Sed pro, τῇ ει διφθόγγῳ, rescribe, τῇ υι διφθόγγῳ. Adi & Caninium.

S. λελύμην, λελῦο, λελῦτο,

D. λελύμεθον, λελῦσθον, λελύσθην,

P. λελύμεθα, λελῦσθε, λελῦντο.

Aoristus primus.

S. τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *verberatus sim, vel fuerim.*

D. τυφθείητον, τυφθειήτην,

P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Optativorum prima pluralis in είημεν, patitur syncopen in omnibus Verbis: τυφθείημεν, τυφθεῖμεν· unde formatur tertia τυφθεῖεν. Consimiliter à Verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τιθεῖεν. Sic εἶεν, *essent*; pro εἴησαν, ab εἴημεν*.

* Vide & p. 187, & 222.

Aoristus secundus.

S. τυπείην, τυπείης, τυπείη,

D. τυπείητον, τυπειήτην,

P. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futu-

Futurum primum.

S. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *verberer,*
D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, σοίσθην,
P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, σοιντο.

Futurum secundum.

S. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο,
D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, σοίσθην,.
P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paullo pòst futurum.

S. τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, *mox verberer,*
D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, ψοίσθην,
P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

Subjunctivi

Præsens, & Imperfectum.

S. τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *verberer,* vel *verberarer,*
D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον,
P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Subjunctivi secunda persona singularis diphthongus est impropria: τύπτῃ, ποιῇ, πθῇ.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. τετυμμένος, ὦ, ᾖς, ᾖ, *verberatus sim,* vel *fuerim, essem,* vel *fuissem,*
D. τετυμμένω, ἦτον, ἦτον,
P. τετυμμένοι, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Et hic, & in Optativo, circumloquimur hoc perfectum, ut tertiam pluralem indicativi;

nempe

nempe per Participium perfectum, & verbum Substantivum: quod in Optativo est εἴην, in Subjunctivo ὦ.

Aoristus primus.

S. τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *verberatus sim,* vel *fuerim, ero,* vel *fuero.*
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον,
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

S. τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ,
D. τυπῆτον, τυπῆτον,
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

τύπτεσθαι, *verberari.*

Perfectum, & Plusquamperfectum.

τετύφθαι, *verberatum esse,* vel *fuisse.*

Aoristus primus.

τυφθῆναι, *verberatum esse.*

Aoristus secundus.

τυπῆναι.

Futurum primum.

τυφθήσεσθαι, *verberatum iri.*

Futurum secundum.

τυπήσεσθαι.

Paullo post futurum.

τετύψεσθαι, *mox verberatum iri.*

Infini

Infinitivi in σθαι fiunt à secunda plurali Indicativi ejusdem temporis, verso ε in αι· τύπτεσθε, τύπτεσθαι. Sed in præterito perfecto retrahitur [a] accentus: τέτυφθε, τετύφθαι.

[a] Vel, si malis, promovetur.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, *qui verberatur,*
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης,
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *verberatus,*
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης,
τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Aoristus primus.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, *verberatus,*
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης,
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος,
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης,
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberandus,*
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης,
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου,

ἡ τυ-

ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης,
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paullo post futurum.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, *mox verberandus,*
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης,
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

DE VERBO MEDIO[a].

VERBUM Medium ita vocatur, quia & terminatione, & significatione, nunc vocem activam refert, nunc passivam. Nam præteritum perfectum, & plusquamperfectum, sequuntur in omnibus modis terminationem activam: ut, τέτυπα, ἐτετύπειν· Præsentia autem, & imperfecta, item aoristi, & futura, habent terminationem passivam: ut, τύπτομαι, ἐτυπτόμην, ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυποῦμαι.

Item verba media in aliquibus temporibus sumuntur significatione activâ, in aliis verò passivâ: nonnulla etiam in iisdem temporibus utramque significationem obtinent; ut communia apud Latinos. Quale est: βιάζομαι τὸν φίλον, *violo amicum*: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, *cogor*, vel *violor*, ab *amico*.

At valdè falluntur, qui censent verba omnia media habere in iisdem temporibus utramque significationem. Unde τέτυπα, ἐτυψάμην & ἐτυπόμην, interpretantur *verberavi*, vel *vapulavi*: ἐτετύπειν, *verberaveram*, vel *vapulaveram*: τύψομαι & τυποῦμαι, *verberabo*, vel *vapulabo*. Hæc enim non passivâ, sed activâ solùm significatione debent exponi.

[a] Media hæc forma similiter Græcis μεσότης. Apollon. lib. III, cap. 31. Sic eidē μεσότητος σχήματα, verba media, lib. III, cap. 7.

INDI-

INDICATIVI

Præsens, & Præteritum Imperfectum,

Non tantùm inflectendi ratione; verùm & voce, in omnibus modis, eadem sunt ac in forma passiva. Eóque hîc illa repetere nihil attinet.

Præteritum perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε; *verberavi*, vel *verberatus sum*,

D. τετύπατον, τετύπατον,

P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Præteritum medium fit à præsenti activo [a], mutando ω in α, & addendo augmentum præteriti perfecti, τύπτω, τύπω, τέτυπα. Nam desinentium in πτω, κτω, λλω, μνω, formativa litera est prior consonans: τίκτω, *pario*, τέκω, τέτοκα· στέλλω, *mitto*, στέλω, ἔστολα· τέμνω, *seco*, τέμω, τέτομα· ut dictum est suprà *.

Præterea verba quartæ conjugationis, quorum futurum est ξω, characteristicon habent γ· πλήσσω, *percutio*, πλήγω, πέπληγα· sed quorum futurum est σω, characteristicon habent δ· ut, φράζω, *dico*, φράδω, πέφραδα· idem quod & in aoristo secundo activo fuit.

Sed verba polysyllaba quartæ conjugationis hoc tempore plurimùm destituuntur. Ut, φυλάσσω, *custodio*: βαδίζω, *eo*: & alia multa. At ὀρύσσω, *fodio*, facit ὤρυχα, & ὀρώρυχα.

Non pauca etiam verba sextæ carent præ-

[a] Vel formabis à præterito activo, collocando figurativam literam præsentis pro figurativa præteriti perfecti: τέτυφα, τέτυπα. Vel ab aoristo secundo, mutando ον in α, & ponendo augmentum præteriti pro augmento aoristi, quando id est diversum: ἔτυπον, τέτυπα.

* p. 85 & 109.

terito medio: ut quorum characteristica est *αυ*, *ευ*, vel *ου*. Cujusmodi sunt, *ψαύω*, *tango*, *contrecto*: *παιδεύω*, *instituo*: *κρούω*, *pulso*: *λούω*, *lavo*. Pro *ἤκουα* tamen, quod inusitatum est, Atticè dicitur *ἀκήκοα*.

Carent quoque hoc tempore polysyllaba in *ύω*· ut, *ἀρτύω*, *struo*, *adorno*: *ἰσχύω*, *valeo*. Sed dissyllabum *λύω*, *solvo*, habet *λέλυα*. A *φύω*, *nascor*, poëtæ itidem dicunt *πέφυα*.

Verbum *μίμνω*, *maneo*, facit *μέμονα*, à *μένω*. Fit enim *μίμνω* per Pleonasmum à *μένω*. Et solent hujusmodi vertere ε in ι· ut, *πέτω*, *πίπτω*, *cado*: *τέκω*, *τίκτω*, *pario*: *ῥέπω*, *ῥίπτω*, *projicio*: *ἔπω*, *ἴσπω*, *dico*.

Tria hæc verba, *καλύπτω*, *occulo*; *κρύπτω*, *occulo*; *βλάπτω*, *lædo*; quæ superiùs diximus in aoristo secundo, & futuro secundo, habere β· *ἐκάλυβον*, *καλυβῶ*· *ἔκρυβον*, *κρυβῶ*· *ἔβλαβον*, *βλαβῶ*· similiter in præterito medio habent β· *κεκάλυβα*, *κέκρυβα*, *βέβλαβα*.

Item *βάπτω*, *tingo*; *θάπτω*, *sepelio*; *σκάπτω*, *fodio*; ut in aoristo secundo, ita hic quoque φ habent: *ἔβαφον*, *βέβαφα*· *ἔταφον*, *τέταφα*· *ἔσκαφον*, *ἔσκαφα*.

Nempe trium temporum eadem est figurativa: secundi aoristi, secundi futuri, præteriti medii.

Sed penultima interdum diversa est. Ut, *λείπω*, *linquo*, *ἔλιπον*, *λιπῶ*, *λέλοιπα*· *σπείρω*, *semino*, *ἔσπαρον*, *σπαρῶ*, *ἔσπορα*.

Penultima non mutatur, nisi fuerit una harum quatuor, *α*, *αι*, *ε*, *ει*. A in-

A interdum mutatur in η· ut κλάζω, *clango*, κέκληγα· θάλλω, *vireo*, τέθηλα· interdum remanet; ut ψάλλω, *fidibus cano*, ἔψαλα[a].

Αι mutatur in ῃ diphthongum impropriam: ut, μιαίνω, *maculo*, μεμίηνα· φαίνω, *ostendo*, πέφηνα· καίω, *uro*, κέκηα· δαίω, *divido*, *epulum praebeo*, *comburo*, δέδηα.

E in dissyllabis cujuscumque conjugationis mutatur in ο· τρέπω, *verto*, τέτροπα· λέγω, *dico*, λέλογα· νέμω, *distribuo*, νένομα· τέμνω, *seco*, τέτομα. Duo illa πέπελα, *finivi*, & μέμελα, vel μέμηλα, *curavi*, formantur à πελέω[b], πελῶ· μελέω, μελῶ· quae Atticè gravantur, πέλω, *finio*, *perficio*; μέλω, *curo*.

Ει mutatur in οι· ut ἀλείφω, *ungo*, ἤλοιφα· πείθω, *persuadeo*, πέποιθα. Excipe verba quintae: quae si dissyllaba sint, mutant ει in ο; ut σπείρω, *semino*, ἔσπορα· sin polysyllaba, mutant ει in ε· ut ὀφείλω, *debeo*, ὤφελα.

A praeterito medio tria veniunt verbalia, quae servant augmentum. Ὄπτομαι, *video*, ὦπα, &, Attica reduplicatione, ὄπωπα· unde ὀπωπή, *conspectus*, *oculus*. πείθω, *persuadeo*, πέποιθα· unde πεποίθησις, *persuasio*, *fiducia*. ἀντιπάσχω, *adversor*, vel *rependo*, ἀντιπέπονθα· unde ἀντιπεπόνθησις, *jus talionis*.

a Mutatur α etiam aliquando in ο, ut λαγχάνω, *sortior*, λέλογχα· πανθάνω, *patior*, πέπονθα· λισσάλω, *calumnior*, λισσίσαλα.

b Nihil igitur mirum, si non mutent ε in ο, cum non veniant à themate dissyllabo.

Praeteritum Plusquamperfectum.

S. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *verberaveram*,
D. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην,
P. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Fit plusquamperfectum hoc à præterito perfecto ejusdem vocis, mutando α in ειν, &, si perfectum à consonâ incipiat, præponendo ei ε· ut, οἶδα *novi*, οἴδειν· ἔσπορα, *seminavi*, ἐσπόρειν. τέτυπα, *verberavi*, ἐτετύπειν.

Aoristus primus.

S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο, *verberavi*,
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην,
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Fit ab aoristo primo activo, addendo ei μην· ἔτυψα, ἐτυψάμην [a].

[a] Crebra est in hoc tempore syncope. Ut ex ὠνησάμην, ὠνάμην, *adjutus fui*: ex εὑρησάμην, εὑράμην, *inveni*: ex γεινήσατο, γείνατο, quod Ionicum pro ἐγείνατο, *natus est*. Vid. & p. 113.

Aoristus secundus.

S. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο,
D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην,
P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Fit ab aoristo secundo activo, mutando ον in όμην· ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum primum.

S. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται, *verberabo*,
D. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον,
P. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Fit à futuro primo activo, mutando ω in ομαι· τύψω, τύψομαι.

Futurum secundum.

S. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται,
D. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον,
P. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Fit à futuro secundo activo, vertendo ῶ circumflexum in οῦμαι· τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoque in quin-

quinta quoque conjugatione primum futurum desinit in οῦμαι. Nam activum in ῶ circumflectitur: ut à σπείρω, *semino*; primum futurum activum est σπερῶ· medium autem σπεροῦμαι. Secundum verò activum σπαρῶ· medium σπαροῦμαι.

Accidit igitur, ut interdum idem sit utrumque futurum, tam activum, quàm medium: ψάλλω, *fidibus cano*, ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Tria hæc verba; ἔδω, *edo*; πίω, *bibo*; φήγω, vel φάγω, *edo*; præter morem aliorum non circumflectunt futurum secundum: ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι· quæ & in secunda persona habent, φάγεσαι, πίεσαι*: pro φαγῇ, πιῇ. Sic in infinitivo, ἔδεσθαι, πίεσθαι, φάγεσθαι· pro ἐδεῖσθαι, πιεῖσθαι, φαγεῖσθαι. *Luc. 17. ✝ su 8.

TEMPORA extra Indicativum formantur à temporibus indicativi ejusdem nominis, mutatâ terminatione Indicativi in terminationem aliorum modorum: ut de activo, & passivo, diximus.

IMPERATIVI.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. τέτυπε, τετυπέτω, *verbera*,
D. τετύπετον, τετυπέτων,
P. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψαι, τυψάσθω, *verberato*,
D. τύψασθον, τυψάσθων,
P. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Aoristus secundus.

S. τυπȣ̃, τυπέσθω,
D. τύπεσθον, τυπέσθων,
P. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Optativi.

Præteritum Perfectum, & Plusquamperf.

S. τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *verberassem,*
D. τετύποιτον, τετυποίτην,
P. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristus primus.

S. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *verberaverim,*
D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην,
P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aoristus secundus.

S. τυποίμην, τύποιο, τύποιτο,
D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην,
P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum primum.

S. τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *verberem,*
D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην,
P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futurum secundum.

S. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο,
D. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην,
P. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Cum Aoristo secundo consentit voce; sed pugnat accentu.

Sub-

Subjunctivi

Præteritum Perfectum, & Plusquamperf.

S. τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *verberaverim,* vel *verberavissem,*

D. τετύπητον, τετύπητον,

P. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristus primus.

S. τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *verberaverim,* vel *verberavero,*

D. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον,

P. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoristus secundus.

S. τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται,

D. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον,

P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Infinitivi

Præteritum Perfectum, & Plusquamperf.

τετυπέναι, *verberavisse.*

Aoristus primus.

τύψασθαι, *verberavisse.*

Aoristus secundus.

τυπέσθαι.

Futurum primum.

τύψεσθαι, *verberaturum esse.*

Futurum secundum.

τυπεῖσθαι, per ει circumflexum. At secundus aoristus per ε acutum, τυπέσθαι.

Participii

Perfectum, & Plusquamperfectum.

τετυπὼς, τετυπότος, *qui verberavit*, vel *verberaverat*, &c.
τετυπυῖα, τετυπυίας,
τετυπὸς, τετυπότος.

Aoristus primus.

τυψάμενος, τυψαμένου, *qui verberavit*,
τυψαμένη, τυψαμένης,
τυψάμενον, τυψαμένου.

Aoristus secundus.

τυπόμενος, τυπομένου,
τυπομένη, τυπομένης,
τυπόμενον, τυπομένου.

Futurum primum.

τυψόμενος, τυψομένου, *verberaturus*,
τυψομένη, τυψομένης,
τυψόμενον, τυψομένου.

Futurum secundum.

τυπούμενος, τυπουμένου,
τυπουμένη, τυπουμένης,
τυπούμενον, τυπουμένου.

Atque hactenus de Verbis Barytonis.

DE VERBIS CIRCUMFLEXIS.

QUEMADMODUM è quinta declinatione ſimplicium fiunt nomina Contracta; ita è barytonis ſextæ conjugationis, per contractionem fiunt verba, quæ vocantur Circumflexa, ob id, quòd duabus ſyllabis in unam contractis, accentum poſſideant circumflexum. Siquidem ex accentu acuto, & gravi, naſcitur circumflexus.

Fit autem contractio tantùm in præſenti, & imperfecto: idque in omnibus modis, ac participiis. Súntque contracta in contractis uſitatiora.

Reliqua tempora ſequuntur naturam barytonorum.

Conjugationes ſunt tres, pro tribus vocalibus, quæ cum ſequente vocali contrahuntur.

Prima conjugatio eſt verborum in έω [a]: ut ποιέω, ποιῶ, *facio.* Quorum futurum fere deſinit in ήσω, ac præteritum in ηκα, mutando ε in η· ut, ποιήσω, πεποίηκα.

Secunda eſt verborum in άω· ut, βοάω, βοῶ, *clamo*: quorum futurum itidem ferè exit in ήσω, & præteritum in ηκα, mutato α in η· βοήσω, βεβόηκα.

Tertia eſt verborum in όω· ut, χρυσόω, χρυσῶ, *inauro*: quorum futurum fere eſt ώσω, præteritum perfectum ωκα, converſo ο in ω· χρυσώσω, κεχρύσωκα.

[a] Mallem veteres primæ vocali primum dediſſent locum: nunc quia ſecundum dederũt, non tanti id viſum, ut idcirco receptũ ordinem turbaremus.

Sunt verba, quæ in conjugatione prima, & secunda, eâdem inveniantur significatione: ut, γηρέω, & γηράω, *seneo*, *senesco*: ἐλεέω, & ἐλεάω, *misereor*: λωφέω, & λωφάω, *cesso*: ξυρέω, & ξυράω, *rado*: συλέω, & συλάω, *spolio*: αἰονέω, & αἰονάω, *perfundo*.

Quædam verba pertinent ad primam & tertiam: ut, δηλέω, & δηλόω, *manifesto*: σταθμέω, & σταθμόω, *pondero*: πολεμέω, & πολεμόω, *belligero*.

Quædam sunt secundæ, & tertiæ: ut, βιάω, & βιόω, *vivo*.

Pauca ad tres conjugationes referuntur: ut κνυζέω, κνυζάω, & κνυζόω, *gannio*.

Sunt etiam non pauca, quæ nunc barytona sint, nunc circumflexa. Ut:

αἴδομαι,	& αἰδέομαι, αἰδοῦμαι, *revereor*.
βόσκω,	& βοσκέω, *pasco*.
γήθω,	& γηθέω, *gaudeo*.
γράφω,	& γραφέω, *scribo*.
διδάσκω,	& διδασκέω, *doceo*.
εἴδω,	& εἰδέω, *scio*.
εἵλομαι,	& εἱλέομαι, *capio*.
ἕλκω,	& ἑλκέω, *traho*.
ἐπιμέλομαι,	& ἐπιμελέομαι, *curo*.
κυλίνδω,	& κυλινδέω, *volvo*.
κύω,	& κυέω, *utero gesto*.
ξύρομαι,	& ξυροῦμαι, *rado*.
ῥίπτω,	& ῥιπτέω, *jacio*.
στέρομαι,	& στερέομαι, *privo*.
τεύχω,	& τευχόω, *attero*, *absumo*.
τύπτω,	& τυπτέω, *tundo*.

Fiur

Fiunt circumflexa quædam ab aoristo secundo: ut,

ἐρείπω, *everto*;	ἤρειπον, unde ἐρειπῶ.
τεύχω, *fabrico, struo*;	ἔτυχον, unde τυχῶ.
στείχω, *vado*;	ἔστιχον, unde στιχῶ, à quo
	ἐστιχόωντο, apud Hom. Il. β. v. 92.

Nisi ea formare malis à futuro secundo.

Fiunt etiam à futuro primo: ut,

δέφω, *subigo*; δέψω, unde δεψῶ.

Modi contrahendi in PRIMA conjugatione sunt tres: nempe

Ex εε tu binis ει diphthongum dato primæ.
Ex εο contrahis ου. Aufer ε de reliquis.

1. εε in ει.
2. εο in ου.
3. in ceteris ε abjicitur.

In SECUNDA sunt duo modi contrahendi.

Ex αο, sic & αω, formas ω subjice ἰῶτα,
Υ tenue abjicito. Quod superest, fit in α.

1. Si post α sequatur ο, vel ω; contractio fit in ω.
2. Aliàs contractio fit in α.

In TERTIA sunt tres modi.

Ex ο, sequente brevi, sive ου, tibi crasis in ου fit.
At longâ, fit in ω. Cetera contrahe in οι.

1. Ex ο, sequente ε, vel ο, vel ου, contractio fit in ου.
2. Sequente η, vel ω, contractio fit in ω. Intellige tamen hîc η vocale. Si enim post ο sequatur η diphthongus impropria, ut fit in secundâ & tertiâ personâ Præsentis subjunctivi activi, & in secundâ Præsentis, tam Indicativi, quàm Subjunctivi passivi, contractio non in ω fit, sed in οι. 3. Aliàs contractio fit in οι.

EXCEPTIO.

Ast infinitivo in όειν priùs aufer ἰῶτα.
Tum crasin facito. Sic οειν exit in ουν.

In infinitivo prius abjicitur ι, ac deinde οε mutatur in ου, juxta primum contrahendi modum.

PRI-

PRIMA CONJUGATIO.

Verbi Activi Indicativi

Præsens.

S. ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ,
D. ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον,
P. ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Dissyllaba primæ conjugationis, nec in prima [a] præsentis singularis, aut præteriti imperfecti; neque in prima, aut tertia pluralis numeri, contrahuntur [b]. Itaque dicimus πλέω, *navigo*: πλέομεν, πλέουσι, non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι, &c. Eadem ratio in χέω, *fundo*; ῥέω, *fluo*; πνέω, *spiro*. Nec hujusmodi verba contrahuntur in Optativo, Subjunctivo, & Participio. Sed contrahitur Imperativus; uti & Infinitivus [c].

Imperfectum.

S. ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει,
D. ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην,
P. ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum.

πεποίηκα, πεποίηκας, &c. ut τέτυφα, τέτυφας, &c.

Eadem est penultima, ac in futuro, de quo postea dicemus.

Plusquamperfectum.

ἐπεποιήκειν.

[a] Etiam in tertia singulari præsentis, & imperfecti in singulari, legas: ut, ῥεῖ, κατέχει, ἐδίεται, ἐδίετο, &c.

[b] Apud Hesychium tamen legas δοῦσι, pro δέουσι & apud Aristophanē in Plutô, act. 2, sc. 5, versu 30 à fine, est ἀναδῶν, pro ἀναδέων.

[c] In prosa tamen legas, διαρρέειν, ἀποπλέειν, &c.

Aoristus primus.

ἐποίησα. Hic quoque eadem est penultima, ac futuri.

Observatio

De aoristo secundo, futuro secundo, & præterito medio, in quavis conjugatione.

Secundum aoristum, secundum futurum, & præteritum medium, tertia Conjugatio non agnoscit. At in duabus prioribus tum demum reperiuntur, si thema, jam affectum contractione, desinat in ω non purum. Formatur autem tum à præsenti, more barytonorum; sed factâ priùs contractione[a]: ut, φιλέω, φιλῶ, *amo*; ἔφιλον, φιλῶ, πέφιλα. πλέω, πλῶ, *perficio*; ἔπλον, non ἔπαλον· πλῶ, non παλῶ· πέπλα, non πέπαλα. δουπέω, δουπῶ, *sono*; ἔδουπον, non ἔδοπον· δουπῶ, non δοπῶ· δέδουπα, non δέδοπα. Sic in secunda, μυκάω, *mugio*, ἔμυκον, μυκῶ, μέμυκα.

[a] Nempe talibus eadem est vox præsentis contracti, & futuri secundi. Ita φιλῶ, *amo*, & *amabo*: νικῶ, *vinco*, & *vincam*: & sic in aliis.

Monosyllaba circumflexa iisdem temporibus carent: ut, δράω, δρῶ, *facio*, & similia. Excipe hæc tria: χέω, χῶ, *habeo*: σβέω, σβῶ, *extinguo*: σπάω, σπῶ, *evello, traho, sorbeo*: quorum aoristi sunt, ἔχον, ες, ε, &c. ἔσβον, ες, ε, &c. ἔσπον, ες, ε, &c.

Futurum primum.

ποιήσω. Nam ε præsentis fit η.

Excipe hæc, quæ ε retinent: αἰδέω, *ad reverentiam adduco*: ἀρκέω, *sufficio*: ἀλέω, *molo*: ἀκέω, *medeor*:

medeor: νεικέω, *rixor* : ὀλέω, *perdo* : πελέω, *perficio*: τρέω, *trepido*: ξέω, *polio*.

Item quæ ex se formant verba in σκω, vel ννύω· ut, ἀρέω, sive ἀρέσκω, *placeo* : ἀμφιέω, seu ἀμφιεννύω, *circuminduo*.

Quædam utrumque habent futurum : ut, αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω, & αἰνήσω· καλέω, *voco*, καλέσω, & καλήσω, & per syncopen κλήσω· φρονέω, *sapio*, φρονέσω, & φρονήσω. Sic κορέω, *satio*: φορέω, *fero*: πονέω, *laboro*: δέω, *ligo*.

De *futuro secundo* superiùs diximus.

Imperativi

Præsens, & Imperfectum.

S. ποίεε ει, ποιεέτω είτω,
D. ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων,
P. ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

πεποίηκε.

Aoristus primus.

ποίησον.

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S. ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ,
D. ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην,
P. ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Optativi præsens in circumflexis solent Attici etiam per *ην* purum inflectere, hoc pacto

S. ποι-

S. ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη,
D. ποιοίητον, ποιοιήτην,
P. ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Sic φρονοίην, *saperem*; καλοίην, *vocarem*. Et in secunda, βοώην, βοώης, &c. *clamarem*. Item in tertia, χρυσοίην, χρυσοίης, χρυσοίη, &c. *inaurarem*: ῥιγοίην, οίης, οίη, &c. *frigerem, horrerem*.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

πεποιήκοιμι.

Aoristus primus.

ποιήσαιμι, & Æolicè ποιήσεια.

Futurum primum.

ποιήσοιμι.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ,
D. ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον,
P. ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Secunda tertiaque singularis, in præsenti subjunctivi cujuscumque conjugationis, est diphthongus: vel impropria; ut, ποιῇς, ποιῇ· βοᾷς, βοᾷ· vel propria, ut, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Sed in secunda, & tertia duali, & secunda plurali, prima conjugatio habet η· secunda α· tertia ω· ποιῆτον, ποιῆτε· βοᾶτον, βοᾶτε· χρυσῶτον, χρυσῶτε.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

πεποιήκω.

Aori-

Aoristus primus.

ποιήσω.

Infinitivi

Præsens, & Imperfectum.

ποιέειν, ποιεῖν.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

πεποιηκέναι.

Aoristus primus.

ποιῆσαι *.

*ποιήσαι optativum παροξύνεται· ποιῆσαι infinitivum προπερισπᾶται· ποίησαι imperativum προπαροξύνεται.

Futurum primum.

ποιήσειν.

Participii

Præsens, & Imperfectum.

ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος,
ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης,
ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

πεποιηκώς.

Aoristus primus.

ποιήσας.

Futurum primum.

ποιήσων.

VER

VERBI PASSIVI

Indicativi

Præsens.

S. ποιέομαι ȣ̃μαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται,
D. ποιεόμεθον ȣ́μεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον,
P. ποιεόμεθα ȣ́μεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται ȣ̃νται.

Imperfectum.

S. ἐποιεόμην ȣ́μην, ἐποιέȣ ȣ̃, ἐποιέετο εῖτο,
D. ἐποιεόμεθον ȣ́μεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην είσθην,
P. ἐποιεόμεθα ȣ́μεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο ȣ̃ντο.

Præteritum Perfectum.

S. πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται,
D. πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον,
P. πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

OBSERVATIO

De Circumflexorum præterito perfecto paſſivo, in quavis conjugatione.

Præteritum perfectum paſſivum cuiuſvis conjugationis fit ab activo, mutando κα in μαι· πεποίηκα, πεποίημαι· βεβόηκα, βεβόημαι· κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Ubi, quia tertia ſingularis deſinit in ται purum, πεποίηται, βεβόηται, κεχρύσωται· ideo in duali, & ſecunda plurali, interponitur σ· quemadmodum fit in barytonis.

L Quod

Quod si in activo penultima sit brevis, etiam in prima persona adsciscitur σ· ut, *τελέω, finio, τετέλεκα, τετέλεσμαι· γελάω, rideo, γεγέλακα, γεγέλασμαι*, &c.

Excipe in prima, *δέω, ligo, δέδεκα, δέδεμαι·* unde *ἐδέθην*. Dicitur tamen *ὁ δεσμὸς, vinculum*, tanquam à *δέδεσμαι*.

In secunda excipe, *δράω, facio, δέδρακα, δέδραμαι*, unde *δρᾶμα, repræsentatio, actus comicus, aut tragicus*. Item *ὁράω, video, ὥρακα, ὥραμαι*. Similiter *κονιάω, dealbo: φωράω, deprehendo: θεάομαι, specto: ἰάομαι, medeor: πειράομαι, tento.* Utroque autem modo præteritum format *κεράω, misceo, κεκέραμαι*, & *κεκέρασμαι*· & *ἐλάω*, vel *ἐλαύνω, agito, ἤλαμαι*, & *ἤλασμαι*.

In tertia excipe *ἀρόω, aro, ἤροκα, ἤρομαι, σαι, ται·* unde *ἀροτὴρ, arator.*

Præteritum Plusquamperfectum.

S. *ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο,*
D. *ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην,*
P. *ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.*

Aoristus primus, *ἐποιήθην*.
Futurum primum, *ποιηθήσομαι.*
Paullo pòst futurum, *πεποιήσομαι.*

IMPERATIVI

Præsens, & Præteritum Imperfectum.

S. *ποιέου, ποιοῦ,* *ποιεέσθω είσθω,*
D. *ποιέεσθον εῖσθον,* *ποιεέσθων είσθων,*
P. *ποιέεσθε εῖσθε,* *ποιεέσθωσαν είσθωσαν.*

Per-

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. πεποίησο, πεποιήσθω,
D. πεποίησθον, πεποιήσθων,
P. πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.
Aoristus primus, ποιήθητι.

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S. ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο,
D. ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην,
P. ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Præteritum Perfectum, & Plusquamperf.

S. πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο,
D. πεποιήμεθον, πεποιῇσθον, πεποιήσθην,
P. πεποιήμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.
Aoristus primus, ποιηθείην.
Futurum primum, ποιηθησοίμην.
Paullo pòst futurum, πεποιησοίμην.

Subjunctivi

Præsens, & Imperfectum.

S. ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται,
D. ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον,
P. ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται,
D. πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον,
P. πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Et in Optativi, & in Subjunctivi passivi præterito perfecto, circumflectitur secunda tertiaque singularis: πεποιῇο, πεποιῇτο· πεποιῇ, πεποιῆται. Ac similiter fit in secunda tertiaque conjugatione.

Aoristus primus, ποιηθῶ.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum, ποιέεσθαι ποιεῖσθαι.
Perfectum, & Plusquamperfectum, πεποιῆσθαι, per ῆ circumflexum.
Aoristus primus, ποιηθῆναι.
Futurum primum, ποιηθήσεσθαι.
Paullo pòst futurum, πεποιήσεσθαι.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

S. ποιεόμενος οὐμενος, ποιεομένη οὐμένη,
D. ποιεομένη οὐμένη, ποιεομένης οὐμένης,
P. ποιεόμενον οὐμενον, ποιεομένου οὐμένου.

Perfectum, & Plusquamperfectum, πεποιημένος.
Aoristus primus, ποιηθείς.
Futurum primum, ποιηθησόμενος.
Paullo pòst futurum, πεποιησόμενος.

Verbi Medii

Præſens, & Imperfectum, eadem ſunt, ac in Paſſivis. Perfectum, Pluſquamperfectum, Aoriſtus ſecundus, & Futurum ſecundum, quando reperiantur, anteà diximus.

Reſtant igitur in Verbis Circumflexis duo tantùm tempora, primus Aoriſtus, & primum Futurum, quæ legem ſequuntur Barytonorum, hoc pacto:

Primus Aoriſtus Indicativi, ἐποιησάμην.
Imperativi, ποίησαι.
Optativi, ποιησαίμην.
Subjunctivi, ποιήσωμαι.
Infinitivi, ποιήσασθαι.
Participii, ποιησάμενος.

Primum Futurum Indicativi, ποιήσομαι.
Optativi, ποιησοίμην.
Infinitivi, ποιήσεσθαι.
Participii, ποιησόμενος.

Eadem ratio in ceteris Conjugationibus.

SECUNDA CONJUGATIO
CIRCUMFLEXORUM.

Verbi Activi Indicativi

Præſens.

S. βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ,
D. βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον,
P. βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Reperiuntur in hac conjugatione monosyllaba circumflexa: ut, *δράω, δρῶ, facio*: *κλάω, κλῶ, frango*: *θλάω, θλῶ, contundo*. Sed dissyllaba, quæ Atticè ι abjecerunt, non contrahuntur. Unde apud Lucianum *, *τί κλάεις; quid ploras?* pro *κλαίεις*. Sic à *κάω*, pro *καίω*, *uro*, *κάεις*, non *κᾶς*, dicitur.

* in dialogo *μενίππου καὶ ταντάλου*, in initio: item in *βίων πρᾶσις*, in medio.

Crasis *α* & *ε* in *α*· *βοάεις, βοᾶς*. Doricè autem in *η*, *γελάεις, γελῆς, rides*: *διψάεις, διψῆς, sitis*: per *η* monophthongum, hoc est, nudam vocalem: quem morem in quibusdam Attici quoque servarunt, dicentes, *πεινῆς, esuris*; *διψῆς, sitis*; *ζῆς, vivis*. Sic *ζῆ, vivit*; *ζῆτε, vivitis*: & imperfectum *ἔζων, ἔζης, ἔζη*, à *ζάω, vivo*.

Præteritum Imperfectum.

S.	ἐβόαον ων,	ἐβόαες ας,	ἐβόαε α,
D.	ἐβοάετον ᾶτον,	ἐβοαέτην άτην,	
P.	ἐβοάομεν ῶμεν,	ἐβοάετε ᾶτε,	ἐβόαον ων.

Perfectum.

βεβόηκα, ηκας, ηκε, &c. ut τέτυφα.

Plusquamperfectum.

ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, &c.

Aoristus primus.

ἐβόησα.

Aoristus secundus

in hoc verbo deficit, ut superiùs diximus.

Futurum primum.

βοήσω. *α* præsentis mutatur in *η*.

Reti-

Retinetur α, si præcesserit ε, vel ι. Ut ἐάω, *sino*, ἐάσω· κοπιάω, *laboro*, κοπιάσω. Quibus adde ἀκροάομαι, *audio*, ἀκροάσομαι.

Retinetur quoque α in polysyllabis, quæ λ, vel ρ, habent ante α [a]· ut, γελάω, *rideo*, γελάσω· φωράω, *deprehendo*, φωράσω, &c. Sic χαλάω, *laxo*: ἐλάω, *agito*: ἐράω, *amo*: ὁράω, *video*: περάω, *transeo*: πειράω, *tento*: φυράω, *misceo*.

Item illa, unde veniunt verba in σκω, vel νύω, seu ρ habeant, seu non. ρ habentia: ut, γηράω, unde γηράσκω, *seneo*, vel *senesco*, γηράσω· κεράω, unde κεραννύω, *misceo*, κεράσω. non habentia; ut, πετάω, unde πετάννύω, *pando*, πετάσω.

Item dissyllaba non formantia ex se verba in μι· ut, θλάω, *contundo*, *collido*, θλάσω· κλάω, *frango*, κλάσω. Sic φλάω, *contundo*, *voro*: δράω, *facio*. At à quibus veniunt verba in μι, mutant α· ut, τλάω, τλῆμι, *tolero*, τλήσω· χράω, χρῆμι, *commodo*, *do utendum*, χρήσω. Sed φθάω, unde φθῆμι, *prævenio*, facit φθάσω.

Sunt verba, quæ utroque modo forment futurum: ut, ἀλοάω, *trituro*, ἀλοάσω, & ἀλοήσω. πεινάω, *esurio*, πεινάσω, & πεινήσω.

Attica hæc, κάω pro καίω, *uro*, & κλάω pro κλαίω, *ploro*, assumunt in futuro υ· καύσω, κλαύσω [b].

[a] Excipe si ante λ, vel ρ, præcesserit consonans: ut, ποδαγράω, ποδαγρήσω, *podagra laboro*: ὁμοκλάω, ὁμοκλήσω, *minaciter clamo*.

[b] Idque Æolicâ epenthesi τῆ υ. uti dictum p. 120.

Imperativi

Præsens, & Imperfectum.

S. βόαε α, βοαέτω άτω,
D. βοαέτον ᾶτον, βοαέτων άτων,

P. *βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.*
Perfectum, & Plusquamperfectum, *βεβόηκε.*
Aoristus primus, *βόησον.*

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. *βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ,*
D. *βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην,*
P. *βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.*
Atticè *βοῴην, βοῴης* &c. ut suprà dictum est, p. 159.
Perfectum, & Plusquamperf. *βεβοήκοιμι.*
Aoristus primus, *βοήσαιμι.*
Futurum primum, *βοήσοιμι.*

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. *βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ,*
D. *βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον,*
P. *βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.*
Perfectum, & Plusquamperfectum, *βεβοήκω.*
Aoristus primus, *βοήσω.*

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum, *βοάειν βοᾶν.*
In Infinitivo hoc, quidam subscribunt ι *βοᾷν, clamare: πεινᾷν, esurire*: quidam non subscribunt: *βοᾶν, πεινᾶν*· ut contractio fiat post abjectum ι.
In nonnullis, more Doricô, *ῆν* dicitur pro *ᾷν*: ut, *ζῆν, vivere*, pro *ζᾷν*· *διψῆν, sitire*, pro *διψᾷν.*
Per-

Perfectum, & Plusquamperfect. βεβοηκέναι.
Aoristus primus, βοῆσαι.
Futurum primum, βοήσειν.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος,
βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης,
βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.
Perfectum, & Plusquamperfect. βεβοηκώς.
Aoristus primus, βοήσας.
Futurum primum, βοήσων.

VERBI PASSIVI

INDICATIVI

Præsens.

S. βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται,
D. βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον,
P. βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Olim in secunda singulari fuit εσαι pro ῃ· unde à καυχάομαι, *glorior*, remansit, καυχάεσαι, καυχᾶσαι, non καυχάῃ, ᾷ. Sic ab ὀδυνάομαι, *doloribus torqueor*, est ὀδυνάεσαι, ὀδυνᾶσαι.

Atticè hîc etiam pro ᾷ ex άῃ, vel ᾶ ex ας contracto, more Dorum, ponitur ῆ· ut à χράομαι, *utor*, est χρῆ, *uteris*, χρῆται, *utitur*, χρῆσθε. *utimini*, χρῆσθαι, *uti*.

Imperfectum.

S. ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.

D. ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην,

P. ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Præteritum Perfectum.

S. βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται,
D. βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον,
P. βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται.

Μέμνημαι, quod à μνάομαι, *memini*, in secunda persona, pro μέμνησαι habet μέμνῃ, ut superiùs diximus *.

* p. 129, & 130.

Plusquamperfectum.

S. ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο,
D. ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην,
P. ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην.
Futurum primum, βοηθήσομαι.
Paullo pòst futurum, βεβοήσομαι.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. βοάου ῶ, βοαέσθω άσθω,
D. βοάεσθον ᾶσθον, βοαέσθων άσθων,
P. βοάεσθε ᾶσθε, βοαέσθωσαν άσθωσαν.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. βεβόησο, βεβοήσθω,
D. βεβόησθον, βεβοήσθων,
P. βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

OPTA-

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S. βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο,
D. βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην,
P. βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο,
D. βεβοήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοήσθην,
P. βεβοήμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῇντο.
Aoristus primus, βοηθείην.
Futurum primum, βοηθησοίμην.
Paulo pòst futurum, βεβοησοίμην.

Subjunctivi

Præsens, & Imperfectum.

S. βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται,
D. βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον, ᾶσθον,
P. βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε βοᾶσθε, βοάωνται ῶνται.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται,
D. βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον,
P. βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.
Aoristus primus, βοηθῶ.

Infinitivi

Præsens, & Imperfectum, βοάεσθαι βοᾶσθαι.
Perfectum, & Plusquamperfectum, βεβοῆσθαι.
Aoristus primus, βοηθῆναι.
Futurum primum, βοηθήσεσθαι.
Paullo pòst futurum, βεβοήσεσθαι.

Participii

Præsens, & Imperfectum.

βοαόμενος ὠμενος, βοαομένου ὠμένου,
βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης,
βοαόμενον ὤμενον, βοαομένου ωμένου.

Perfectum, & Plusquamperfectum, βεβοημένος.
Aoristus primus, βοηθείς.
Futurum primum, βοηθησόμενος.
Paullo pòst futurum, βεβοησόμενος.

Verbi Medii

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήζωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος.
Futurum primum, βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος. De quibus in prima Conjugatione.

TER-

TERTIA CONJUGATIO CIRCUMFLEXORUM.

Verbi Activi INDICATIVI

Præsens.

S. χρυσόω ῶ χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ,
D. χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον,
P. χρυσόομεν οῦμεν[a], χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperfectum.

S. ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου,
D. ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην,
P. ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν[b].

Perfectum, κεχρύσωκα.
Plusquamperfectum, ἐκεχρυσώκειν.
Aoristus primus, ἐχρύσωσα.
Futurum primum, χρυσώσω. Nam ο mutatur in ω, quando verbum à nomine deducitur. ut,
à χρυσὸς, *aurum*, χρυσόω, *inauro*, χρυσώσω.
à χεὶρ, *manus*, χειρόω, *manuum vi supero, in potestatem redigo*, χειρώσω.
à στέφανος, *corona*, στεφανόω, *corono*, στεφανώσω.
At cùm non venit à nomine, retinetur ο. Uti duo hæc, ἀρόω, *aro*, ἀρόσω· ὀνόω, *vitupero*, ὀνόσω.
Item ο retinent, quæ ex se formant verba in σκω, & νύω. Ut, βόω, seu βόσκω, *pasco*, βόσω· ὀμόω, seu ὀμνύω, *juro*, ὀμόσω.

a Pro λέγομεν Atticè dicitur λέμεν, à λέω, *lavo*. Sed hæc veriùs est syncope, quàm contractio.

b Bœoticè, sive Chalcidicè, ουσαν ex οοσαν. ut Psal. 5, in fine ỷsus 10; & Rom. 3, ỷs. 13, ἐδολιοῦσαν, dolos nectebant. à δολιόω.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω,

D. χρυ-

D. χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων οὔτων,
P. χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν οὔτωσαν.

Perfectum, & Plusquamperfectum, κεχρύ-ζωκε.

Aoristus primus, χρύζωσον.

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S. χρυσόοιμι οἶμι, σόοις οῖς, σόοι οῖ,
D. χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην,
P. χρυσόοιμεν οἶμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Atticè χρυσοίην, vel χρυζῴην, uti dictum. pag. 159.

Perfectum, & Plusquamperfectum, κεχρυ-ζώκοιμι.

Aoristus primus, χρυζώζαιμι.

Futurum primum, χρυζώσοιμι.

Subjunctivi

Præsens, & Imperfectum.

S. χρυσόω ῶ, χρυσόῃς οῖς, χρυζόῃ οῖ,
D. χρυσόητον ῶτον [a], χρυσόητον ῶτον,
P. χρυσόωμεν ῶμεν, χρυσόητε ῶτε, χρυσόωσι ῶσι.

ο sequente ῃ diphthongo, contrahitur in οι; sequente η vocali, in ω. Prius fit in singulari; posterius in duali, & plurali.

Perfectum, & Plusquamperfectum, κεχρυ-σώκω.

Aoristus primus, χρυζώσω.

Infinitivi

Præsens, & Imperfectum, χρυσόειν οῦν.

Per-

[a] Aliqui contrahunt ου in οι. Sed rectius contrahitur in ω.

Perfectum, & Plusquamperf. κεχρυσωκέναι.
Aoristus primus, χρυσῶσαι.
Futurum primum, χρυσώσειν.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος.
Perfectum, & Plusquamperfectum, κεχρυσωκώς.
Aoristus primus, χρυσώσας.
Futurum primum, χρυσώσων.

VERBI PASSIVI

INDICATIVI

Præsens.

S. χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται,
D. χρυσοόμεθον ούμεθον, χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσόεσθον οῦσθον,
P. χρυσοόμεθα ούμεθα, χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσόονται οῦνται.

Imperfectum.

S. ἐχρυσοόμην ούμην, ἐχρυσόου οῦ, ἐχρυσόετο οῦτο,
D. ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, οέσθην ούσθην,
P. ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όοντο οῦντο.

Perfectum.

S. κεχρύσωμαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται,
D. κεχρυσώμεθον, κεχρύσωσθον, κεχρύσωσθον,
P. κεχρυσώμεθα, κεχρύσωσθε, κεχρύσωνται.

Cùm

Cùm in Futuro est ο, in Perfecto assumitur σ· ut, ὀμόω, *juro*; ὀμόσω, ὤμοκα. Atticè ὀμώμοκα, unde ὀμώμοσμαι.

Plusquamperfectum.

S. ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, ἐκεχρύσωτο,
D. ἐκεχρυσώμεθον, ἐκεχρύσωσθον, ἐκεχρυσώσθην,
P. ἐκεχρυσώμεθα, ἐκεχρύσωσθε, ἐκεχρύσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθην.
Futurum primum, χρυσωθήσομαι.
Paullo pòst futurum, κεχρυσώσομαι.

Imperativi

Præsens, & Imperfectum.

S. χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω οὐσθω,
D. χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων οὐσθων,
P. χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν οὐσθωσαν.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω,
D. κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων,
P. κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S. χρυσοοίμην οίμην, χρυσόοιο οῖο, χρυσόοιτο οῖτο,
D. χρυσοοίμεθον οίμεθον, χρυσόοισθον οῖσθον, χρυσοοίσθην οίσθην,
P. χρυσοοίμεθα οίμεθα, χρυσόοισθε οῖσθε, χρυσόοιντο οῖντο.

Per-

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. κεχρυσῴμην, υσῷο, κεχρυσῷτο,
D. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῷσθον, υσῴσθην,
P. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῷσθε, κεχρυσῷντο.
Aoristus primus, χρυσωθείην.
Futurum primum, χρυσωθησοίμην.
Paullo pòst futurum, κεχρυσωσοίμην.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται,
D. χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον,
P. χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ[a], κεχρυσῆται,
D. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον,
P. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.
Aoristus primus, χρυσωθῶ.

[a] Vel, ut quidam, κεχρυσῇ.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum, χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι.
Perfectum, & Plusquamperfectum, κεχρυσῶσθαι.
Aoristus primus, χρυσωθῆναι.
Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.
Paullo pòst futurum, κεχρυσώσεσθαι.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

χρυσόμενος ούμενος, χρυσουμένου ουμένου,
χρυσουμένη ουμένη, χρυσουμένης ουμένης,
χρυσόμενον όμενον, χρυσουμένου ουμένου.
Perfectum, & Plusquamperfectum, κεχρυσωμένος.
Aoristus primus, χρυσωθείς.
Futurum primum, χρυσωθησόμενος.
Paullo post futurum, κεχρυσωσόμενος.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθε, χρυσωσάμενος.

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος. De quibus dictum est in prima Conjugatione.

CONTRACTIONES Verborum suprà commemoravimus: verùm & aliter [a] quoque fit contractio: ut, προέδωκας, προῦδωκας, *prodidisti*: προετίθει, πρoὐτίθει, *proponebat*: πρόοπτον, πρoὖπτον, *prævisum, manifestum*: πρὸ ἔργου, πρoὔργου, *operæpretium*. Sic & τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum*: τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον, *contrarium*: τὸ ὄνομα, τοὔνομα, *nomen*: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, *vestis*: ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα, *ego novi*: ἐγὼ οἶμαι, ἐγῷμαι, *ego puto*: καὶ ἐγώ, κἀγώ, *& ego*: cujusmodi crasis apostrophi notâ signari solet.

[a] Idque Atticè.

DE

DE VERBIS IN MI.

A Verbis sextæ Conjugationis in έω, άω, όω, ύω [a], deducuntur, quæ vocata sunt Verba in μι, quòd in μι desinant: θέω, τίθημι, *pono*: στάω, ἵστημι, *sisto, constituo*: δόω, δίδωμι, *do*: ζεύγνύω, ζεύγνυμι, *jungo*: ideoque desinentium in μι quatuor sunt Conjugationes, pro numero vocalium, ε, α, ο, υ· quæ sunt indices ac figurativæ Conjugationum.

[a] Sed poëtæ & aliunde deducunt: ut à φέρω, φέρημι, *fero*: ab ἔχω, ἔχημι, *habeo*: à βρίθω, βρίθημι, *ingravesco, onustus sum*: à δίζω, δίζημι, *quæro*.

Tria verò in eorum formatione sunt consideranda: ἀναδιπλασιασμὸς, sive *reduplicatio*, characteristica, & terminatio.

Characteristica, & terminatio, sic se habent. Migrat ω purum in μι. Vocales autem characteristicæ in proprias longas; ε & α, in η· ο, in ω· ut in allatis exemplis vidimus. Ceterùm υ, cùm sit anceps, hîc longum censebitur.

Reduplicatio, vel propria est, vel impropria.

Propria est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur iota breve; δόω, δίδωμι· in locum autem adspiratæ succedit illius tenuis; θέω, τίθημι, mutando θ in τ· non θίθημι.

Reduplicatio impropria est, ubi tantùm præfigitur iota: ut si Verbum incipiat à vocali; ἕω, ἵημι, *mitto*: aut à literis στ· στάω, ἵστημι, cum spiritu aspero; nam ι ante ς adspiratur.

Quarta conjugatio reduplicationem ignorat: ζεύγνυμι, *jungo*: ὀμόργνυμι, *abstergo*: ὀρέγνυμι,

μι, *extendo*: κεράννυμι, *misceo*: πετάννυμι, *pando*: δῦμι, *ingredior*: φῦμι, *nascor*.

Id in quibusdam aliis quoque accidit.

In prima quidem conjugatione: ut, φιλέω, φίλημι, *amo*: αἰνέω, αἴνημι, *laudo*: ὀνέω, vel etiam ὀνάω, ὄνημι, *juvo*.

In secunda: ut, ἱλάω, *propitius sum*, ἵλημι· φάω, φημὶ, *dico*: γελάω, γέλημι, *rideo*: νικάω, νίκημι, *vinco*: ἀριστάω, ἀρίστημι, *prandeo*: κτάω, pro κτείνω, *occîdo*, unde κτῆμι· hinc κτᾶναι, *occîdere*, aorist. ἔκτην, ης, η, &c. οὐτάω, οὔτημι, *vulnero*: unde infinitivus οὐτάναι.

In tertia: ut, γνόω, γνῶμι, *cognosco*: ἐλευθερόω, ἐλευθέρωμι, *libero*: δοκιμόω, δοκίμωμι, *probo*.

Nec est reduplicatio, nisi in præsenti, & præterito imperfecto [a]; per omnes tamen modos, atque ipsa etiam participia.

[a] Interdum tamen & in futuro invenitur: ut, διδώσω, *dabo*, à δίδωμι· διδράσω, à δίδρημι, *fugio*.

Interdum autem reduplicatio non fit per ι, sed per ε, more Ionico. Ut, à στάω, pro ἵστημι, quoque dicitur ἔστημι· unde ἑσταμὴν, ἑστᾶσι· & Opt. ἑσταίην, ἀφεσταίην· & infinitivus ἑστάναι, ἀφεστάναι, *desistere*, *insistere*; per α acutum in penultima. Sic à θνάω, vel θνέω, τέθνημι, *morior*: à τλάω, τέτλημι, *tolero*: à νοέω, νένοημι, *intelligo*: à πλέω, πετέλημι, *perficio*. Quod interdum etiam contingit in quarta, etsi aliàs careat reduplicatione: ut, κέκλυθι, & κέκλυτε, à κλῦμι, *audio*.

In quibusdam pro reduplicatione repetuntur primæ duæ literæ thematis: ut, ἀλάω, ἄλημι, ἀλάλημι [b], *erro*: ἀλυκτέω, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι, *redigo in angustias*.

[b] Unde Preteritum ἀλάλημαι.

Est

Est cum post ι inseritur μ, barytono reduplicato: ut, πλάω, πιμπλάω, πίμπλημι, *impleo:* πρέθω, πιμπρέθω, πίμπρημι, *comburo.*

Est etiam, cùm incepta à vocali, in medio reduplicationem cum ι assumunt. Ut, ὀνέω, ὀνινέω, ὀνίνημι, *juvo.*

Trium temporum hîc solùm habenda est ratio, præsentis, imperfecti, & secundi aoristi.

Terminationes priorum in activa voce sunt hujusmodi.

	Ind.	*Imp.*	*Opt.*	*Subj.*	*Inf.*	*Part.* ὁ ἡ τὸ
Præsens.	μι,	θι,	ην,	ῶ,	ναι,	ς, σα, ν.
Imperf.	ν,					

In voce autem passiva hæ sunt.

Præsens.	μαι,	σο,	μην,	ῶμαι,	σθαι,	μενος, μένη, μενον.
Imperf.	μην,					

Præsens Indicativi peculiarem sibi vendicavit inflexionem. At imperfectum, & secundus Aoristus, reguntur legibus Aoristi passivi Barytonorum, exceptâ penultimâ, de qua postea. Perfectum, Plusquamperfectum, Aoristus primus, & Futurum, consueto more formantur ab iis verbis, sive Circumflexis, sive Barytonis, unde manant ipsa verba in μι. Ut, τίθημι· Futurum θήσω, à θέω, vel θῶ. Sic ἵστημι, Futurum στήσω, Aoristus primus, ἔστησα, à στάω. Item δίδωμι, Futurum, δώσω, Perfectum, δέδωκα, Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, à δόω.

Proinde hæc tempora, quòd ſint ad Barytonorum canones exigenda, nunc minus proſequemur; niſi quid intervenerit, quo deflectant à præſcriptis legibus.

Verba in μι carent futuro ſecundo [a], & præterito medio; perinde uti circumflexa. Præterea ſecundum Aoriſtum paſſivum ignorant: at ritè formant activum, & medium.

Quarta conjugatio ubique Aoriſto ſecundo deſtituitur, præterquam in diſſyllabis, quibus idem eſt Aoriſtus ſecundus, ac Imperfectum [b]: ut, à κλῦμι, *audio*, δῦμι, *ſubeo*, ἔκλυν, ἔδυν.

a Verba in μι etſi habeant Aoriſtum ſecundum, ſecundo tamen carere Futuro etiam Apollonius auctor eſt, περὶ συντ. lib. III, ſect. 6. b Idque propterea, quod illa careant reduplicatione. Quod in quacumque conjugatione fiat, tempora ea convenient; ut infra p. 185 dicetur.

PRIMA CONJUGATIO IN MI.

Verbi Activi INDICATIVI

Præſens.

S. τίθημι, τίθης, τίθησι,
D. τίθετον, τίθετον,
P. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι. Ionicè, τιθέασι.

Imperfectum.

S. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη,
D. ἐτίθετον, ἐτιθέτην,
P. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Prima præſentis perſona μι mutat in ſecunda in ς, in tertia in σι. Dualis terminatio eſt, τον, τον. Plur. μεν, τε, σι.

Im-

Imperfectum fit à præſenti, mutando μι in ν.

Præſentis & Imperfecti ſingularia activa, penultimam producunt, η, ω, υ· τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι· ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν· ac ſimiliter in ſecunda, tertiaque perſona. Dualia autem, & Pluralia, corripiunt; τίθετον, τίθεμεν· ἵστατον, ἵσταμεν. Sic & paſſivum præſens, & imperfectum, in quovis numero; τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicativi præſentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. Semper enim in præſenti, & futuro omnium Verborum, ſimilis eſt dativo plurali Participii ejuſdem temporis. Ut, τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι· ſic τύπτομεν, τύπτουσι. Ut, τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι[a]· ſic τίθεμεν, τιθεῖσι[b]. Ut, ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι· ſic ἵσταμεν, ἱστᾶσι.

In quarta autem receptum eſt, non ζευγνῦσι, ſed ζευγνύουσι· à Barytono ζευγνύω.

Ionicè [c] verò τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. Expungunt enim ſubjunctivam vocalem, aut ancipitem corripiunt, & interponunt α· τιθεῖσι, τιθέασι· διδοῦσι, διδόασι· ζευγνῦσι, ζευγνύασι. At ἱστᾶσι tantum, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum ſingulare trium Conjugationum vix eſt in uſu: ſed utimur perſonis Circumflexorum, à τιθέω, τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει· ab ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα· à διδόω, διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem judicium eſto de tertia

a Sed ἄημι, ſpiro, facit ἀεισι· & ἴσημι, ſcio, ἰσᾶσι.

b Apollonius tamen Dyſcolus, lib. II, c. 18, utitur μεταθεῖσι. Sed alibi mavult προστιθέασι.

c Etiam Atticè.

tia plurali, ἐτίθεν, ἵςων, ἐδίδεν. Imò & invenias hanc reduplicationem in verbis circumflexis: ut, διδοῖ, pro δίδωσι· παρτιθεῖ, & poëticè * παρτιθεῖ, pro παρατίθησι.

* Odyss. α, vs. 192.

Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει, Bœotorum more, pro τέθηκα, è futuro θήσω. Mutant enim Bœoti η in ει· unde & εἶκα, ab ἵημι.

Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει.

Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε. Per κ effertur: uti & ἔδωκα, ac ἧκα, pro ἔθησα, ἔδωσα, ἧσα. Deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω, ἥσω. Sunt autem hi aoristi non admodum usitati extra indicativum.

Aoristus secundus.

S. ἔθην, ἔθης, ἔθη,
D. ἔθετον, ἐθέτην,
P. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

REGULA

De Formatione aoristi secundi verborum in μι, idque in omni voce, & modo.

AORISTUS secundus formatur ab imperfecto ejusdem vocis, & modi, abjectâ reduplicatione. Sed in activi indicativo, in duali & plurali, tum & in imperativo, & infinitivo, pro brevi est longa.

Excipe τίθημι, δίδωμι, & ἵημι, quæ in duali &

li, & plurali indicativi, habent brevem, more imperfecti. Nam ab ἔθην fit ἔθηον, ἔθετε, &c. ab ἔδων, ἔδοτον, ἔδοτε, &c. ab ἦν, ἔτον, ἔτε, &c.

Etiam in imperativo pro θέτι, δόθι, ἕθι, dicimus, θὲς, δὸς, ἕς· abjecto θι, & addito per pleonasmum ς. Ac par ratio in compositis: ut, *ἀνάδος, redde: ἄφες, dimitte:* &c. * Vid. & seq. p.

Etiam in infinitivo, pro θέναι, δόναι, ἕναι, dicimus, θεῖναι, δοῦναι, εἷναι.

Illud præterea observandum, quoties verbum non habet reduplicationem, idem voce esse imperfectum, & aoristum secundum; ut, à φίλημι, *amo*, ἐφίλην· à σκλῆμι, *aresacio*, ἔσκλην· à γνῶμι, *nosco*, ἔγνων.

Futurum primum.

θήσω, θήσεις, θήσει, &c. à θέω.

I M P E R A T I V I

Præsens, & Imperfectum.

S.	τίθετι, τιθέτω,
D.	τίθετον, τιθέτων,
P.	τίθετε, τιθέτωσαν.

Fit in omni conjugatione à barytono reduplicato, mutando ω in θι. Sed τίθημι habet τι pro θι, propter θ præcedens: τίθετι pro τίθεθι.

Magis autem hîc recepti sunt imperativi secundæ personæ à verbis contractis venientes:

τίθει, *pone*: ἵστα, *statue*: δίδου, *da*: à τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ.

Interdum θι solùm abjicitur; ac tum characteristica longa permanet: ut, τίθη, pro τίθηθι: πίπλη, pro πίπλεθι, *imple*. Sic, abjecto θι, pro ζεύγνυθι dicitur ζεύγνυ, *junge*: pro δείκνυθι, δείκνυ, *ostende*: pro ὄμνυθι, ὄμνυ, *jura* [a].

[a] Cum his jungenda p. 196.

Aoristus secundus.

S.	θές,	θέτω,
D.	θέτον,	θέτων,
P.	θέτε,	θέτωσαν.

Præter tria illa, θές, δός, ἕς, quæ pro θι habent ς, ut superiùs * dictum, sunt & alia similiter exeuntia: ut, ab ἐνίσπημι, *dico*, vel *sequor*, est ἐνίσπες· à σχῆμι, *habeo*, σχές· à φρῆμι, *fero*, φρές.

* Præc. pag.

Στῆθι, *sta*, & γνῶθι, *nosce*, habent vocalem indicativi in μι exeuntis; quæ & in Infinitivo remanet, στῆναι, γνῶναι.

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S.	τιθείην,	τιθείης,	τιθείη,
D.		τιθείητον,	τιθειήτην,
P.	τιθείημεν,	τιθείητε,	τιθείησαν.

Fit à barytono reduplicato, mutando ω in ην· sed vocalis adsumsit subjunctivam ι, ut fiat diphthongus: τιθέω, τιθείην· ἱστάω, ἱσταίην· διδόω, διδοίην.

Sæpe

Sæpe autem hîc in plurali est syncope: τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν· ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταῖεν· διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεν [a].

Aoristus secundus.

S. θείην, θείης, θείη,
D. θείητον, θειήτην,
P. θείημεν, θείητε, θείησαν.

Hîc etiam syncope ea in plurali invenitur, de quâ dictum in præsenti: θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν· σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν· δοῖμεν, δοῖτε, δοῖεν.

[a] Adi etiam pag. 140.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ,
D. τιθῆτον, τιθῆτον,
P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Fit à barytono reduplicato per contractionem: τιθέω, τιθῶ· ἱστάω, ἱστῶ· διδόω, διδῶ.

Ac prima quidem conjugatio servat vocalem barytoni: τιθῇς, τιθῇ. Sic in voce passivâ, τιθῇ, τιθῆται. Sed secunda conjugatio pro ῃ, & ῃ, habet ᾳ, & ᾳ· idque itidem in voce & activâ, & passivâ: ἱστᾷς, ἱστᾷ· ἱστᾷ, ἱστᾶται. Tertia verò habet ῳ & ῳ· διδῷς, διδῷ· διδῷ, διδῶται.

Aoristus secundus.

S. θῶ, θῇς, θῇ,
D. θῆτον, θῆτον,
P. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

Τιθέναι. Mutat barytoni reduplicati ω in ναι· τιθέω, τιθέναι.

Aoristus secundus.

θεῖναι.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ τιθεὶς, τιθέντος,
ἡ τιθεῖσα, τιθείσης,
τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Mutat barytoni reduplicati ω in ς, σα, ν· sed ante σ, ε assumit ι· ο assumit υ· τιθέω, τιθεὶς, τιθεῖσα· διδόω, διδοὺς, διδοῦσα.

Aoristus secundus.

ὁ θεὶς, θέντος,
ἡ θεῖσα, θείσης,
τὸ θὲν, θέντος.

VERBUM PASSIVUM.

INDICATIVI

Præsens.

S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται,
D. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον,
P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Præsens passivum, ac medium, fiunt à bary-
tono

tono reduplicato, mutando ω in μαι, σαι, ται· μεθον, σθον, σθον· μεθα, σθε, νται.

Sed pro τίθεσαι, Atticè dicitur τίθη, ut τύπτῃ, Sic & ἵστασαι, Atticè ἵστῃ.

Sunt & quæ communiter habent ῃ· ut, κάθῃ, *sedes*: ἐπίςῃ, *scis*: δύνῃ, *potes*: pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι· quæ & ipsa inveniuntur.

Imperfectum.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο,
D. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην,
P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Imperfectum mutat μαι præsentis in μην, σο, το· μεθον, σθον, σθην· μεθα, σθε, ντο.

Sed similiter[a] hic secunda persona rejicit σ, ac deinde crasin patitur: ἐτίθεσο, ἐτίθεο, ἐτίθου· ἵστασο, ἵστα,ο, ἵστω[b]· ἐδίδοσο, ἐδίδοο, ἐδίδου.

Perfectum.

S. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται,
D. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον,
P. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

Perfectum Passivum Verborum in μι corripit penultimam: Activum δέδωκα, Passivum δέδομαι. Sic ἕστακα, ἕσταμαι, α brevi: qua lege à τίθημι diceretur τέθεμαι, ab Activo τέθηκα· verum ut in Activo, ita in Passivo scribitur per ει Bœoticum, τέθεικα, τέθειμαι.

Plusquamperfectum.

ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c.

[a] More secundarum personarum præsentis, τίθεσαι, ἵστασαι. quæ Ionicè abjiciunt σ, τίθεαι, ἵστααι, ac deinde Atticè contrahuntur, τίθη, ἵστη.

[b] Sic ἐπρίω, ex ἐπρίαο pro ἐπρίασο, emebas, à πρίαμαι, emo.

Aori-

Aoristus primus.

ἐτέθην, ἐτέθης, &c. ut in barytonis. Penultima corripitur. Sic ἐστάθην, ἐδόθην, à tertia perfecti ἕσταται, δέδοται. A τέθειται quidem, correptâ penultimâ, dicendum erat ἐθέθην· sed prius θ vertitur in tenue τ, ἐτέθην. Ab ἵεμαι, quoque est præteritum εἷμαι· unde, correptâ penultimâ, ἕθην.

Futurum primum.

τεθήσομαι.

Paullo pòst futurum.

τεθείσομαι.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. τίθεσο, τιθέσθω,
D. τίθεσθον, τιθέσθων,
P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Fit à barytono reduplicato, mutando ω in σο· τιθέω, τίθεσο. Sic ἱστάω, ἵστασο· διδόω, δίδοσο. Sed, abjecto σ, per crasim Atticam, dicitur τίθεο, τίθου· ἵσταο, ἵστω· δίδοο, δίδου· ut in Imperfecto indicativi. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο,
D. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην,
P. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Fi

Fit à barytono reduplicato, mutando ω in μlω· sed assumit subjunctivam: πθείμlω, ἱςαίμlω, διδοίμlω.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. πθείμlω, πθεῖο, πθεῖτο,
D. πθείμεθον, πθεῖσθον, πθείσθlω,
P. πθείμεθα, πθεῖσθε, πθεῖντο.

Præteritum passivum verborum in μι in Optativo, & Subjunctivo, profertur citra circumlocutionem: ac conjugatur, ut præsens. Est enim Optativi præsens: πθείμlω, πθεῖο, πθεῖτο· ἱςαίμlω, ἱςαῖο, ἱςαῖτο· διδοίμlω, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectum verò: πθείμην, πθεῖο, πθεῖτο· ἑςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο· δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. In utroque penultima est diphthongus continens figurativam conjugationis ει, αι, οι, ut & in activo. Duæ item personæ circumflectuntur, si Optativus activus sit in usu: alioqui accentus est acutus in antepenultima: δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, possem, posses, posset. Δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. πθῶμαι, πθῇ, πθῆται,
D. πθώμεθον, πθῆσθον, πθῆσθον,
P. πθώμεθα, πθῆσθε, πθῶνται.

Fit à barytono reduplicato per contractionem, addendo μαι· πθέω, πθῶ, πθῶμαι· ἱςάω, ἱςῶ, ἱςῶμαι· διδόω, διδῶ, διδῶμαι. Sed πθῶμαι, πθῇ,

τιθῆ, τιθῆται, per ῇ, & ῆ, ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται, per ᾷ, & ᾶ· διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῷ, & ῶ· quorum accentus est circumflexus. At δύνωμαι, possim, acuitur in antepenultima, quòd activum δύνημι, non sit usitatum, ut modò dictum est in Optativo. Aliqui tamen inflectunt, ἱςῶμαι, ἱςῇ, ἱςῆται, & activum ἱςῶ, ἱςῇς, ἱςῇ, per ῃ & ῃ. Quomodo dicitur δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. πεθῶμαι, πεθῇ, πεθῆται,
D. πεθώμεθον, πεθῆσθον, πεθῆσθον,
P. πεθώμεθα, πεθῆσθε, πεθῶνται.

Perfectum, πεθῶμαι, πεθῇ, πεθῆται· ἐςῶμαι, ἐςᾷ, ἐςᾶται· δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται· prima persona in ῶμαι, secunda per ῇ, ᾷ, ῷ, & tertia per ῆ, ᾶ, ῶ.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

τίθεσθαι.
Ab indicativo τίθεσθε.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ τιθέμενος,
ἡ τιθεμένη,
τὸ τιθέμενον.

Mutat ω barytoni reduplicati in μενος· τιθέω

θέω, τιθέμενος· ἱστάω, ἱστάμενος· διδόω, διδόμενος.

Verbum Medium.

Perfectum, & Plusquamperfectum, & secundum Futurum, desiderantur. Reliqua sunt tria tempora: primus Aoristus, secundus Aoristus, & Futurum primum.

Aoristus primus, ἐθηκάμην· sed parum usitatus, præsertim extra Indicativum.

Futurum primum per omnes Modos & Participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Secundus autem Aoristus inflectitur sic.

Indicativus.

S. ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο,
D. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην,
P. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Fit hic Aoristus ab Imperfecto ejusdem vocis, ut in voce activa: ἐτιθέμην, ἐθέμην· ἐδιδόμην, ἐδόμην. Sed ab ἱστάμην, ἐστάμην, non est in usu.

Secunda persona, ἔθεσο, ἔδοσο· & Ionicè, ἔθεο, δοο· deinde per crasin Atticam, ἔθου, ἔδου. Item in Imperativo, θέσο, θέο, θοῦ· δόσο, δόο, δοῦ.

Imperativus.

S. θέσο, θέσθω,
D. θέσθον, θέσθων,
P. θέσθε, θέσθωσαν.

Optativus.

S. θείμην, θεῖο, θεῖτο,
D. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην,
P. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Subjunctivus.

S. θῶμαι, θῇ, θῆται,
D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον,
P. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitivus.

θέσθαι.

Participia.

ὁ θέμενος,
ἡ θεμένη,
τὸ θέμενον.

Ad primam quoque Conjugationem pertinent hæc verba:

Ἄημι, *spiro.*

Servat longam characteristicam: ut in imperat. *ἀήτω, spirato*, inf. *ἀῆναι, spirare*, imperf. pass. *ἄητο, spirabat*, part. *ἀήμενοι, spirantes*. In tertia tamen plur. habet ἄεισι, retracto accentu. Part. ἀεὶς analogiam retinuit.

Fit hoc verbum ab ἀέω· quod non est in usu. Imò nec ἄημι, præterquam apud poëtas, invenitur.

Δίδημι,

Δίδημι, *ligo.*

Imperfectum, ἐδίδην, inf. διδέναι, part. διδείς. Primitivum est δέω, unde fut. δήσω, aor. 1. δῆσα, perf. pass. δέδεμαι, aor. 1. ἐδέθην, fut. ἐδήσομαι.

Εἴδημι, *scio.*

Opt. εἰδείην, inf. εἰδέναι. Præsens subj. εἰδῶ. Tum ad εἴδημι possis referre, tum ad εἰδέω [a], unde capit fut. εἰδήσω.

Ἴχημι, quæ ex se formet; quæ aliunde mutuetur; parebit ex ἔχω, cum de barytonis derivativis agemus.

At major ἀνωμαλία est in derivatis ab ἕω, χέω· de quibus iccirco seorsum inferiùs agemus.

[a] Vide quæ in εἰδῶ dicemus in Investigatione them. p. 257. & 258.

SECUNDA CONJUGATIO IN MI.

Verbi Activi INDICATIVI MODI.

Præsens.

ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, *statuo, colloco,*
ἵστατον, ἵστατον,
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

Imperfectum.

S. ἵστην, ἵστης, ἵστη,
D. ἵστατον, ἱστάτην,
P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum.

ἕστακα. Etsi enim in futuro sit στήσω, tamen dicitur ἕστακα, per α, pro ἕστηκα· idque ad differentiam τοῦ ἕστηκα, *permansi*; quod est præteritum medium ab ἑστήκω, *permaneo*. Servatque ἕστακα spiritum præsentis ἵστημι· at non item in aoristis.

Plusquamperfectum, ἑστάκειν.

Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secundus.

S. ἔστην, ἔστης, ἔστη,
D. ἔστητον, ἐστήτην,
P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Tertia pluralis apud poëtas subinde patitur syncopen: ut, ἔβαν, & absque augmento βάν, pro ἔβησαν.

Futurum primum, στήσω.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ἵσταθι [b], ἱστάτω,
D. ἵστατον, ἱστάτων,
P. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Aoristus secundus.

S. στῆθι, στήτω,

D. σ

[a] In plurali ἑστάκατε, & per syncopen ἕστατε. Unde ἀφέστατε, discessistis. Qualis & syncope in Plusquamperfecto. Ut ἑστάκειτον, ἕστασαν. Item in aoristo secundo, ut heic mox dicetur, ἔστησαν, ἔσταν.

[b] Æolicè & Atticè η pro αθι· ἵστη pro ἵσταθι· πίμπλη, pro πίμπλαθι· ut monet Aristophanis scholiastes, & Etymologus. Vide & p. 186.

D. στῆτον, στήτων,
P. στῆτε, στήτωσαν.

Pro στῆθι in compositione est στα· & pro βῆθι
βα· ut, ἀνάστα, *surge*; ἀνάβα, *adscende*, similiaque.

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη,
D. ἱσταίητον, ἱσταιήτην,
P. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Aoristus secundus.

S. σταίην, σταίης, σταίη,
D. σταίητον, σταιήτην,
P. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ,
D. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον,
P. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Hæc Conjugatio, ut superius * diximus, * p. 187, 192.
pro η singularis numeri, & pro η dualis ac pluralis, habet ᾳ, & α· ἱστᾷς, ἱστᾷ, ἱστᾶτον. Ac similiter in voce passivâ.

Aoristus secundus.

S. στῶ, στῇς, στῇ,
D. στῆτον, στῆτον,
P. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Aoristus secundus subjunctivi in secundâ, ut in primâ Conjugatione, servat η, more barytonorum, idque in voce, tum activâ, tum mediâ.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

ἱστάναι.

Aoristus secundus.

στῆναι.

Nam in aoristo secundo penultima est longa: uti dictum.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος,
ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης,
τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Participium præteriti perfecti, ἑστηκὼς, ἑστηκυῖα, ἑστηκὸς, & Ionicè ἑστεὼς, ἑστεότος. Siquidem Iones è præteritis subtrahunt κ, & penultimam corripiunt: *μέμηκα, μέμαα, paratus sum.* Sic ἕστηκα, ἕσταα, & Participium ἑσταὼς· deinde per crasim ἑστὼς, ἑστῶτος· ἑστῶσα, ἑστώσης· τὸ ἑστὼς, ἑστῶτος· à quo compositum διεστῶσα, *dissita.* Utrumque verò, & Masculinum, & Neutrum, habet accentum acutum, & per ω scribitur. Idem dicendum in γεγὼς, *natus*: μεμὼς, *paratus*: βεβὼς, *gressus, nixus*: à γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς· quorum themata sunt γάω, *nascor*: μάω, quaro

quæro, cupio, βάω, *gradior*: unde γήζω, γέγηκα, γέγαα· μήζω, μέμηκα, μέμαα· βήζω, βέβηκα, βέβαα. Fœminina non ampliùs in ῦσα, ſicut Communiter, ſed in ῶσα, moventur; indeque neutra in ώς.

Aoriſtus ſecundus.

ὁ στάς, στάντος,
ἡ στᾶσα, στάσης,
τὸ στάν, στάντος.

VERBI PASSIVI
INDICATIVI MODI

Præſens.

S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται, *ſto*,
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον,
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.

S. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο,
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην,
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.

Pluſquamperfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more conſueto.

Aoriſtus primus, ἑστάθην, mutato ſpiritu.

Futurum primum, σταθήσομαι.

Paullo pòſt futurum, ἑστάσομαι.

IMPERATIVI

Præſens, & Imperfectum.

S. ἵστασο, ἱστάσθω,

 D. ἵστα-

D. ἵστασθον, ἱστάσθων,
P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο,
D. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην,
P. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο,
D. ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην,
P. ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

* De hoc p. 192. S. ἱστῶμαι, ἱστᾷ, * ἱστᾶται,
D. ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον,
P. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Pro ῃ, & ῃ̃, hic est ᾳ, & ᾳ̃, ut in activo.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

* Eadem p. 192. S. ἑστῶμαι, ἑστᾷ *, ἑστᾶται,
D. ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον,
P. ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

ἵστασθαι. Ab indicativo ἵστασθε.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ ἱστάμενος,

ἡ ἱστα-

ἡ ἱσαμένη,
τὸ ἱσάμενον.

VERBI MEDII

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος.

Futurum verò primum, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος.

Aoristus secundus.

S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο,
D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην,
P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

Sed in hoc Verbo non est id tempus usitatum.

AD secundam Conjugationem pertinent quoque verba sequentia: quibus & primitiva eorum, & usitatiora tempora, adjecimus.

Ἄγαμαι, *miror*, imperfectum, ἠγάμην. Opt. præs. ἀγαίμην. At fut. ἀγάσομαι, aor. 1. ἠγασάμην, part. ἀγασθεὶς, ab ἀγάομαι, vel ἀγάζομαι.

Βίβημι, *gradior*, inusitatum pro βαίνω, part. βιβὰς, apud Hom. * aorist. 2. ἔβην, βαίην, βῶ, βῆς, βῆ. At à βάω in Futuro habet βήσω, Aor. 1. ἔβησα, Perf. βέβηκα.

Γήρημι, *seneo*, inf. γηρᾶναι, unde veteres Att.[a] καταγηρᾶναι. Part. γηρὰς, ἄντος. Est à γηράω, unde & γηράσκω.

Δίδρημι, *fugio*. aor. 2. ἔδραν[b], in compos. Opt. ἀποδραίην, διαδραίην, Inf. ἀποδρᾶναι, διαδρᾶναι, part. ἀποδρὰς, διαδρὰς, receptâ præsentis chara-

* Iliad ν. ÿſ. 213.

a Thomas magister in eclogis linguæ Atticæ.

b Non tantùm in tertia plurali ἔδραν dicitur pro ἔδρησαν sed etiam in prima singul. ἔδραν, pro ἔδρην, & ἀπέδραν, pro ἀπέδρην ut auctor est idem Thomas in selectionibus suis, quas diximus.

cteristicâ. Fit à δράω, unde & διδράσκω, de quo inferius *.

* p. 257.

Δύναμαι, *possum*, imperf. ἐδυνάμην, & Att. ἠδυνάμην. Opt. δυναίμην. Subj. δύνωμαι [a]. Inf. δύνασθαι. Part. δυνάμενος. Cætera accipit à δυνάομαι· unde fut. δυνήσομαι, aor. 1. ἐδυνήθην, perf. δεδύνημαι.

a Pro δύνωμαι. Vide sis p. 191, 192.

Ἔραμαι, *amo*, imperf. ἠράμην. Reliqua ab ἐράω.

Ἔστημι, *sto*, in præsenti Indicat. non est in usu. Sed in Opt. est ἐσταίην, unde ἀφεσταίην *, *abſiſterem*. Inf. ἑστάναι, *ſtare*. Primigenium est στάω *.

* Hom. Odyss. ψ, ψs. 101 & 169.
* Vide p. 180.

Ἵπταμαι, *volo*, imperf. ἱπτάμην. aor. 2. med. ἐπτάμην. inf. πτάσθαι. part. πτάμενος. At aor. 2. act. ἔπτην· unde inf. πτῆναι, part. πτάς, velut ab ἵπτημι. Venit à πτάω, unde fut. 1. πτήσομαι· perf. πέπταμαι, per α. πτάω autem ex πετάω, per syncopen fit. Quâ ipsâ etiam dicitur ἐπτόμην, πτέσθαι, & πτόμενος, à πέτομαι, quod idem significat.

Ἴσημι ut inflectatur, in anomalis * dicemus.

* p. 233.

Κίρνημι, *miſceo*, imperf. ἐκίρνην, inf. κιρνάναι, part. κιρνάς. At cætera habet à κεράω· de quibus infra [b].

b In verbis quartæ in μι, p. 217.

Κίχρημι, pro quo & κιχράω dicitur, *utendum do, commodo*, tertia plur. κιχρᾶσι· part. κιχράς. Pass. κίχραμαι· unde part. κιχράμενος. A χράω autem est fut. χρήσω· aor. 1. ἔχρησα· perf. κέχρηκα. At κεχρημένος, *qui utendum petiit, indigus*, & χρησθεὶς, *ad uſum expetitus*, à χράω, vel χρήζω.

Κρέμνημι, vel κρήμνημι, *ſuſpendo*, Imp. κρήμνη, Att. * pro κρήμναθι, vel κρήμνηθι. Pass. κρήμναμαι, *pendeo*, part. κρημνάμενος, *pendens*. Est à

* Vid. p. 186, 196.

κρε-

κρεμάω *, unde fut. κρεμάσω, aor. 1. ἐκρέμασα. aor. 1. pass. ἐκρεμάσθην. fut. pass. κρεμασθήσομαι. Invenitur & in præs. κρέμαμαι, *pendeo*, unde imperf. ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, *pendebas*, inf. κρέμασθαι, part. κρεμάμενος. Nec tantùm κρέμαμαι legitur, sed etiam κρέμομαι[a]. nempe ut à πετάω, non πέταμαι tantùm, sed πέτομαι quoque, in usu est.

* Vide & p. 217.

a Aristoph. in vespis, ει κρέμοισθε, utinam suspensi sitis!

Ὀνίνημι, *juvo*, infin. ὀνινάσαι, Pass. ὀνίναμαι, inf. ὀνίνασθαι, part. ὀνινάμενος. Item sine reduplicatione, ὄναμαι, ὀνάμην, ὄνασθε. Est ab ὀνάω. Unde futurum ὀνήσομαι, *juvabor*, *capiam emolumentum*.

Πέρνημι, *vendo*, inf. περνάναι, part. περνάς. Pass. πέρναμαι, inf. πέρνασθαι, part. περνάμενος. Futurum, & alia, mutuatur à περάω, vel cognato πιπράσκω.

Πίπλημι seu πίμπλημι, *impleo*, (pro quibus & πιπλάω, ac πιμπλάω dicitur,) imperf. compositi ἐπίμπλην. inf. simplicis πιμπλάναι. Pass. πίμπλαμαι, imperf. ἐπιμπλάμην, inf. πίμπλασθαι, part. πιμπλάμενος. imperat. ἐμπίπλη, Att. pro ἐμπίπλαθι, seu ἐμπίπληθι[b]. Est à πλάω, unde fut. πλήσω, aor. 1. ἔπλησα, perf. πέπλημαι, aor. 1. ἐπλήσθην. Quanquam hæc & à cognato πλήθω possunt derivari.

b Hom. Il. φ. ψʹ. 311. Vid. p. 186, & 196.

Πίπρημι, seu πίμπρημι, *incendo*, imperf. ἐπίμπρην, inf. πιμπράναι, [c] part. πιμπράς. Pass. πίμπραμαι, imperf. ἐπιμπράμην, inf. πίμπρασθαι, part. πιμπράμενος. Cætera accipit à πράω, vel cognato πρήθω. Ut, fut. 1. πρήσω. aor. 1. ἔπρησα.

c & in compositione, ἐμπιπράναι, Aristop. in Nubibus act. 5. sc. 3.

ἔπεησα. perf. pass. πέπεησμαι. aor. 1. pass. ἐπεήθην. fut. πεηθήσομαι.

Πείαμαι[a], *emo*, imperf. ἐπειάμην[b], opt. πειαίμην, sub. πείωμαι, inf. πείασθαι, part. πειάμενος. Est à πειάω. Unde imper. πείασο, & Att. πείω.

Σκίδνημι, *spargo*, pass. σκίδναμαι, imperf. ἐσκιδνάμην, inf. σκίδνασθαι, part. σκιδνάμενος. Est à σκεδάω· unde fut. σκεδάσω, aor. 1. ἐσκέδασα, perf. ἐσκέδασμαι, aor. 1. ἐσκεδάσθην, fut. 1. σκεδασθήσομαι.

Quæ & ipsa tempora hinc capit cognatum σκεδάννυμι.

Σκλῆμι inusitatum est in præsenti & imperf.; sed in aoristo 2 est ἔσκλην, *exarui*, & in composi. ἀπέσκλην, ab ἀπόσκλημι, unde & optat. ἀποσκλαίην, & inf. ἀποσκλῆναι. Alii, quia σκλῆμι inusitatum est, malunt ea deducere à σκέλλω, seu σκάλλω. Verum obstat, quod hoc activè significet *exsicco*, *arefacio* : at ἔσκλην, & composita ejus, absolutè notant *exarui*. Quare rectiùs deducas à σκλῆμι, quod à σκλάω.

Τέθνημι, *morior*, tertiâ plurali τεθνᾶσι, ut ἱστᾶσι· imperat. τέθναθι, ut ἵσταθι· vel τέθνασο, ut ἵστασο. Opt. τεθναίην, inf. τεθνάναι. Vide de cæteris temporibus, quæ in θνήσκω * dicemus.

Τέτλημι, *sustineo*, tertia plur. τετλᾶσι. imp. τέτλαθι, & Att. τέτλα. Opt. τετλαίην. inf. τετλάναι. aor. 2. ἔτλην, τλῆθι, τλαίην, τλῆναι, τλάς. At à τλάω, habet futur. τλήσομαι, & perf. τέτληκα.

Τίτρημι, *perforo*, à τράω facit fut. τρήσω, aor. 1. ἔτρησα, perf. pass. τέτρημαι. aor. 1. ἐτρήθην.

a Activum πείαμι, quod Etymologus agnoscit, non est in usu.

b Nec solùm in imperfecto: sed etiam in aor. 1. sive ab ἔπριω, (sunt enim quidam aoristi puri) sive pro ἐπειασάμην, ut superius dictum, p. 112. Persona secunda ἐπείασο, Ionicè ἐπείαο, & crasi ἐπείω, emebas. Imperativus quoque πείω, eme, ut ἵσω, pro ἵστασο, sta.

* In Investigatione thematis, p. 261.

Φημὶ

Φημὶ ut inflectatur, dicemus * in anomalis. * p. 234.

Φθῆμι in præsenti & imperfecto non est in usu: sed in aor. 2 est ἔφθην, *præveni*: unde in Opt. φθαίην, Inf. φθῆναι, Part. φθάς. Item in voce media, ἐφθάμην, φθαίμην, φθάσθαι, φθάμενος. Etiam in subjunct. dicitur φθῶ, φθῇς, &c. Item futurum habet φθάσω, aor. 1, ἔφθασα, perfect. ἔφθακα, sive à φθάνω, sive à φθάω.

TERTIA CONJUGATIO IN MI.

Verbi Activi Indicativi Modi

Præsens.

S. *δίδωμι, δίδως, δίδωσι, do, das, dat.*
D. *δίδοτον, δίδοτον,*
P. *δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι.* Ionicè, *διδόασι.*

Imperfectum.

S. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω,
D. ἐδίδοτον, ἐδιδότην,
P. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Perfectum, δέδωκα.
Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν.
Aoristus primus, ἔδωκα, per κ. *

* Vide p. 184, & 112.

Aoristus secundus.

S. ἔδων, ἔδως, ἔδω,
D. ἔδοτον*, ἐδότην,

* De hoc vide sis, p. 185.

P. ἔδο-

P. ἐδόμεθα, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. δίδοθι, διδότω,
D. δίδοτον, διδότων,
P. δίδοτε, διδότωσαν.

Aoristus secundus.

S. δὸς, δότω,
D. δότον, δότων,
P. δότε, δότωσαν.

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. διδοίην, διδοίης, διδοίη,
D. διδοίητον, διδοιήτην,
P. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Aoristus secundus.

S. δοίην, δοίης, δοίη,
D. δοίητον, δοιήτην,
P. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. διδῶ, διδῷς, διδῷ[a],
D. διδῶτον, διδῶτον,
P. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

[a] Non διδοῖς, διδοῖ, ut in circumflexis.

Aoristus

Aoristus secundus.

S. δῶ, δῷς, δῷ,
D. δῶτον, δῶτον,
P. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Aoristus secundus ubique habet ῳ vel ω, instar præsentis: & similiter fit in voce media.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

διδόναι.

Aoristus secundus.

δοῦναι.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ διδοὺς, διδόντος,
ἡ διδοῦσα, διδούσης,
τὸ διδὸν, διδόντος.

Aoristus secundus.

ὁ δοὺς, δόντος,
ἡ δοῦσα, δούσης,
τὸ δὸν, δόντος.

VERBI PASSIVI

INDICATIVI

Præsens.

S. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται,
D. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον,
P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imper-

Imperfectum.

S. ἐδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδοτο,
D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην,
P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. *

* De hoc videatur p. 189.

Plusquamperfectum, ἐδεδόμην.
Aoristus primus, ἐδόθην.
Futurum primum, δοθήσομαι.
Paullo pòst futurum, δεδόσομαι.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. δίδοσο, διδόσθω,
D. δίδοσθον, διδόσθων,
P. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum, & Plusquamperfectum.

S. δέδοσο, δεδόσθω,
D. δέδοσθον, δεδόσθων,
P. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο,
D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην,
P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum, & Plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, ut præsens.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum.

* De hoc p 191, 192.

S. διδῶμαι, διδῷ, * διδῶται,

D. δι-

D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον,
P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.
Perfectum, & Plusquamperfectum, δεδῶμαι, δεδῶ, * δεδῶται, ut præsens. * Eadem p. 192.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

δίδοσθαι. Ab indicativo δίδοσθε.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ διδόμενος,
ἡ διδομένη,
τὸ διδόμενον.

VERBI MEDII

INDICATIVUS.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parùm usitatus.
Aoristus verò secundus sic inflectitur:
S. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο,
D. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην,
P. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVUS.

S. δόσο, δόσθω,
D. δόσθον, δόσθων,
P. δόσθε, δόσθωσαν.

OPTATIVUS.

S. δοίμην, δοῖο, δοῖτο,
D. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην,
P. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

O SUB-

Subjunctivus.

S. δῶμαι, δῷ, δῶται,
D. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον,
P. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitivus.

δόσθαι.

Participium.

ὁ δόμενος,
ἡ δομένη,
τὸ δόμενον.

Futurum primum per omnes Modos & Participia, δώσομαι, δοσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

SUnt quædam in ωμι, quæ in præsenti, & imperfecto, non sunt usitata: sed tantùm in aoristo secundo, atque iis temporibus, quæ sumunt à primitivo.

Hujusmodi est ἅλωμι, cujus aor. 2. est ἥλων, *captus sum*. Att. ἑάλων· quod characteristicam longam semper retinet.

S. ἑάλων, ἑάλως, ἑάλω,
D. ἑάλωτον, ἑαλώτην,
P. ἑάλωμεν, ἑάλωτε, ἑάλωσαν.

Hinc Opt. ἁλοίην, & ἁλῴην. Subj. ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ, & plur. ἁλῶμεν, ἁλῶτε, ἁλῶσι. Inf. ἁλῶναι, part. ἁλοὺς, ἁλόντος. Cætera habet ab ἁλόω, fut. med. ἁλώσομαι, *capiar*, perf. ἥλωκα, inf. ἡλωκέναι, part. ἡλωκώς· Atticè autem ἑάλωκα, ἑαλωκέναι, ἑαλωκώς. Sic plusq. ἑαλώκειν, pro ἡλώκειν.

Simi

Simile est βίωμι, quod in aoristis 2 habet ἐβίων, *vixi*, βίωθι, βιοίην, & Att. βιῴην, βιῶναι, βιὺς, βιόντος. At à βιόω habet futura βιώσω, & βιώσομαι· item perfecta βεβίωκα, βεβιωκὼς, βεβίωμαι, βεβιωμένος.

Itidem γνῶμι, cujus aor. 2. ἔγνων, *cognovi*, quod in tert. plur. ἔγνωσαν, *cognoverunt*. Imp. γνῶθι. Opt. γνοίην, & γνῴην. Subj. γνῶ, γνῷς, γνῷ, & plur. γνῶμεν, γνῶτε, γνῶσι. Inf. γνῶναι. Part. γνούς. At à γνόω mutuatur cætera, ut fut. γνώσω & γνώσομαι, perfect. ἔγνωκα, & ἐγνωκώς [a].

[a] Totum habes p. 254. & seq. sub γιγνώσκω.

QUARTA CONJUGATIO IN MI.

Cùm in superiori Conjugatione pauca inveniantur exempla: in quarta contrà multo plurima se offerunt. quippe omnia pene barytona in ύω, promiscuè, nunc per ύω, nunc per μι, efferuntur.

VERBI ACTIVI

Indicativi Modi

Præsens.

S. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι, *copulo, jungo,*
D. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον,
P. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, & Ion. ζευγνύασι.

Imperfectum.

S. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ,
D. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην,
P. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω,
D. ζεύγνυτον, ζευγνύτων,
P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Sed pro ζεύγνυθι etiam ζεύγνυ [a] dicitur; ut antè expositum *.

[a] Aristoph. Eurip.
* p. 186.

Caret hæc Conjugatio Optativo, & Subjunctivo. Herodianus tamen Optativum in activo agnoscit: ζευγνύην, ύης, ύη, &c. At non in passivo, quia υι diphthongus non ponitur ante consonantem.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

ζευγνύναι [b].

[b] Penultimâ ύ correptâ.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος,
ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης,
τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

VERBI PASSIVI
INDICATIVI MODI

Præsens.

S. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται,
D. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον,
P. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfectum.

S. ἐζώννύμην, ἐζώννυσο, ἐζώννυτο,
D. ἐζωννύμεθον, ἐζώννυσθον, ἐζωννύσθην,
P. ἐζωννύμεθα, ἐζώννυσθε, ἐζώννυντο.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ζώννυσο, ζωννύσθω,
D. ζώννυσθον, ζωννύσθων,
P. ζώννυσθε, ζωννύσθωσαν.

INFINITIVI

Præsens, & Imperfectum.

ζώννυσθαι. Ab indicativo ζώννυσθε.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ζωννύμενος,
ζωννυμένη,
ζωννύμενον.

Reliqua tempora deficiunt in hoc verbo. d defectum eum supplet aliunde. Nam à ζώ- habet futurum ζώξω, aor. 1. ἔζωξα, aor. 2. γον, fut. 2. ζυγῶ, præter. med. ἔζυγα. Item eteritum passivum ἔζωγμαι, unde ζῶγμα, *ctura*. Par ratio est in aliis ejus generis. Polysyllaba enim quartæ in νυμι exeuntia, uiunt tempora, non à barytonis in νύω [a], sed rimitivis remotis. Quomodo ζώννυμι, uti

[a] Γανύσσεται tamen apud Hesychium legitur, à γάνυμαι, vel γανύσκομαι, gaudeo.

dictum, in futuro non habet ζευγνύσω, à ζευγνύω· sed ζεύξω, à ζεύγω, unde fit ζευγνύω. Et δείκνυμι non δεικνύσω facit, à δεικνύω· sed δείξω, à δείκω, unde δεικνύω proficiscitur. Itaque in verbis hujuscemodi sciendum, quæ eorum sint remota primitiva. Id autem hoc modo cognoscitur.

Pleraque eorum fiunt à verbis in έω, άω, έω, inserendo ante ω syllabam νυ cum altero ν, vel solam.

Priori modo: ut,

κορέω, κορεννύω, vel κορέννυμι, *satio.*
σβέω, σβεννύω, vel σβέννυμι, *exstinguo.*
πετάω, πετάννύω, vel πετάννυμι, *pando.*
κεράω, κεράννύω, vel κεράννυμι, *misceo.*

Sed verba in όω mutant ο in ω· ut,

ζόω, ζωννύω, vel ζώννυμι, *cingo.*
χρόω, χρωννύω, vel χρώννυμι, *coloro.*
Sic à χόω, χωννύω, vel χώννυμι, *aggero.*
à ῥόω, ῥωννύω, vel ῥώννυμι, *roboro.*

Aliqua formantur à dissyllabis secundæ Conjugationis, νυ inserendo tantùm: ut,

ζεύγω, ζευγνύω, vel ζεύγνυμι, *jungo.*
δείκω, δεικνύω, vel δείκνυμι, *ostendo.*
ἄχομαι, ἄχνυμαι, *doleo.*

Idem fit in εἴργνυμι, *claudo*, μίγνυμι, *misceo*, μόργνυμι sive ὀμόργνυμι, *tergo*, οἴγνυμι, *aperio*, &c.

Sed quorundam themata in usu esse desierunt: quæ nunc in quarta efferuntur per ησω. ut

πήσω, πηγνύω, vel πήγνυμι, *compingo.*
πλήσω, πληγνύω, vel πλήγνυμι, *plango*, seu *ferio*

ῥήσω

ῥήσσω, *ῥηγνύω*, vel *ῥήγνυμι*, *rumpo*.
φράσσω, *φραγνύω*, vel *φράγνυμι*, *sepio*.

Nempe ab inusitatis thematibus, *πήγω*, *πλήγω*, *ῥήγω*, *φράγω*.

Ἄγνυμι, tum ab *ἄγω* deducit Etymologus, tum ab *ἀάσσω*· à quo compositum *κατάσσειν* [a], confringere.

[a] Apud Artemidorum.

In quintâ similiter inseritur *νυ*· ut,
ὄρω, *ὀρνύω*, vel *ὄρνυμι*, *concito*.

Interdum insuper è diphthongo extruditur altera vocalis: ut,
κλείνω, *κλίννυμι*, *occido*:
πταίρω, *πτάρνυμαι*, *sternuto*: præsupponendo, *κλιννύω*, & *πταρνύω*.

Aliqua veniunt à verbis contractis, sed mutato accentu, &

Vel inserendo *νυ*· ut,
στορέω, *στορῶ*, *στόρνυμι*, *sterno*:
θορέω, *θορῶ*, *θόρνυμαι*, *salio*:
ὀμόω, *ὀμῶ*, *ὄμνυμι*, *juro*. ut præsupponatur *στορνύω*, *θορνύω*, *ὀμνύω*.

Vel solùm interposito *υ*, & mutato accentu: ut,
κινέω, *κινῶ*, *κίνυμι*, *moveo*: præsupponendo *κινύω*.

Ἄρνυμαι, *permutando consequor*, *emo*, vel est ab *ἄρω*, *tollo*; nempe, uti *πτάρνυμαι* à *πταίρω*· vel est ab *αἱρέομαι*, *αἱροῦμαι*, *capio*; puta, ut à *θοροῦμαι*, *θόρνυμαι*.

Quæcunque autem hactenus verba adduximus, ante *ύω* habent *ν*, vel simplex, vel geminum. Pauca verò polysyllaba in hac Conjuga-

tione reperiuntur aliter exeuntia. Ut, ὄλλυμι, quod ab ὄλλω, *perdo*.

At ἔρυμαι fuerit potiùs per ſyncopen factum ex ἐρύομαι, *tutor*; unde futurum ἐρύσομαι.

Ἵδρυμαι autem præteritum videtur: ut non modò ſignificatio eſt argumento, (nam notat, *ſitum eſſe*:) ſed etiam, quòd ἱδρῦσθαι, & ἱδρυμένος, præteriti, non præſentis, accentum habeant.

[His ita expoſitis, non difficile erit judicatu de flexione verborum in νμι. Solùm ſcito opus, quæ tempora eorum potiſſimùm ſint in uſu. Quod maxima ex parte cognoſcere eſt ex iis, quæ de verbis ejuſmodi hîc adjungemus.

Ἄγνυμι, & ἀγνύω, *frango*, tempora deſumit ab ἄγω. Unde fut. 1. ἄξω. Aor. 1. Atticè eſt ἔαξα, pro ἦξα. Sic aor. 2. ἐάγην, pro ἤγην. Præt. med. ἦγα, & ἔαγα. Similiter compoſitum ejus κατάγνυμι in part. habet κατεαγμένος, & κατεαγὼς, *confractus*, pro κατηγμένος, & κατηγώς. Etiam, ſervato augmento, adverſus regulam, dicitur κατεαγῶσι, pro καταγῶσι, *confringerentur*, & κατεαγῆναι, pro καταγῆναι, *confractum eſſe*.

Δείκνυμι, & δεικνύω, *monſtro*, fut. δείξω, aor. ἔδειξα, perf. δέδειχα, paſſ. δέδειγμαι, aor. 1. ἐδείχθην, fut. δειχθήσομαι, à δείκω. Sic ἀποδείκνυμι, *demonſtro*: ὑποδείκνυμι, *ſubmonſtro*, *ſuggero*, *ſubmoneo*.

Εἴργνυμι, & εἰργνύω, *claudo*, fut. 1. εἵρξω, aor. 1. εἷρξα, præt. εἷρχα, paſſ. εἷργμαι, aor. 1. paſſ. εἵρχθην, ab εἵργω.

Ἔννυ-

Ἕννυμι, & ἐννύω, *vestio*, fut. 1. ἕσω, aor. 1. εἷσα, aor. 1. pass. εἱσάμην, perfect. pass. εἷμαι, *indutus sum*, unde part. εἱμένος, fut. pass. ἑσθήσομαι, à primitivo ἕω. Sed usitatius est compositum ejus ἀμφιέννυμι, ἀμφιέννυμαι, & ἀμφίεμαι, *induo*, fut. ἀμφιέσω, & Att. ἀμφιῶ [a], aor. 1. ἠμφίεσα, perfect. pass. ἠμφίεσμαι.

Ζέννυμι, & ζεννύω, *ferveo*, à ζέω habet fut. ζέσω, aor. 1. ἔζεσα, perfect. ἔζεκα.

Ζώννυμι, & ζωννύω, *cingo*, à ζόω habet fut. ζώσω, aor. ἔζωσα, perf. ἔζωκα, pass. ἔζωσμαι, aor. 1. ἐζώσθην.

Κεράννυμι, & κεραννύω, *misceo*, à κεράω habet fut. 1. κεράσω, aor. 1. ἐκέρασα, perf. κεκέρακα, perf. pass. κεκέρασμαι, aor. ἐκεράσθην, fut. κερασθήσομαι. Sed pro κεκέρακα plurimum dicitur κέκρακα, unde in pass. κέκραμαι, sine σ, aor. 1. ἐκράθην, fut. κραθήσομαι [b].

Κορέννυμι, & κορεννύω, *satio*, in iisdem temporibus à κορέω habet κορέσω, ἐκόρεσα, κεκόρεκα, κεκόρεσμαι, ἐκορέσθην, κορεσθήσομαι.

Κρεμάννυμι, & κρεμαννύω, *pendeo*, *suspendo*, à κρεμάω habet fut. κρεμάσω, aor. 1. ἐκρέμασα, aor. pass. ἐκρεμάσθην *.

Κτίννυμι, & κτιννύω, *occido*, à κτείνω habet fut. κτενῶ, aor. 1. ἔκτεινα, perf. ἔκτακα, perf. pass. ἔκταμαι, unde aor. ἐκτάθην, à quo fut. κταθήσομαι.

Μίγνυμι & μιγνύω, *misceo*, à μίγω habet fut. μίξω, aor. 1. ἔμιξα. Aor. pass. ἐμίχθην. fut. μιχθήσομαι. Aor. 2. ἐμίγην, inf. μιγῆναι, part. μιγείς.

[a] Hinc προσαμφιῶ, *insuper vestiam*, apud Aristoph. in Equitibus, act. 2, sc. 4, ỳ. 56.

[b] Quasi ab inusitato syncopen passo κράω.

* Vide & pag. 203.

Μόργνυμι, & μοργνύω, *tergo*, fut. μόρξομαι, aor. 1. ἐμορξάμην, ab inusitato μόργω.

Οἴγνυμι, & οἰγνύω, *aperio*, fut. οἴξω, aor. 1. ἔωξα, Att. pro ὦξα, perfect. ἔωγμαι pro ὦγμαι. aor. 1. pass. ἐώχθην, pro ὤχθην. præt. med. ἔωγα, pro ὦγα, ab οἴγω· unde compos. ἀνοίγω. Futur. medium οἰγήσομαι, quasi ab οἰγέω.

Ὄλλυμι, vel ὀλλύω, *perdo*, ab ὀλέω in futuro habet ὀλέσω, in perfecto ὤλεκα; & Atticè ὀλώλεκα. At tam ab ὄλλω, quàm ὀλέω, deduci potest aor. 2. ὦλον· unde in voce media ὠλόμην, infin. ὀλέσθαι, part. ὀλόμενος. Itidem ad utrumque verbum potest referri perfectum med. ὦλα, sive Att. ὄλωλα.

Ὄμνυμι, sive ὀμνύω, *juro*, ab ὀμόω venire diximus *. Unde fut. ὀμόσω, perf. ὤμοκα, & Att. ὀμώμοκα, fut. 2. med. ὀμοῦμαι, ὀμῇ, ὀμεῖται.

* p. 215.

Ὀμόργνυμι, & ὀμοργνύω, *tergo*, habet se, ut μόργνυμι· de quo paulò ante vidimus.

Πετάννυμι, & πεταννύω, *pando*, à πετάω habet fut. πετάσω, aor. 1. ἐπέτασα, perf. pass. πεπέτασμαι [a], & per syncopen πέπταμαι, aor. 1. ἐπετάσθην, fut. πετασθήσομαι.

[a] Sed verbalia assumunt σ ut, πέτασμα, & similia.

Πήγνυμι, & πηγνύω, *compingo*, ab inusitato πήγω, sive à πήσσω, habet fut. πήξω, aor. 1. ἔπηξα, perf. pass. πέπηγμαι, unde aor. 1. ἐπήχθην. aor. 2. ἐπάγην, παγῆναι, παγείς. præt. med. πέπηγα.

Πλήγνυμι, *plango, ferio*, ab inusitato πλήγω, sive à πλήσσω, sumit fut. πλήξω, aor. 1. ἔπληξα, perf. pass. πέπληγμαι, unde aor. 1. ἐπλήχθην. aor. 2. ἐπλάγην, πλαγῆναι, πλαγείς.

Πτάρ-

Πτάρνυμαι, *sternuto*, à πταίρω mutuatur aor. 2. ἔπταρον.

a Dicitur & πτάρνομαι, unde πτάρνυντο, apud Aristot.

Ῥήγνυμι, vel ῥηγνύω, *rumpo*, ab inusitato ῥήσω, sive à ῥήσσω, habet fut. ῥήξω, aor. 1. ἔρρηξα· aor. 2. pass. ἐῤῥάγην, infinit. ῥαγῆναι, part. ῥαγείς. Perfect. med. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα. Sic in composito διέῤῥωγα, *diruptus sum*: unde διεῤῥωγώς, *diruptus*: ut & ἀρωγὸς dicitur pro ἀρηγὸς, *defensor*, *opitulator*.

Ῥώννυμι, & ῥωννύω, *roboro*, à ῥόω habet fut. ῥώσω, perf. ἔῤῥωκα, pass. ἔῤῥωμαι. plusq. ἐῤῥώμην, imperat. ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, *vale*, *valeat*, infin. ἐῤῥῶσθαι.

Σβέννυμι, & σβεννύω, *exstinguo*, ab inusitato σβέω habet fut. σβέσω, aor. 1. ἔσβεσα, perfect. ἔσβεκα, perf. pass. ἔσβεσμαι, unde aor. ἐσβέσθην, fut. σβεσθήσομαι. Sed in futuro med. est σβήσομαι, unde compositum ἀποσβήσομαι, *exstinguam*. Itidem in præterito per η dicitur quoque ἔσβηκε, unde ἀπέσβηκε, *exstinctum est*. Aor. 2. ἔσβην, unde compos. ἀπέσβην, in activa voce fuerit à σβῆμι· sed verius est vocis passivæ ab activo ἔσβον.

Σκεδάννυμι, & σκεδαννύω, *dispergo*, à σκεδάω habet fut. 1. σκεδάσω, aor. 1. ἐσκέδασα, perf. pass. ἐσκέδασμαι, aor. 1. ἐσκεδάσθην, fut. σκεδασθήσομαι.

Στορέννυμι, vel στορεννύω, *sterno*, à στορέω habet fut. στορέσω, aor. 1. ἐστόρεσα. Sed pro στορέννυμι, etiam dicitur στόρνυμι per syncopen: quod iccirco eodem gaudet futuro, & aoristo. Habet & eadem tempora ac στρώννυμι.

Στρών-

Στρώννυμι, seu στρωννύω, *sterno*, ab insitato στρόω, habet fut. στρώσω, aor. 1. ἔστρωσα, perf. pass. ἔστρωμαι, unde ἐστρώθην.

Τίννυμι, sive τιννύω, *luo*, à primitivo τίω, (unde & τίνω) habet fut. τίσω, aor. 1. ἔτισα, perf. τέτικα.

Φράγνυμι[a], & φραγνύω, *sepio*, à φράσσω habet fut. φράξω, aor. 1. ἔφραξα, perf. πέφραχα, perf. pass. πέφραγμαι, aor. 1. ἐφράχθην.

Χρώννυμι, & χρωννύω, *coloro*, à χρόω habet χρώσω, aor. 1. ἔχρωσα, perf. pass. κέχρωσμαι, assumto σ[b].

Χώννυμι, seu χωννύω, *aggero*, à χόω[c], habet fut. χώσω, aor. 1. ἔχωσα, perf. pass. κέχωσμαι, aor. 1. ἐχώσθην, fut. χωσθήσομαι.

Et hæc de polysyllabis.]

Dissyllaba hæc, δῦμι, *subeo*, φῦμι, *nascor*, κλῦμι, *audio*, insitata sunt in præsenti, & imperfecto. Sed in usu sunt aoristi secundi, ἔδυν, δῦθι, δῦναι, δύς. Et in compos. ὑπέδυν, ὑπόδυθι, ὑποδῦναι, ὑποδύς. A δύω autem habet fut. δύσομαι, & perf. δέδυκα. Sic à φῦμι sunt aoristi 2, ἔφυν, φῦναι, φύς. Sed à φύω est fut. φύσω, & perf. πέφυκα. Item à κλῦμι est imperat. κλῦθι, & plur. κλῦτε. Nisi malis esse ea à κλύε, addendo θι, & deinde contrahendo: quomodo aliqui ex πίε, & θι, conflatum putant πῖθι, quod ἀναλόγως fuerit ab insitato πῖμι.

D E

a Pro eo & trajectis literis φάργνυμι, legitur.

b Unde κεχρωσμένος, apud Aristotelem; de coloribus, c. 3. At χρῶμα perdit σ. Henricus tamen Stephanus in Thesauro, voce χρόω, censet, & κέχρωσμαι, & κέχρωσμαι dici: illud esse à χρώννυμι hoc à χρώζω: inde esse χρῶμα, hinc χρωστήρ. Verum non puto κέχρωσμαι esse in usu.

c Thucyd. lib. 2. χῶμα ἔχουν, quasi dicas, *aggerem aggerabant*.

DE ANOMALIS IN MI.

Ac primum de iis, quæ veniunt ab ἕω, vel ἔω.

PLURIMA anomala in μι fiunt ab ἕω· quod vario ſpiritu varia ſignificat.

ΕἸΜΙ`, τὸ ὑπάρχω.

Verbum ſubſtantivum εἰμὶ fit ab ἕω[a], pro ὑπάρχω, hoc eſt, *ſum*. Reduplicationem non habet; nec penultima eſt η ex ε, ne idem ſit, ac ἠμὶ, *dico*: ſed additur iota, ut penultima ſit longa; & acuitur ultima, cum dicendum foret εἷμι. nam diſſyllaba penultimam circumflectunt: ut, γνῶμι, *noſco*: δῦμι, *ſubeo*: κλῦμι, *audio*.

VERBI ACTIVI

INDICATIVI

Præſens.

S. εἰμὶ, εἶ[b], ἐςὶ,
D. ἐςὸν, ἐςὸν,
P. ἐσμὲν, ἐςὲ, εἰσί.

Sic in compoſitis; ſed retracto accentu: πάρειμι, πάρεἶ, πάρεςι, πάρεσμεν, πάρεςε, πάρεισι.

Imperfectum.

S. ἦν[c], ἦς, ἦ,
D. ἦτον, ἤτην,
P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

a Ἀναλόγως eſſet ἵημι. nunc ε manet, & ι non præponitur, ſed poſtponitur.

b Pro εἶ apud Homerum quatuor locis legitur εἷς. Iliad. π. ὑſ. 515, & 538; Il. ρ, ὑſ. 150; Il. ω, ὑſ. 407; Od. α, ὑſ. 170, & 207; Od. δ, ὑſ. 371; Od. γ, ὑſ. 237; Od. ξ, ὑſ. 187; Od. ο, ὑſ. 264; Od. τ, ὑſ. 105; Od. ω, ὑſ. 256, & 297.

c Alia ἦν p. 227, & 235.

Per-

Personis in ς desinentibus Æoles addunt θα· ἦσθα, *eras*: ἔφησθα, *dicebas*, vel *dixisti*: εἴπησθα, *dixeris*, pro εἴπῃς, aor. 2. Subjunct. ab ἔπω.

Imperativi

Præsens, & Imperfectum.

S. ἴσθι [a], vel ἔσο [b], ἔςω,
D. ἔςον [c], ἔςων,
P. ἔςε, ἔςωσαν.

In compositione similiter, sed retracto accentu: ut, πάρισθι, παρέςω, &c.

Invenitur etiam εἶ, pro ἴσθι unde πάρει, *ades*: item ἤτω, pro ἔςω· à Barytono ἔω, ἐέτω, & crasi duorum εε in η, ἤτω. Psal. 104, vers. 31.

a Est & ἴσθι in ἴσημι. p. 233.
b Poët. ἔσο.
c Ἐςὸν, & ἐςὲ, indicativi, sunt ὀξύτονα· at ἔςον & ἔςε, imperativi, sunt βαρύτονα· ut monitum Apollonio lib. 3, cap. 27.
* p. 140, & 187.

Optativi

Præsens, & Imperfectum.

S. εἴην, εἴης, εἴη,
D. εἴητον, εἰήτην,
P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν· & εἶμεν, εἶτε, εἶεν· de qua syncope suprà * dictum est.

Subjunctivi

Præsens, & Imperfectum.

S. ὦ, ᾖς, ᾖ,
D. ἦτον, ἦτον,
P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitivi

Præsens, & Imperfectum.

εἶναι.

PARTICIPII

Præsens, & Imperfectum.

ὁ ὢν, ὄντος,
ἡ οὖσα, οὔσης,
τὸ ὄν, ὄντος.

Similiter conjugantur composita: ut, ἔνειμι, *insum*: πάρειμι, *adsum*, &c.

VERBUM MEDIUM.

Habet & è voce media imperfectum [a], ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c. Sic παρήμην [b], *aderam*.

Futurum: ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται· & syncope ἔσται. Sic in compositis, παρέσται, *aderit*: ἀπέσται, *aberit*.

OPTAT. ἐσοίμην. Comp. παρεσοίμην, *afforem*: ἀπεσοίμην, *abforem*.

INFINIT. ἔσεσθαι.

PARTICIP. ἐσόμενος.

Præteritum medium desumit à γίνομαι· ut, γέγονα, *fui*, ἐγεγόνειν, *fueram*: γεγονέναι, *fuisse*: γεγονώς, *qui fuit*.

Similiter aoristum secundum: ἐγενόμην, γενοίμην, γένωμαι, γενέσθαι, γενόμενος.

EἾMI, τὸ πορεύομαι, *eo, vado, proficiscor.*

Ab ἔω, fit poëticum εἴω [c], unde εἶμι, hoc est, *eo* vel *ibo* [d]. nam futurum εἴσω non est in usu.

ACTI-

[a] Alii plusquamperfectum statuunt. Sed potiùs est imperfectum ab ἦμαι. Eurip. in Helena, vs. 937: Ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων, id est; *Ego liberorum non eram proditor.*

[b] Demosthen.

[c] A quo apud Hesychium εἶε.

[d] Poëtis interdum temporis præsentis: sed oratoribus semper est futuri.

ACTIVI

INDICATIVI

Præsens.

S. εἶμι, εἶς, vel εἶ[a], εἶσι.
D. ἴτον, ἴτον,
P. ἴμεν, ἴτε, εἶσι[b], & Ionicè ἴασι. Sic προσίασι, *adeunt*: εἰσίασι, *ingrediuntur*: προΐασι; *prodeunt*. Utroque autem modo, ἀνίασιν, & ἀνιᾶσι, *ascendunt*; καλίασιν, & καλιᾶσι, *descendunt*; διΐασιν, & διϊᾶσι, *transeunt*, *percurrunt*; μελίασιν, & μελιᾶσι, *persequuntur*.

Imperfectum.

S. εἶν[c], εἶς, εἶ,
D. ἴτον, ἴτην,
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν[d].

Perfectum inusitatum.

εἶκα. Unde

Plusquamperfectum.

εἴκειν, & Atticè ᾔκειν. A quo plurale ᾔκειμεν, & per syncopen ᾔεμεν, ἦμεν, *iveramus*. Sic ἐπεξῆμεν, *eruperamus*, προσῆμεν, *accesseramus*. Item ᾔειτε, ᾖτε, *iveratis*, ἐξῆτε, *exiveratis*.

Ab inusitato aoristo primo εἶσα, fit usitata tertia pluralis εἶσαν· & inde ἦσαν, & ᾔισαν. Etiam tertia dualis εἰσάτην, & Atticè ἐεισάτην.

a Theocritus. Atque inde ἄπει, *abiu*, vel *abibis*.

b Aliqui & tertiam pluralem putant esse ἶσι.

c Homerus pro eo ᾔον, Od. κ. ὕς. 251, & 570; & Od. λ, ὕς. 22, ab εἴω· & dissolutè ᾔϊον, nisi sint aor. 2, ἴον, εἶον, ᾔϊον, ᾔον.

d Unde ξύνισαν, *congrediebantur*, apud Hesiod. in scuto Herculis, ὕς. 383. Sic in duali ξυνίτην, apud Hom. Il. ζ, ὕς. 120.

Aori-

Aoristus secundus.

S. ἴον, ἴες, ἴε, à poëtico εἴω[a].
D. ἴετον, ἰέτην,
P. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

[a] Unde apud Hesychium εἶεν, ibat. Vid. p. præced.

IMPERATIVI

Præsens, & Imperfectum.

S. ἴθι, ἴτω,
D. ἴτον, ἴτων,
P. ἴτε, ἴτωσαν.

Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab ἔω. Unde ἔε, & crasi, εἶ[b]· ἔξει, exi: ἄπει, abi: δίει, progredere, &c.[c] sic ἐέτω, per crasim εἴτω.

[b] Apud Hesychium.
[c] Sed non componitur cum συν vel πρό.

Aoristus secundus.

S. ἴε, ἰέτω, &c. Sic ἔξιε, exi.

OPTATIVI

Præsens, & Imperfectum, pænè obsolevit.

Aoristus secundus.

ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, [d] &c.

[d] Ut apud Joseph. εἰ ἐπανίοι, si rediret.

SUBJUNCTIVI

Præsens, & Imperfectum, non est in usu.

Aoristus secundus.

ἴω, ἴῃς, &c. unde ἀπίωμεν, abeamus.

INFINITIVUS.

Εἶναι· unde ἀπεῖναι, abire: παρεῖναι, accedere. Legitur & ἴναι, sive per aphæresin ab εἶναι, sive per syncopen ab ἰέναι· de quo mox * dicemus. * seq. p.

Participii

Aoristus secundus, ἰών, ab ἴον. Alii tria statuunt præsentia acuta: ἰών, *iens*: κιών, *vadens*: & ἐών, *qui est*, pro ὤν, ab εἰμὶ, *sum*.

Medii *Perfectum*.

εἶα, à poëtico εἴω· Atticè autem ᾖα, & solutione factâ ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε [a]. Pluralis, ἤαμεν, & per syncopen, ᾖμεν, *ivimus*: unde ἀπῄμεν, *abiimus*.

[a] Hæc persona coincidit cum aor. 2, vel imperf. act.

Plusquamperfectum.

ᾔειν. tertia pluralis, ᾔεισαν, & Atticè ᾔεσαν. Sic ἀνῄεσαν, *redierant*: ἐξῄεσαν, *exierant*. Item, ἐπανῄειμεν, *reversi eramus*.

Futurum.

A poëtico ἔω etiam est futurum εἴσομαι, *ibo*. Unde aoristus primus εἴσατο, *ivit*: & compositum μετεισάμενος [b], *insecutus*.

[b] Homerus. Il. ν, vs. 90. & Iliad. ρ, vs. 285.

Ἵημι, *eo, vado*.

Etiam ab ἔω, h. e. *vado*, fit ἵημι, per reduplicationem impropriam. Ab eo in præsenti legas, ἵησι [c], *it*, ἵεμεν [d], *imus*: in imperfecto, ἵεσαν, *ibant*: in opt. ἱείη, *iret*: in infin. ἱέναι, *ire*: in partic. ἱεὶς, ἱεὶς, ἱέντος, *iens*. Ab ἱέναι, recepto infinitivo, sunt ἀπιέναι, *abire*, μετιέναι, *persequi*, προσιέναι, *adire*.

[c] Hoc, & sequentia pleraque, apud Hesychium reperias.

[d] Unde ἀνίεμεν, *ascendimus*, κατίεμεν, *descendimus*, sunt apud Alexandrum Aphrodis.

Præsens medium est ἵεμαι· unde legimus, ἵεται, *proficiscitur*; ἵενται, *proficiscuntur*; ἱέμενος, *proficiscens*. Affertur & imperat. ἵεσο, ἱέσθω, *ito*.

Etiam

Etiam ad ἵημι refertur aoristus secundus
ictivus *ἱῶ*, pro *ivi*: unde *παριῶ*, *adveni*, vel *ad-*
veniebam.

Ἵημι, τὸ πέμπω, hoc est, *mitto*.
Fit ab ἕω, per reduplicationem impropriam:
c ubique penè conjugatur ut τίθημι.

ACTIVI INDICATIVI

Præsens.

S. ἵημι, ἵης, ἵησι,
D. ἵετον, ἵετον,
P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι. Ionicè ἱέασι. unde ἱᾶσι.
ı compositione dicitur εἰσίασι, *intromittunt*; &
ξυσίασι, *admittunt*. At ἐνιᾶσι, *immittunt*: συνίασι
ı autem, & συνιᾶσι, *committunt*.

Imperfectum.

Ἵην, ut ἐτίθην. Sed usitatius est imperfectum
ı ἱέω· ἵουν, ἵεις, ἵει, &c. Sic in compositione
φίουν, ἀφίεις, ἀφίει, &c. *dimittebam*. A quo &
ır. 2. ἤφιον.

Perfectum.

Εἷκα, Bœotorum more, pro ἧκα. unde plus-
lamperfectum εἵκειν. participium εἱκώς. com-
ıs. ἀφεικὼς, *qui dimisit*; infin. ἀφεικέναι, *dimi-*
e.

Aoristus primus.

Ἧκα [a], ἧκας, ἧκε, pro ἧσα. Atticè ἕηκα. Futuri
nsonantem non servat. Sic ἀφῆκα, *dimisi*:
φῆκα, *reliqui*: & ἀνῃκάμην, *remisi*, vel *dicavi*,
r. 1 med.

[a] In plurali ἥκαμεν· in composito, ἀνήκαμεν, & per syncopen ἀνῆμεν, *remisimus*.

Aoristus secundus.

S. ἧν, ἧς, ἧ,
D. ἕτον, ἕτην,
P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. unde προέσαν, *premiserunt*, mutat penultimam: ut, ἔθην, & ἔδων *.

* Vide p. 185.

Futurum primum.

ἥσω, ἥσεις, ἥσει, &c.

IMPERATIVI

Præsens.

ἵεθι, ἱέτω, &c.

Aoristus secundus.

ἕς, ἕτω, ut θές. Unde composita πρόες, *præmitte*: ἄφες, *dimitte*: κάθες, *demitte*.

OPTATIVI

Præsens.

ἱείην.

Aoristus secundus.

εἵην.

SUBJUNCTIVI

Præsens.

ἱῶ.

Aoristus secundus.

Ὧ, ἧς, ἧ, & interdum ἕω, ἕῃς. ἕῃ. deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ, unde ἀφείω.

INFINITIVI

Præsens.

ἱέναι.

Aoristus secundus.

εἶναι, ut θεῖναι. Unde composita ἀφεῖναι, *dimittere*: καθεῖναι, *demittere*. Ἐμπαρεῖναι, apud Simplicium in Epict.* *remittere, laxare*. Ἐπαφῆναι, *immittere, submittere*, ap. Achil. Tatium. *in Commento Capitis LX, p. 296.

PARTICIPII

Præsens.

ἱείς.

Aoristus secundus.

εἷς, ἕντος· unde ἀφείς, *qui dimisit*: καθείς, *qui submisit*, &c. omnia, ut τιθείς.

PASSIVI

INDICATIVI

Præsens.

ἵεμαι.

Imperfectum.

ἱέμην.

Perfectum.

εἷμαι· ut τέθειμαι. Tertia plur. est εἶνται, *missi sunt*: unde ἀφεῖνται, *dimissi sunt*: ἀνεῖνται, *remissi sunt*: pro quibus Attici, ἀφέωνται, ἀνέωνται· ut ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα, tollendo subjunctivam, & interponendo ω.

Aoristus primus.

ἕθην, à tertiâ perfecti εἶται, corripiendo penultimam, ut ἐτέθην. Dicimus tamen & εἵθην·

item ἀφείθην, pro ἀφέθην, *dimissus sum.* Etiam ab analogo præterito ἕμαι, pro εἷμαι, sive ejus composito ἄφεμαι, est verbale ἄφεσις, *remissio:* quomodo à legitimo præterito τέθεμαι (pro quo dicitur τέθειμαι) veniunt verbalia θέμα, & θέσις. Sic quoque ab εἶμι, *eo*, [a] pro εἰτέον dicitur ἰτέον, *eundum*, ε sublato, & per pleonasmum, ἰτητέον.

[a] Heic fingendum præt. εἶμαι, σαι, ται, ex poët. εἴω.

Medium.

Aoristus primus, ἡκάμην· unde ἀνηκάμην, *remisi:* προσηκάμην, *admisi*, &c.

Aoristus secundus, ἕμην, ἕσο, & ἕο, & οὗ, ἕτο.

Imperat. ἕσο, & ἕο, & οὗ, ἕσθω, ἕσον, ἕσων, &c. unde κάθου, *submittito:* πρόσου, *admittito:* πρόου, *præmittito, emittito* [b].

[b] Contractio hæc etiam obtinet in secunda persona imperfecti.

Optat. εἵμην, εἷο, εἷτο.

Subjunct. ὧμαι.

Infin. ἕσθαι.

Particip. ἕμενος, unde προέμενος, *præmittens, emittens.*

Ἵημι, τὸ ἐπιθυμῶ, *concupisco.*

Usitatum est in passivo præsenti, ἵεμαι, ἵεσαι· ut, τίθεμαι, à quo compositum ἐφίεμαι, *desidero.*

Imperfectum, ἱέμην· à quo compositum ἐφιέμην.

Extra autem hæc duo tempora vix invenitur. Sed συνίημι, *intelligo*, eadem tempora nunc à se habet, nunc à συνιῶ, circumflexo ex συνιέω, mutuatur. Nam dicitur in tertiâ singulari præsentis συνίησι, & συνιεῖ· in tertiâ plurali συνιᾶσι, & συνιοῦσι.

In

In Imperativo συνίεθι, & συνίει itidem in participio συνιεὶς, έντ☉· & συνιῶν, ὄντ☉·[a].

Et in aor.pr.est συνῆκα[b]· pro quo & ἐξυνῆκα dicitur, augmento tam præpositionis, quàm verbi· ξ autem pro σ· quia composita cum σὺν Atticè per ξὺν efferuntur; ut, σύνοικος, ξύνοικ☉, *contubernalis*.

a At συνιὼν, όντος, *conveniens*, est à σύνειμι.

b Eurip. in Oreste, ẏſ. 433; & in Andromache, ẏſ. 919.

Ἧμαι, *ſedeo*: quod habet formam mediam.

Fit ab ἕω, *ſedeo*. Unde & ἕζω[c], interſerendo ζ· à quo compoſitum καθέζω. ab eodem, mutando ε in ι, fit ἵζω· unde καθίζω. Ἧμαι fit hoc pacto: ἑέω, ἧμαι, ἕεμαι, craſi ἧμαι. Inflectitur hunc in modum, retento ubique η.

c A cujus aor. 2 ἱδεῖν eſt Latinum *ſedere*.

Præſens.

S. ἧμαι[d], ἧσαι, ἧται,

D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον,

P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Sed in compoſitione retrahit accentum. Ut, κάθημαι, κάθησαι, vel etiam κάθη, κάθηται, &c. Uſurpatur autem hoc tempus pro perfecto.

d Perf. εἷσμαι, σαι, ςαι· & pluſq. εἵσμην, σο, ςο· ſunt ex ἕζομαι. εἷμαι vero ex ἕω eſt, ſive *induo* ſignificet, ſive *mitto*. ἧσμαι denique, & ἥσμην, ab ἥδω, *delecto*.

Imperfectum.

Ἥμην, ἧσο, ἧτο. Sic ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. vel ſine præpoſitionis augmento, καθήμην, καθῆσο, καθῆτο.

Imperativus.

Ἧσο, ἥσθω. Κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου, *ſede*: à κάθησο, Ionicè κάθηο, & ſyſtole κάθεο, craſi κάθου.

Infinitivus.

Ἧσθαι· unde καθῆσθαι.

Participium.

* Odyss. α, ψς. 26.

Ἥμενος. Sic καθήμενος, παρήμενος *.

ἝΝΝΥΜΙ, *induo.*

Etiam ἕω est *induo*: unde ἕννυμι· & compositum καθέννυμι. de quibus superiùs [a] vidimus.

a In verbis quartæ desinentium in μι. p. 217.

DE ANOMALIS IN MI,

Aliunde, quàm ab ἕω, vel ἕω, venientibus.

ΚΕΙ͂ΜΑΙ, *jaceo.*

A κέω [b], κεέω, κέημι, κέεμαι [c], & crasi κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται, &c. Servat suum ει in conjugando, ut ἧμαι suum η.

b Unde ἀναλόγως esset ἵκεμαι. Sed iota hic postponitur: ut in εἰμὶ, & εἶμι.

c A κίομαι est κίονται, apud Homer. Odyss. π, ψς. 232.

Imperfectum.

Ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο, &c.

Futurum medium.

Κείσομαι· velut à κείομαι.

Imperativus.

Κεῖσο.

Infinitivus.

Κεῖσθαι.

Participium.

Κείμενος.

Composita retrahunt accentum; ut, ἀνάκειμαι, *recumbo*: ἐπίκειμαι, *incumbo*: διάκειμαι, *dispositus*

positus sum, *affectus sum*. Sed etsi in præsenti indicativi retrahunt accentum: tamen in infinitivo secus fit: ut, περίκειμαι, *circumjaceo*; infin. περικεῖσθαι.

ΊΣΗΜΙ, *scio, cognosco.*

Ab ἰσάω[a].

[a] Sine reduplicatione. Alii à σάω.

ACTIVI INDICATIVUS.

S. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι,
D. ἴσατον, ἴσατον,
P. ἴσαμεν, ἴσατε, & per syncopen, ἴσμεν, ἴστε[b], ἴσασι· accentu in antepenultimâ: ut participium, ἴσας, *sciens*, ἴσαντος, *scientis*, τοῖς ἴσασι, *scientibus*: non ἰσὰς, ἰσάντος, ἰσᾶσι. Nec enim servat legem verborum in μι, quæ exigeret ἰσάς acutum.

[b] Sic in compositione, κάτιστε, *scitis*.

IMPERFECTUM.

ἴσην, ἴσης, ἴση· ἴσατον, &c.
Tertia plur. ἰσάσαν, syncope ἴσαν.

IMPERATIVUS.

S. ἴσαθι, ἰσάτω,
D. ἴσατον, ἰσάτων,
P. ἴσατε, ἰσάτωσαν.

Syncope.

S. ἴσθι[c], ἴστω,
D. ἴστον, ἴστων,
P. ἴστε, ἴστωσαν, vel ἴστων.

Sic in compositione σύνισθι dicitur, pro συνίσαθι, *conscius esto*.

[c] Aliud ἴσθι in εἰμὶ habetur, p. 222.

Medium.

a Pleonasmo literæ τ.

Ἵσαμαι. Unde ἵσταμαι[a]. Compositum ἐπίσαμαι, scio. person. 2 ἐπίστασαι, vel etiam ἐπίςῃ. perſ. 3 ἐπίσταται.

Imperfectum.

Ἐπιςάμην, ἐπίσασο, Ionicè ἐπίσαο, crasi Attica ἐπίςω· ἐπίςαλο. & cum augmento præpositionis, ἠπιςάμην, ἠπίσασο, ἠπίσαο, ἠπίςω· ἠπίςατο.

Futurum.

Ἐπιςήσομαι. quod commune habet cum verbo ἐφίσαμαι, insisto, incumbo.

Imperativus.

Ἐπίςω, pro ἐπίσασο, sicut ἵσασο.

ΦΗΜΙ', *dico.*

Fit à φάω.

Activi

Præsens.

b Absque diphth. est imperfectum, sed πεϱισπώμενον.

Habet accentus anomaliam. sic enim conjugatur.

S. φημὶ, φῂς, per ῃ diphth.[b] φησὶ,
D. φατὸν, φατὸν,
P. φαμὲν, φατὲ, φασὶ· acutâ ultimâ, licet participium sit φὰς, φάντος, τοῖς φᾶσι, per ᾶ circumfl. Sed in compositione retrahitur accentus: ut, κατάφημι, *affirmo*, κατάφασι· ἀπόφημι, *nego*, ἀπόφασι· σύμφημι, *assentior*, σύμφασι. Cætera regulariter se habent, ut ἵςημι· nempe hoc modo.

Imper-

Imperfectum.

Ἔφην, ut ἵστην. Dicitur & sine augmento, φῆν, φῆς, φῆ, &c. & per aphæresin, ἦν, ἦς, ἦ [a]. Ac similiter in præsenti, ἠμὶ, ἠς, ἠσί· pro φημὶ, φῄς, φησί.

Aoristus primus.

Ἔφησα, ex fut. φήσω.

Aoristus secundus.

Ἔφην. in singulari similis est imperfecto; quod fit, quoties non est reduplicatio: τλῆμι, *tolero*, ἔτλην· γνῶμι, *nosco*, ἔγνων. In duali autem, ἔφητον [b], ἐφήτην· & plurali, ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν [c]. Servatur longa penultima, quam imperfectum corripit: ἔφατον, ἐφάτην· ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Præsens, & aoristus secundus, extra indicativum similiter inflectuntur.

[a] Apud Platonem hæc crebra.

[b] Sed dualis ac pluralis iste rarus videtur.

[c] Est etiam 3 plur. aor. 1.

IMPERATIVUS.

Φάθι· Σύμφαθι, *confitere.*

OPTATIVUS.

Φαίην, φαίης, φαίη, &c.

SUBJUNCTIVUS.

Φῶ, φῇς, φῇ, &c.

INFINITIVUS.

Φάναι, per acutum ά, ut, ἱστάναι. nam φᾶναι per ᾶ circumflexum, & Atticè φῆναι, est aor. 1. à φαίνω, *appareo.*

PAR-

PARTICIPIUM.

Φάς.

At futurum à φάω capit, quod est φήσω· à quo φήσειν, φήσων. & aor. 1 ἔφησα· unde φήσαιμι, vel φήσεια. & infin. φῆσαι· part. φήσας.

VERBUM MEDIUM.

INDICATIVI *Aoristus secundus.*

Ἐφάμην, ἔφατο, &c.

IMPERATIVUS.

Φάο [a].

INFINITIVUS.

Φάσθαι.

PARTICIPIUM.

Φάμενος.

[a] Apud Hom. Od. π, ѵѕ. 169. Ex φάεο.

DE BARYTONIS DEFECTIVIS.

MULTA quoque sunt verba Barytona, quæ non conjugentur ultra imperfectum: aliorum autem temporum defectum suppleant è primitivis, aut thematibus inusitatis, aut verbis synonymis.

Hujusmodi è verbis puris sunt desiderativa in άω· ut, βασιλειάω, *regnare cupio, regnaturio*: μαθητιάω, *discere cupio*: ὠνητιάω, *emturio*: στρατηγιάω, *exercitum ductare cupio*: φονάω, *cupio occidere*: μαχάω, *cupio pugnare*, &c. Item frequentativa

tativa ejusdem terminationis: ut, *πνδυσιάω, crebro anhelitum duco*: *ἰκτάω, ventito*: *μηλιάω, consulto*, &c. Invenias tamen futurum *βινηλιάσω*, à *βινηλιάω, initurio*: & aoristum *ἐφυσίασε*, à *φυσιάω, anhelo*.

Desiderativorum & frequentativorum naturam sequi videntur imitativa in *άω* ut, *μελανιάω, nigrico*: *χιάω, niveus sum*: *γαλωνιάω, speciem præfero tranquillitatis*.

Adhæc poëtica è verbis derivata: præsertim si deriventur à derivatis: ut, *ἐρχατάω, cohibeo, concludo*; quod ab *ἔρχατος*, vel *ἔρκατος, septum*; uti hoc ab *ἔργω* seu *εἴργω, includo*: *ἰσχανάω, detineo*; quod ab *ἰσχναίνω*· uti hoc ab *ἴσχω*· istud ab *ἔχω*· *δεικανάομαι, porrectâ manu excipio*; quod à *δεικάνω*, uti hoc à *δείκω*, istoc ab Ionico *δέκομαι* pro *δέχομαι*.

At dispar ratio est derivatorum à nomine: ut, à *μηχανὴ, machina, μηχανάομαι, machinor*: quod analogum est.

Item deficiunt verba in *νάω*, vel *νέω*, facta per epenthesin literæ *ν*· ut, *περνάω, vendo*, vel *venum expono*; quod à *περάω*· *νηνέω, struo*; quod à *νηέω*· *οἰχνέω, proficiscor*; quod ab *οἴχω* sive *οἴχομαι*· *ἱκνέομαι, venio*, ab *ἵκω*· ut compositum *ὑπισχνέομαι, polliceor*, ab *ὑπίσχω*. Quædam autem ex iis, quæ *ν* assumunt, mutant *ε* in *ι*· ut à *πέτω* est *πιτνέω, cado*: ab *ὀρέγομαι* est *ὀριγνάομαι, appeto*.

Quod si veniant à verbis in *άω*, etiam per *μι* efferuntur: ut, à *κεράω* est *κιρνάω*, & *κίρνημι, misceo*:

misceo: à πετάω est πίλνάω, & πίτνημι, *pando*: à πελάω est πιλνάω, & πίλνημι, *appropinquo*: à σκεδάω est σκιδνάω, & σκίδνημι, *dispergo*: pro quo &, per aphæresin primæ literæ, κιδνάω, & κίδνημι, dicimus. A κρεμάω, *suspendo*, tum κρεμνάω, & κρέμνημι, dicitur, retento ε· tum κρημνάω, & κρήμνημι, ε in η converso: unde κρημνὸς, *rupes pendula, præcipitium*.

Item derivata poëtica in αίω· ut, à κεράω, κεραίω, quod & κεραίρω, *misceo*: à σκεδάω, σκεδαίω, *dispergo*: à λιλάω, λιλαίομαι, *cupio*.

Adhæc desiderativa in είω, quæ è futuris veniunt: ut, à γαμέω, *uxorem duco*, γαμήσω, γαμησείω, *nupturio*, vel, si de viro dicatur, *uxorem ducere cupio*: πολεμέω, *bellum gero*, πολεμήσω, πολεμησείω, *bellaturio*: βρόω, seu βρώσκω, *edo*, βρώσω, βρωσείω, *esurio*: ὄπτω, seu ὄπτομαι, *video*, ὄψω, ὀψείω, *videre cupio*. A cujusmodi verbis distinguere oportet ea, quæ per poëticam epenthesin fiunt à præsentibus in έω· & eandem, ac illa, significationem habent: ut, ῥείω, à ῥέω, *fluo*: νεικείω, à νεικέω, *rixor*. Sic τελείω, *perficio*, à τελέω· κρατείω, *vinco*, à κρατέω.

Item defectiva sunt polysyllaba in ύω· ut, δεικνύω, *ostendo*: ῥηγνύω, *frango*: σβεννύω, *exstinguo*: & alia id genus, è quibus veniunt exeuntia in υμι. De cujusmodi verbis abunde superius egimus.

Item huc pertinent terminata in γύω· ut, ἀλγύω, *in angustiis versor*: ἀγγύω, *per viam officiosè deduco*: ὀπύω, *uxorem habeo*. Sed ab hoc, ὀπύ-

σι in futuro legitur apud Ariſtoph. * abjectâ ſubjunctivâ.

*in Acharnenſibus, act. 2, ſc. 1, yſ. 19.

Multa etiam defectiva ſunt ex deſinentibus n ω impurum. Ea digeremus pro ratione conſonantis, quæ ante ω proximè anteceſſerit. Sunt utem iſta :

β Quædam finita in βω impurum. Uti, ῥέμβω, *ircumago* : φέρβω, *paſco*. Pauca etiam ex ſe temora habet σέβω, *colo*: pauciora φέβω ſeu φέβομαι, *fugio*.

δ Quædam exeuntia in δω impurum: ut, λδω, ἕω, ἕδω· μέλδω, *elixo*: ἔλδομαι, *deſidero*: σπένδω, *o*: κυλίνδω, *volvo*: πέρδω, *pedo*.

ζ Verba in ίζω, derivata à circumflexis ejuſem ſignificationis : ut,

αἰτῶ, αἰτίζω, *peto, mendico.*

ἀτρεμῶ, ἀτρεμίζω, *intrepidus & immotus maneo.*

ἠρεμέω, ἠρεμίζω, *quieſco.*

μηρυκάω, μηρυκίζω, *rumino.*

νεμεσάω, νεμεσίζω, *indignor.*

πολεμέω, πολεμίζω, *belligero.*

προκαλέω, προκαλίζω, *provoco.*

στοναχέω, στοναχίζω, *gemo.*

Sed à nomine derivata ſunt analoga [a]: ut, ab οἶκος, *domus*, οἰκίζω, *condo* : item profecta à ver-, ſed diverſæ ſignificationis ; ut, à πλουτῶ, *ſum ...es*, πλουτίζω, *dito, opulento*.

[a] Excipe, cum Euſtathio, ὀμβρίζω, *imbre rigo* : ab ὄμβρος, vel ὀμβρία, *imber* : & σταθμίζω, *pondero* : à σταθμός, vel στάθμιον, *ſtatera*.

θ. Derivata poëtica in άθω, έθω, ύθω, θω & χθω.

b ἀμύνω, ἀμυνάθω, *defendo.*

διώκω, διωκάθω, *perſequor.*

νέμω, νεμέθω, *paſco.*

à φλέ-

à φλέγω, φλεγέθω, *uro.*
à φθίνω, φθινύθω, *corrumpo.*
à μινύω, μινύθω, *minuo.*
ab ἔδω, ἔσθω, *edo.*
ab ἐρείκω, ἐρέχθω, *quaßo.*

Sic ἄχθομαι, *gravor*: & ἔχθομαι, *odio ſum*: quorum futura, ἀχθέσομαι, & ἐχθήσομαι, velut à puris in έομαι.

κω· ut, poëticum ὀλέκω, *perdo*; quod ab ὀλέω, ὀλέζω· unde eſſet ὀλέσκω, pro quo dicitur ὀλέκω. Sic ἐρυκάκω, & ἐρυκακέω, *inhibeo*; quod ab ἐρύκω· uti hoc ab ἐρύω· ut inter ea ſit, quæ ſæpius deriventur: cujuſmodi defectiva eſſe ſolere, ex aliis jam exemplis vidimus.

Verba in σκω, quâvis præcedente vocali.

Præcedente α· ut, ab ἡβάω, ἡβάσκω, *pubeſco*; γηράω, γηράσκω; *ſeneſco, ſenex ſum*; ἱλάω [a], ἱλάσκω, *placo*; δράω, cum reduplicatione, διδράσκω, *fugio.*

ε· ut, ab ἀρέω, ἀρέσκω, *placeo.*

η· ut, ἀλδέω, fut. ἀλδήζω· unde [b] ἀλδήσκω, *augeſco*. μνάομαι, fut. μνήσομαι, cum reduplicatione, μιμνήσκω, *commonefacio.*

ι· ut, à κυέω, κυΐσκω, *concipio*: cujus futurum κυήζω· aor. ἐκύησα. Sic εὑρέω, εὑρίσκω, *invenio*: στερέω, στερίσκω, *privo*: ἁλόω, ἁλίσκω, *capio*: πίω, cum reduplicatione, πιπίσκω, *potum offero.*

ο· ut, à βόω, βόσκω, *paſco.*

ω· ut, à βιόω, cujus futurum βιώζω, βιώσκω [c], *vivo, viviſco*: ἀμβλόω [d], fut. ἀμβλώζω, à quo ἀμ-

a ἱλάονται non refugit Hom. Il. β, ψ. 550.
b Nam quæ ante σ habent η, vel ω, melius à futuro, quàm præſenti formantur.
c Unde ἀναβιώσκεσθαι, *reviviſcere*. apud Plat. & Suidam.
d Unde apud Platonem, Ariſtoph. & Suidam ἐξαμβλοῦν.

ἀμβλώσκω [a], *abortior*: βρόω, fut. βρώσω, à quo βρώσκω, &, additâ reduplicatione, βιβρώσκω, *edo*: τρόω, cum reduplicatione, τιτρώσκω, *vulnero*. [a] Vide quoque inferiùs ἀμβλίσκω, in thematum investigatione. p. 241.

υ: ut, à μεθύω, μεθύσκω, *inebrio*: δύω, cum reduplicatione, διδύσκω, *induo*.

Horum futura sunt eadem, ac primitivorum suorum. A διδράσκω tamen, quod est à δράω, *fugio*, est διδράσω. nam interdum reduplicatio manet in futuro.

Sunt & quæ syncopen patiantur. Vt, καλέω, fut. καλήσω, & κλήσω; unde κικλήσκω, *voco*; περάω, fut. περάσω, & πράσω; unde πιπράσκω, *vendo*.

Ac contrà per epenthesin à φάω, non tantum est φάσκω, vel πιφάσκω: sed etiam πιφαύσκω, & πιφραύσκω, *dico*.

Quædam tamen in σκω à se ipsis habent futurum. Vt, θνήσκω, *morior*, fut. θνήξομαι: ἀλύσκω, *vito*, fut ἀλύξομαι. at διδάσκω quidem habet διδάξω, sed ab inusitato διδάχω, *doceo*.

Finita in βλω, κλω, φλω.

μέμβλομαι, *curæ sum*, ex μέλομαι.

κέκλομαι, *jubeo*, ex κέλομαι.

ὀφλω, *debitor sum*, ex ὀφείλω: quorum futura, μελήσομαι, κελήσομαι, ὀφλήσω, à barytonis puris.

Polysyllaba in ίλλω: ut,

ἰνδίλλω, *oculos huc illuc circumago*.

Sic βδύλλω, à βδέω, *pedo*.

Vnicum λ habentia ante ω, idq; purum: θέλω, *volo*: μέλω, *curam gero*: κέλω, *jubeo*: πέλω, *sum*. Sic βούλομαι, *volo*: cujus futurum βουλήσομαι:

 perf.

perf. βεβύλημαι: aor. 1. ἐβυλήθην, & Atticè ἠβυλήθην: velut à βυλέομαι.

μ In τμω: ut, τέτμω, *invenio.*

ν Plurima verba in νω: quorum classes variæ.

PRIMA est verborum in άνω: quæ non rarò capiunt tempora à verbis in έω, vel άω: unde derivantur.

έω. Ut, ἁδέω, *placeo*; quod fit ab ἥδω, *delecto*; ejus futur. 2. ἁδῶ: unde ἁδέω, à quo ἁνδάνω: *placeo*: ut à λήθω, *lateo, obliviscor*, fut. 2. λαθῶ; hinc λανθάνω. Futurum 1. est ἁδήσω: perfect. med. ἦδα: Atticè ἔαδα.

Sic βλαστάνω, *germino*, est à βλαστέω; quo usus Sophocles. Unde fut. βλαστήσω: aor. 2. ἔβλαστον: particip. βλαστών.

Κιχέω,	κιχάνω, *invenio.*
Αὐξέω,	αὐξάνω, *augeo.*
Ἁμαρτέω,	ἁμαρτάνω, *pecco.*
Δαρθέω,	δαρθάνω a, *dormio.*
Ἱζέω,	ἱζάνω, *sido.*
Ὀφλέω,	ὀφλάνω, quod & ὀφλισκάνω, *debitor sum.*
Μαθέω b,	μανθάνω, *disco.*
Αἰσθέομαι,	αἰσθάνομαι, *sentio.*
Ἐχθέομαι,	ἐχθάνομαι, *odio sum.*
άω. Ut, κλάω,	κλάνω, *frango.*
Φθάω,	φθάνω, *prævenio.*
Στάω,	ἱστάνω c, *sisto.*
Πλάω,	πιπλάνω, *impleo.*

a Vide infrà investigationem thematis. pag. 245.

b Alii à μήθω: sed μαθέω comprobat futurum μαθήσομαι.

c Itaque futurum ejus στήσω, aor. 1. ἔστησα, &c.

Quædam capiunt tempora à verbis non puris: & hæc interdum solum assumunt α & ν: ut

θήγω

θήγω, θηγάνω, *acuo.* cujus futurum θήξω, aor. 1. ἔθηξα, in infin. θῆξαι.

Sic ab ἵκω est ἱκάνω, *venio.* Cujus fut. à primitivo est ἵξομαι; aor. 2. ἱκόμην.

Ab ὄπτω, seu ὄπτομαι, est ὀπτάνω, *video.* Cujus futura ὄψομαι, & ὀφθήσομαι: aor. 1. ὤφθην.

Sæpius autem corripiunt penultimam, & præterea assumunt ν; aut, si sequens consona id requirat, γ, vel μ: ut,

à δήκω, *mordeo*, est δαγκάνω; cujus futurum idcirco est δήξω. Item

θίγω, θιγγάνω, *tango.* Cujus futurum θίξομαι: aor. 2. ἔθιγον. Sic.

ἥδω, ἀνδάνω, *placeo.*

λήθω, λανθάνω, *lateo.*

λήχω, λαγχάνω, *sortior.*

λήβω, λαμβάνω, *capio.*

πήθω, πανθάνω, *patior.* Sed hoc in futuro pro πήσομαι habet πείσομαι.

χάζω, χανδάω, *capio.* Cujus futurum χαδήσω, quasi à χαδέω, quod à χαδῶ, futuro secundo verbi χάζω.

Aliqua item ex ει, & ευ, amittunt præpositivam. Vt,

λείπω, λιμπάνω, *linquo.*

φεύγω, φυγγάνω, *fugio.*

τεύχω, τυγχάνω, *sum, consequor.*

ἐρεύγω, ἐρυγγάνω, *eructo.*

πεύθομαι, πυνθάνομαι, *sciscitor.* Quorum futura, λείψω, φεύξω, τεύξομαι, ἐρεύξομαι, πεύσομαι.

Quædam etiam istorum desumunt tempora à the-

à themate formato è futuro secundo primitivi. Vt,

λήθω, λαθῶ, λαθέω, *lateo, obliviscor.*
μήθω, μαθῶ, μαθέω, *disco.*
πήθω, παθῶ, παθέω, *patior.*
λήϐω, λαϐῶ, λαϐέω, *capio.* Inde præterit
λελάθηκα, μεμάθηκα, πεπάθηκα, & λελάϐηκα.
ἥδω, ἁδῶ, ἁδέω, *delecto, placeo.* unde fut
ἁδήσω. τεύχω, τυχῶ, τυχέω. unde fut. τυχήσω
præt. τετύχηκα.

ALTERA classis est verborum in αίνω quorum pleraque ultra imperfectum tempora capiunt à primitivis in έω, vel άω. Vt,

ὀλισθέω, ὀλισθαίνω, *labor.* Cujus fut. ὀλισθήσω
aor. 1. ὠλίσθησα. aor. 2. ὤλισθον. Sic
βάω, βαίνω, *gradior.*
λυσσάω, λυσσαίνω, *rabie æstuo.*
ὀσφράομαι, ὀσφραίνομαι, *odoror.* Quorum futura, βήσομαι, λυσσήσω, ὀσφρήσομαι.

Huc referuntur ἐριδαίνω, *contendo,* & ἐρυθαίνω[a], *rubesfacio*: quorum prius est ab ἐρίδω[b] quod verbum fit à futuro secundo verbi ἐρίζω: posterius venit ab ἐρυθῶ[c]: quod itidem est futuro verbi ἐρεύθω.

Item adde κροαίνω, *pedibus pulso*, à κρούω, abjecto υ.

Sed φαίνω, *luceo*, & χαίνω, *hio*, licet veniant à φάω, & χάω, analoga sunt.

Etiam δραίνω, quod à δράω, *facio*, in futuro facit δρανῶ.

Quædam etiam reduplicationē admittu

a De hoc plura inferius in thematis investigatione. p. 259.
b Vsus Homer.
c Est apud Nōnum, & Hesych.

ut, à τάω, vel τείνω, venit τιταίνω, *tendo*, à τρέμω, τρεμαίνω, *tremo*. Sed τετραίνω, & τετραίνω, à τράω, *perforo*, analogiam sequitur.

Quædam, à verbis in έω vel άω venientia, per αίνω & άνω efferuntur: ut,

ab ἀλφῶ, ἀλφάνω [a], *invenio*.

ab οἰδῶ, οἰδάνω, & οἰδαίνω, *tumeo*.

TERTIA classis est polysyllaborum in ίνω: ut, φαείνω, *luceo*: ἀλεείνω, *evito, effugio*: ἐρεείνω, *interrogo*. quæ poëtica sunt, & tempora capiunt à φαίνω, ἀλεύω, ἔρομαι.

Dissyllaba autem plurimum [b] conjugantur ἀναλόγως: ut, θείνω, *percutio*; κτείνω, *occido*; τείνω, *tendo*; &c.

QUARTUS locus esto plurimorum in ίνω, & ιώω: ut, πίνω, *bibo*: τίνω, *luo*: φθίνω, *tabesco*: ἰθυνω, *dirigo*: ἱδρυώω, *statuo*. quæ Futurum capiunt à themate inusitato in ίω, vel ύω [c].

QUINTUM locum demus derivatis exeuntibus in νω impurum. Ita à φένω est poëticum πέφνω, *occido*.

Quædam autem & vocalem mutant. Vt, à δήκω, δάκνω, *mordeo*.

à μένω, μίμνω, *maneo*.

à γένω, γίγνομαι, *fio*. quorum futura, δήξω, μενῶ, γενῦμαι. A πέτω similiter est πίτνω: quod & πιτνέω, *cado*.

Postremò defectivum etiam est verbum πένω [d], *laboro, satago*: cujus præteritum medium singulare fuerit πέπονα; unde πόνος, *labor*.

[a] Imò apud Hesych. etiã ἀλφαίνω, & ἀλφαίνω legitur.

[b] Tria excipit Antesignanus: βείνω, coëo: εἴνω, tego, vestio: σείνομαι, lædo.

[c] Defectivis in ύω addunt ὀδύω. Sed vel dicendũ ἰδυνάω, dolore afficio: vel ὠδίνω, parturio, partus dolore crucior.

[d] Exempla desiderantur; quamvis Eustathius agnoscat: at πένομαι apud Homerum frequenter occurrit.

π In πω vel πομαι exeuntia, atque ante π habentia literam additam σ: ut,

ἕπομαι, ἐσπομαι, sequor.

ἐνέπω, ἐνίσπω, dico. quod ex se ipso format ἐνίψω: ἐνισπήσω autem habet more circumflexorum, ceu ex ἐνισπέω.

ρ Quæ habent γρω ex syncope factum: ut,

ἄγρομαι, ex ἀγείρομαι, congregor.

ἔγρομαι [a], ex *ἐγείρομαι, excitor.*

a Hinc apud Hesychium ἐξέγρης, pro ἐξεγέρθης.

Poëtica quædam in σσω: ut,

παιφάσσω, circumspecto.

ἀηθέσσω, insuetus sum.

σ *ἀγνώσσω, ignarus sum.*

ἀπινύσσω, insipiens sum.

ἐνίσσω [b], pro *ἐνέπω, dico.*

b Homerus.

τ Derivata in πτω, vel κτω, quæ ε primitivi vertunt in ι: Vt,

πέτω, πίπτω, cado.

τέκω, τίκτω, pario.

ἐνέπω, ἐνίπτω, dico.

Sed ῥίπτω, *jacio*, etsi à ῥέπω veniat, analogũ est.

χ Ἴσχω, *habeo*, ab ἔχω, ut ἐνίσπω ab ἐνέπω, interjecto σ, & ε in ι converso. Ex ἴσχω est σχῶ sive σχέω, unde σχήσω. Compositum ἀμπίσχω ex ἀμφὶ & ἴσχω, φ, ob sequentem non aspiratam, mutato in π: ut ab ἔχω est ἀμπέχω: à quo ἀμπίσχω, & futurum ἀμφέξω [c].

c Plura de hoc infra, p. 250.

Hactenus commemoratis adde, quæ facta sunt à verbis inusitatis circumflexis. Vt exeuntia in ξω, aut ψω. Quomodo ab αὐξέω est αὔξω, *augeo:* ab ἑψέω, ἕψω, *coquo:* ab ἀλεξέω, ἀλέξω, *arceo*

ju

ϳνυο. Quorum futura iccirco ſunt αὐξήσω, ἑψήσω, ἀλεξήσω. Suntque id genus alia non pauca: ut, οἴω, οἰήσομαι, ab οἴεομαι, *exiſtimo*: μάχομαι, μαχήσομαι, à μαχέομαι, *pugno*: ἄχθομαι, ἀχθέσομαι, & ἀχθήσομαι, ab ἀχθέομαι, *gravor*, &c.

Item his junge, quæ è futuris vel præteritis ſunt.

E futuris: Vt, ἄξω, *ago*, ſive *duco*: unde in præſenti imperativi, ἆξε, ἀξέτω: οἴσω, *fero*: unde imperfectum, οἶσον: imperativus, οἶσε, οἰσέτω: ὄρσω, *concito*: paſſivum, ὄρσομαι: imperfectum, ὀρσόμην, ὤρσυ, & Ionicè ὤρσεο: & imperativus, ὄρσυ, *expergiſcere*. Veniunt autem hæc à futuris verborum, ἄγω, οἴω, ὄρω; cujus futurum Æolicum ὄρσω, pro ὀρῶ.

Similia ſunt, δύσω, βήσω, λέξω; pro δύω, *ſubeo*; βάω ſeu βαίνω, *eo*; λέγω, *dico*: item τέρσω, pro τείρω, *attero*: δοάσω, vel δοιάσω, à δοάζω, vel δοιάζω, *delibero*. A δύσω eſt imperfectum, ἔδυσον; & imperfectum medium, ἐδυσόμην.

E præteritis formata: Vt,

κεκλήγω, *clango*, à κλάζω.

πεφρίκω, *horreo*, à φρίττω.

ἐῤῥίγω, *rigeo*, ab ῥιγέω.

ἐγρηγορῶ, *vigilo*, à γρηγορέω; cujus præteritum medium, ἐγρήγορα.

κεκράγω tamen, etſi ſit à κράζω, *clamo*, futurum habet κεκράξω; aoriſtum primum, ἐκέκραξα: ac de præterito arguunt verbalia; κέκραγμα, *clamor*; κεκράκτης, *clamator*.

Item πεποιθέω, *confido*, etſi ſit à πέποιθα, (quod

præteritum medium est à *πείθω, persuadeo,*) tamen habere ex se quoque præteritum, ostendit verbale, *πεποίθησις, fiducia.*

Etiam ἑστήκω, *sto*, fit ab ἕστακα: ac plusquamperfectum medium facit *εἱστήκειν* [a].

a Sed perf. med. ἕστηκα. Vid. pag. 96. & 196.

Præterea adde, quorum reduplicatio in liquidâ terminatur. Vt,

à *μαίρω, μαρμαίρω, niteo.*

à *βαίνω, βαμβαίνω, titubo in sermone, inarticulatè loquor.*

φαίνω, παμφαίνω, luceo.

Sic καρκαίρω, & *γαργαίρω, vibro: μυρμύρω, murmuro: δαρδάπτω* [b], *voro.*

b Apud Hesych. tamen legis, δεδαρδαφε, voravit.

Denique derivata, in quibus non uno gradu ad primigenium devenitur. Cujusmodi pleraque desinunt in άζω. Vt,

ἀλύω, fut. *ἀλύσω*; à quo *ἀλύσκω*: unde *ἀλυσκάζω, oberro.*

Sic *δράω, δράσω, δράσκω, δρασκάζω, fugio.*

ἐλάω, ἐλάσω, ἠλάσκω, ἠλασκάζω [c], *vagor, errabundus circumeo.*

c Nisi ab ἀλάω, quam ἐλάω, (ex quo ἐλαύνω, agito, concito,) esse malis.

ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκυστῶ, ἑλκυστάζω, traho, trahendo rapto.

ἕρπω, ἑρπύζω, ἑρπυστάζω, repto.

Desinunt quoque in ίζω: ut,

τρέπω, τροπῶ, τροπαλίζω, ἐντροπαλίζω, verto, converto.

Vel etiam θω: ut,

βάω, βιβάω, βιβάσω: unde *βιβάσθω* [d], *gradior.*

d Pro quo apud Hesych. βεβίασω.

Nonnulla etiam exeunt in άω, κω, & aliis modis: ut liquet ex iis, quæ antea diximus.

INVESTIGATIO THEMATIS BARYTONI[a].

QUIA variant crebrò ejuſdem Verbi themata; ut κύω, κυέω, *concipio*: οἴομαι, οἰέομαι, *puto*: θνήσκω, θείνω, θνέω, θνάω, τέθνημι, *morior*: aut à diverſis omnino pendet formatio receptorum temporum; ut quæ à φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero*: ideò hujuſmodi tempora referemus ad thema proprium, licet inuſitatum, unde regulariter deduci queat. Φέρω in uſu habetur, non tria reliqua: tamen futurum οἴσω ab οἴω; aoriſti ἤνεγκα & ἤνεγκον, ab ἐνέγκω; perfectum Medium Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. Hæc omnia autem non parum lucis accipiunt ex canonibus de barytonis defectivis, quos ſuperiori capite adduximus.

[a] Vbi & de anomalia verbi imperſonalis, ſive à barytono, ſive à verbo in μι deſcendat.

A.

Ἀγορεύω, *concionor, loquor*.

Aor. 2. εἶπον, ab ἔπω.

Fut. 1. ἀγορεύσω, ex ſe ipſo. ἐρῶ, ab εἴρω, vel ἐρέω.

Præt. εἴρηκα, in paſſ. εἴρημαι, & ἔρρημαι, à ῥέω, per apocopen facto ex ἐρέω.

Aor. 1. ἠγόρευσα, ἔρρησα, εἶπα. ab ἀγορεύω, ῥέω, ἔπω.

Ἄγω, *duco*.

Fut. ἄξω [b].

Præt. ἦχα; & Att. ἀγήοχα, interjecto ο, pro ἄγηχα.

[b] Vnde præſens ἄξω. A quo Imperativus ἄξε, ἀξέτω. ut dictum pag. 247.

 Aor.

præteritum medium est à πείθω, *persuadeo*,) tamen habere ex se quoque præteritum, ostendit verbale, πεποίθησις, *fiducia*.

Etiam ἑστήκω, *sto*, fit ab ἕστακα: ac plusquamperfectum medium facit εἱστήκειν [a].

Præterea adde, quorum reduplicatio in liquidâ terminatur. Vt,

à μαίρω, μαρμαίρω, *niteo*.

à βαίνω, βαμβαίνω, *titubo in sermone, inarticulate loquor*.

φαίνω, παμφαίνω, *luceo*.

Sic καρκαίρω, & γαργαίρω, *vibro*: μυρμύρω, *murmuro*: δαρδάπτω [b], *voro*.

Denique derivata, in quibus non uno gradu ad primigenium devenitur. Cujusmodi pleraque desinunt in άζω. Vt,

ἀλύω, fut. ἀλύσω; à quo ἀλύσκω: unde ἀλυσκάζω, *oberro*.

Sic δράω, δράσω, δράσκω, δρασκάζω, *fugio*.

ἐλάω, ἐλάσω, ἠλάσκω, ἠλασκάζω [c], *vagor, errabundus circumeo*.

ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκυστῶ, ἑλκυστάζω, *traho, trahendo rapto*.

ἕρπω, ἑρπύζω, ἑρπυστάζω, *repto*.

Desinunt quoque in ίζω: ut,

τρέπω, τροπῶ, τροπαλίζω, ἐντροπαλίζω, *verto, converto*.

Vel etiam θω: ut,

βάω, βιβάω, βιβάσω: unde βιβάσθω [d], *gradior*.

Nonnulla etiam exeunt in άω, κω, & aliis modis: ut liquet ex iis, quæ antea diximus.

[a] Sed perf. med. ἕστηκα. Vid. pag. 96. & 196.

[b] Apud Hesych. tamen legas, δεδαρδάφει, voravit.

[c] Nisi ab ἀλάω, quam ἐλάω, (ex quo ἐλαύνω, agito, concito,) esse malis.

[d] Pro quo apud Hesych. βιβάσω.

INVESTIGATIO THEMATIS BARYTONI [a].

QUIA variant crebrò ejusdem Verbi themata; ut κύω, κυέω, *concipio*: οἴομαι, οἰέομαι, *puto*: θνήσκω, θείνω, θνέω, θνάω, τέθνημι, *morior*: aut à diversis omnino pendet formatio receptorum temporum; ut quæ à φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero*: ideò hujusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet inusitatum, unde regulariter deduci queat. Φέρω in usu habetur, non tria reliqua: tamen futurum οἴσω ab οἴω; aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον, ab ἐνέγκω; perfectum Medium Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. Hæc omnia autem non parum lucis accipiunt ex canonibus de barytonis defectivis, quos superiori capite adduximus.

[a] Vbi & de anomalia verbi impersonalis, sive à barytono, sive à verbo in μι descendat.

A.

Ἀγορεύω, *concionor, loquor.*

Aor. 2. εἶπον, ab ἔπω.

Fut. 1. ἀγορεύσω, ex se ipso. ἐρῶ, ab εἴρω, vel ἐρέω.

Præt. εἴρηκα, in pass. εἴρημαι, & ἔῤῥημαι, à ῥέω, per apocopen facto ex ἐρέω.

Aor. 1. ἠγόρευσα, ἔῤῥησα, εἶπα. ab ἀγορεύω, ῥέω, ἔπω.

Ἄγω, *duco*.

Fut. ἄξω [b].

Præt. ἦχα; & Att. ἀγήοχα, interjecto ο, pro ἄγηχα.

[b] Vnde præsens ἄξω. A quo Imperativus ἄξε, ἀξέτω. ut dictum pag. 247.

Aor. 2. ἦγον, & additâ syllabâ γα, ἤγαγον, unde ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἀγάγω, ἀγαγεῖν, & partic. ὁ ἀγαγών [a].

[a] Pro quo & ἀγάγας dici, auctor est Hesychius, quasi ex ἀγάγημι.

ἋΔω, *placeo.*

Præt. med. ἧδα, & solutione ἕαδα.

Particip. ἑαδώς: ut, ἑάγλω pro ἤγλω, *fractus sum*; ἑάλων pro ἥλων, *captus sum*; & similia.

Αἱρέω, *capio, eligo.*

Aor. 2. εἷλον; & in voce mediâ εἱλόμlω, ab ἕλω.

A se habet futurum αἱρήσομαι.

Perf. ᾕρημαι.

Aor. 1. ἡρέθlω, recepto ε: unde fut. αἱρεθήσομαι.

Αἴρω, *tollo*; ἀναλόγως habet

Præt. ἦρκα [b].

Aor. 1. ἦρα.

Aor. 2. ἦρον.

[b] Per η monophthong. Nam ut à φαίνω dicitur φανῶ, πέφαγκα, absque ι. ita ab αἴρω est ἀρῶ, ἦρκα. Ab ἀρῶ autem aorist. ἦρα: ac extra indicativum ἄρειν, ἄρειμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας. Similiter aoristus secundus ἦρον: quia par ratio est aoristi secundi, & futuri secundi. At imperfectum ᾖρον. cum ι, quia necessario formatur à præsenti αἴρω.

Αἰσθάνομαι, *sentio.*

Fut. med. αἰσθήσομαι.

Præt. pass. ᾔσθημαι. Infinit. ᾐσθῆσθαι.

Aor. 2. med. ᾐσθόμlω. Ab αἰσθέομαι.

Nam verba in άνω, vel άνομαι, desumunt tempora à verbis in άω, vel έω, άομαι, vel έομαι: ut superius * diximus.

* p. 242.

Ἀλινδέω, *volvo.*

Fut. 1. à se habet, ἀλινδήσω, & ἀλίσω ab ἀλίω,

ut synonymum κυλινδέω, vel κυλίνδω, habet κυλινδήσω, & κυλίσω à κυλίω.

Ἁλίσκομαι, *capior.*

Fut. ἁλώσομαι.

Præt. ἥλωκα, & ἑάλωκα. Pass. ἑάλωμαι: unde verbalia, ἅλωσις, *captivitas*: ἁλωτὸς, *captivus.* Ab ἁλόω.

Aor. 2. ἥλων, ἑάλων. Infinit. ἁλῶναι. Particip. ἁλὺς, ἁλόντος. Ab ἅλωμι. Suntque hæc omnia vocis activæ, sed significationis passivæ: id quod frequentissimum est in compositis ab ἵστημι: ut, καθεστῶτα, *constituta.*

Compositum ἀναλίσκω, *consumo*, valde variat in augmento præteriti. Dicitur enim ἀνάλωκα, *consumsi*, sine augmento; uti & ἀνάλωται: etiam aucto simplici ἀνήλωκα: & aucta præpositione, ἠνάλωκα. Sic in aor. 1. ἀνάλωσα, ἀνήλωσα, & ἠνάλωσα, &c.

Ἀμβλίσκω, *abortior.*

Venit ab ἀμβλόω, *abortior*; ut ἁλίσκω ab ἁλόω. Hinc Fut. ἀμβλώσω. A quo & alterum thema, ἀμβλώσκω. Imò dicitur quoque ἀμβλισκάνω. Vti & ἀμβλύσκω, & ἀμβλυσκάνω per υ, ab ἀμβλὺς, *obtusus.*

Ἀνοίγω, *aperio.*

Fut. ἀνοίξω.

Aor. 1. Attic. ἀνέῳξα.

Præt. med. ἀνέῳγα, & ἠνέῳγα, augmento triplici.

plici. Præt. paſſ. ἀνέῳγμαι. Partic. ἀνεῳγμένος.

Aor. 1. paſſ. ἀνεῴχθην: & tertio augmento ἠνεῴχθην: & illud per ſyncopen, ἀνῴχθην, *apertus ſum.*

Ἀπέσκληκα: vide Σκέλλω.

* p.198. Ἀπόλλυμι. vide ſupra Ὄλλυμι. *

Ἀρέσκω, *placeo.*

Fut. ἀρέσω, ab ἀρέω.

Αὔξω, *augeo.*

Fut. αὐξήσω.
Aor. 1. ηὔξησα. ab αὐξέω.

Ἀποτέμνω, *reſeco.*

Fut. ἀποτεμῶ, & ἀποτμήσω, ab ἀποτμέω.

Ἀπόχρη, *ſufficit, ſatis eſt.*

Imperſonale per apocopen, pro ἀπόχρησι, ab inuſitato verbo ἀπόχρημι.
Imperf. ἀπέχρη, *ſatis erat.*
Fut. ἀποχρήσει.
Aor. 1. ἀπέχρησε. Ab ἀποχρέω.
Vide infrà, Χρή.

B.

Βαίνω, *vado.*

Fut. βήσομαι, &
Perf. βέβηκα, à βάω.
Aor. 2. ἔβην, à βίβημι. Sic καταβαίνω, *deſcendo.* κατέβην. Imperat. κατάβαθι, ut ἀνάβαθι, *aſcen-*

ascende, per α Atticè; pro καταβηθι, ἀνάβηθι: ut etiam φάθι, *dic*, & σύμφαθι, *confitere*. per apocopen autem κατάβα, ἀνάβα, ut ἀνάστα pro ἀνάσταθι, *exsurge*. * * p. 197.

Βάλλω, *mitto*.

Perf. βέβληκα. Paſſ. βέβλημαι.
Fut. 1. βληθήσομαι.
Aor. 1. ἐβλήθην. A βλέω, quod per ſyncopen factum è βαλέω. Hinc & βλῆμι: unde aor. 2. opt. med. βλεῖο. Βλεὶς autem factum eſt ex βληθείς.

Βιώσκω, *vivo*.

Fut. βιώσομαι.
Perf. βεβίωκα. Tertia præt. paſſ. βεβίωται, *vitæ peracta eſt*, tanquam imperſonale: & participium, τὰ βεβιωμένα, *quæ in vita peracta ſunt*. Hæc à βιόω.
At aoriſt. 2. ἐβίων. Imperf. βίωθι, βιώτω. Opt. βιοίην, ut δοίην: unde βιῴην, ut δῴην. Infin. βιῶναι, Particip. βιούς, βιόντος. A βίωμι.

Βρώσκω, *edo*.

Fut. facit βρώσω.
Perf. βέβρωκα, à βρόω.
Aor. 2. ἔβρων, à βρῶμι.
Perf. med. βέβρωθα, (quod rarum,) eſt à βρώθω.

Γ.

Γαμέω, *duco uxorem.*

Fut. γαμήσω.

Aor. 1. ἐγάμησα, ἀναλόγως. item ἔγημα, à γάμω.

Γηράσκω, *senesco.*

Fut. 1. γηράσω, à γηράω.

Sed aor. 2. infin. γηρᾶναι, *senuisse*, & partic. γηρὰς, ἀντ͂Ὁ, *senio confectus*, à γήρημι sunt.

Γίγνομαι, vel γίνομαι, *fio, sum.*

Fit à γένω; unde γίγνω, per epenthesin literæ γ, & mutationem vocalis; ut à μένω, μίμνω. Sed pro γίγνομαι, κτ̀ συγκοπὴν etiam dicitur γίνομαι: quomodo & γιγνώσκω, & γινώσκω scribitur. Sumit tempora sua, partim à γένομαι, partim à γενέομαι; quod per resolutionem factum à futuro secundo γενοῦμαι verbi γένομαι.

A γένομαι est aor. 2. ἐγενόμην: & Præt. med. γέγονα [a].

A γενέομαι, est præt. pass. γεγένημαι. & futur. med. γενήσομαι. & aor. 1. ἐγενησάμην. pro quo etiam à γείνομαι dicitur ἐγεινάμην: unde γείνατο, pro ἐγείνατο; more Ionum, qui augmentum respuunt. Fit autem γείνομαι ex γένομαι, inserto jota.

[a] Alii à γίνω deducunt; de quo mox.

Γιγνώσκω, seu γινώσκω, *nosco, cognosco.*

Fut. med. γνώσομαι.

Præt. act. ἔγνωκα. plusq. ἐγνώκειν. Part. ἐγνωκώς

Præt. pass. ἔγνωσμαι. Part. ἐγνωσμένὉ, *decretus, sancitus.*

Aor. 1

Aor. 1. compos. ἐπεγνώσθην, agnitus sum.
Fut. pass. γνωσθήσομαι. A γνόω quod per prosthesin, & syncopen, fit à νοέω.
Aor. 2. ἔγνων. Imperat. γνῶθι. Opt. γνοίην, & γνώην. Subj. γνῶ. Inf. γνῶναι. Part. γνούς. A γνῶμι. Sic ἀναγινώσκω, lego, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

Δ.

Δαίω, & δαίομαι, *partior.*

Fut. ἀναλόγως, δαίσω, facit apud poëtas. Sed à δάζομαι[a] habet fut. δάσομαι.
Perf. δέδασμαι. unde Aor. 1. ἐδάσθην, & Fut. δασθήσομαι.

[a] Videtur δάζω per syncopen fieri è δαΐζω.

Δαίω, *doceo.*

Fut. habet δαῶ: unde novum verbum δαέω: à quo Fut. med. δαήσωμαι, &
Perf. pass. δεδάημαι.
At aor. 2. act. [b] ἐδάην, à δάημι.

[b] Nisi magis placet, esse aoristum 2. pass. regulariter formatum à δάω, cujus futurum 2. δαῶ, ut dictum. * p. 242.

Δάκνω, *mordeo.*

Fut. δήξω.
Perf. δέδηχα. pass. δέδηγμαι.
Aor. 2. ἔδακον, à δήκω.

Δαρθάνω, *dormio.*

A δαρθέω capit tempora, ut dictum *, cùm de verbis in άνω ageremus.
Hinc futur. δαρθήσομαι.
Perf. δεδάρθηκα [c].
Aor. 2. ἔδαρθον. Infin. δαρθεῖν. Part. δαρθών.

[c] Vnde καταδαρθηκώς, apud Platonē, absque augmento.

Pro

Pro quibus poëtæ per *μετάθεσιν* etian dicunt, *ἔδραθον, δραθεῖν, δραθών.*

Δεῖ, oportet, decet; imperſonale.

A ſe habet imperfectum *ἔδει*. Infin. *δεῖν, oportere*. Part. *δέον*.

At à *δεέω* accipit Futur. *δεήσει*. Infin. *δεήσειν* Aor. 1. *ἐδέησε*. Infin. *δεῆσαι*.

Δείδω, timeo.

Præt. act. *δέδεικα*. med. *δέδοικα* [a], pro *δέδοι*-*δα*, euphoniæ gratiâ: At Ionicè *δείδια* [b] Inf. *δεδιέναι*: Part. *δεδιώς*: tollendo in his conſonantem, & corripiendo penultimam. Imperat. *δέδιθι, time*, & poëticè *δείδιθι*, tanquam à *δέδιμι*, vel *δείδιμι* [c].

Δέομαι, indigeo, rogo.

Fut. *δεήσομαι*.

Præt. *δεδέημαι*.

Aor. 1. *ἐδεήθην*. A *δεέομαι*.

Δέω, ligo.

Fut. *δέσω*, & *δήσω*.

Præt. paſſ. *δέδεμαι*, vel *δέδημαι*. Ab hoc eſt *ἀνάδημα, redimiculum: διάδημα, diadema, vitta.*

Aor. 1. *ἐδέθην*.

Διδάσκω, doceo.

Fut. *διδάξω*.

Perf. *δεδίδαχα*.

Aor. *ἐδίδαξα*. A *διδάχω* [d].

a Plurale *δεδοίκαμεν*, & per ſyncopen *δέδιμεν*: ut *ἔοιγμεν*, pro *ἐοίκαμεν*, *videmur*: *ἐλοῦμεν*, pro *ἐλούομεν*, *lavabamus*.
b Alii regulare eſſe ajunt à *δίω*, *fugio*: vel à *δείω*.
c Aliqui à *δειδίττομαι* formant: ut per ſyncopen *δείδιθι*, fiat ex *δειδίχθι*. Sed falluntur, cùm *δειδίττομαι*, aliud valeat: nec ab eo *ἐδείδιξεν* dicatur.
d juxta Etymologum

Δι

Διδράσκω, *fugio*.

Fut. διδράσω, à διδράω. Sic ἀποδιδράσκω, *aufugio*: διαδιδράσκω, *diffugio*. Dicitur & δράσω, ac Ionicè δρήσω, à δράω [a]. | [a] A quo esset ἀποδρᾶσι: sed Aristot. Atticè pro eo dixit ἀποδρώη, *aufugeret*.

A'quo etiam perfect. δέδρακα.

At aor. 2. ἔδραν, ἔδρας, [b] &c. Opt. δραίην, Infin. δρᾶναι, Partic. δρὰς, sunt à δρῆμι. | [b] Videatur pag. 201.

Δοκέω, *videor*.

A'se habet futur. δοκήσω.

Aor. I. ἐδόκησα.

Sed præterea facit futur. δόξω.

Aor. I. ἔδοξα.

Uti & perf. pass. δέδογμαι. Ab inusitato δόκω.

Δυώω, *subeo*.

Fut. I. δύσω.

Perf. δέδυκα. à δύω.

Sed aor. 2. ἔδυω, Infin. δυῶαι, Part. δὺς, δύντος, sunt ab inusitato δῦμι.

E.

Ἐθέλω, *volo* [c]. | [c] Vide infra Θέλω.

Fut. ἐθελήσω,

Aor. I. ἠθέλησα. Ab ἐθελέω.

Εἴδω, *scio*.

Fut. εἴσομαι, vel ἴσομαι, remoto ε.

Præt. med. οἶδα *. Cujus secunda persona οἶδας; & Æol. οἶδαθα; ac per syncopen οἶσθα. | * Vide & pag. 216.

Est autem pleonasmus θα, ut alibi * di- | * p. 222.

ctum, familiaris personæ in ς: εἴσθα, *is*, vel *ibis*: ἦσθα, *eras*: παρῆσθα *aderas*, vel *adfuisti*, *interfuisti*: ἔφησθα, *dicebas*, vel *dixisti*: ἐπ- ξίησθα, *eruperis*: πίησθα, *biberis*: ᾔδεισθα, vel ᾔδησθα, per η, *noveras*.

Sed fut. εἰδήσω, ab εἰδέω. Præt. εἴδηκα, syncope εἶδα. hinc infin. εἰδέναι [a], pro εἰδηκέναι & Partic. εἰδώς.

Eâdem syncope, in Plusquamperf. pro εἰδήκειν dicitur εἴδειν, Atticè ᾔδειν, ει in η converso [b].

Aor. 2. εἶδον, *novi*. Poët. ἴδον, *vidi*, sine ε: quod in reliquis perdurat: ἴδε, *vide*: ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν. Particip. ἰδών.

Opt. præs. εἰδείην, ab εἴδημι.

[a] Vel potius citra syncopen fit ab εἴδημι.

[b] Vnde plurale ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν. Pro quo dicitur ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν: syncope τοῦ ει, & in prima & secunda δ in σ converso: ut contra ἴδμεν pro ἴσμεν ex ἴσαμεν, *scimus*.

Ἔρομαι, *interrogo*.

Fut. ἐρήσομαι, ab ἐρέομαι.

Aor. 2. med. ἠρόμην: nam εἰρόμην fit ab εἴρομαι, *interrogo*.

Ἔῤῥω, *eo perditum*.

Fut. ἐῤῥήσω.

Aor. ἔῤῥησα [c], tanquam ab ἐῤῥέω.

[c] Aristoph.

Ἐρυγγάνω, *ructo*.

Ab ἐρεύγω tempora capit, ut superiùs * ctum.

* p. 233.

Unde aor. 2. ἤρυγον.

Fut. ἐρεύξομαι.

Aor. 1. ἠρευξάμην.

Ἐρυθαίνω, *rubefacio.*

A se habet Aor. part. ἐρυθήνας [a].

Sed à primitivo ἐρυθέω fit verbale ἐρύθημα. Ut simile sit verbo κερδαίνω, *lucror*, quod κερδανῶ, & κερδήσω facit.

[a] Apud Hesychium, idque Atticè pro ἐρυθήνας.

Ἔρχομαι, *venio.*

Sumit tempora ab inusitato ἐλεύθω.

A quo fut. ἐλεύσομαι. Part. ἐλευσόμενος.

Perf. med. ἤλευθα. * Att. ἐλήλυθα.

Aor. 2. ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθε: & per syncopen ἦλθον, ες, ε. Unde infin. ἐλθεῖν. Part. ἐλθών.

* Vide supra p. 101.

Ἐσθίω, *comedo.*

Ab ἔδω habet præt. ἐδήδοκα; quod per pleonasmum factum ex Attico ἔδηκα, pro ἦκα.

Fut. 2. est ἔδομαι, pro ἐδοῦμαι.

At à φήγω habet aor. 2. ἔφαγον.

Et fut. 2. φάγομαι, pro φαγοῦμαι.

Εὑρίσκω, *invenio.*

Fut. εὑρήσω, ab εὑρέω.

Aor. 2. εὗρον.

Perf. εὕρηκα.

Aor. 1. pass. εὑρέθην.

Ἔχω, *habeo.*

Imperf. εἶχον ex se habet. Item Fut. ἕξω, per ε aspiratum [b]. Subjunct. Aor. 1. act. comp. παρέξη-

[b] Quia præsens debebat esse ἕχω, nisi continuas aspiratas syllabas Græca lingua respueret. pag. 119. alia ratio habetur.

παρέξητε, *attenderitis*, ap. Cebetem in T
bulâ.

Alterum ejus futurum est σχήσω. Præt. ἔσχη
Aor. 2. ἔσχον. Med. ἐσχόμην. unde ἀνεσ
μην, *toleravi*. Quorum imperativi in
niuntur, ex σχὲ quidem πάρασχε, *exhi*
κάτασχε, *cohibe*: ex σχοῦ verò, ἀπόσχου, *abst*
Omnia à σχέω. At ἰσχόμην, *me reprimeba*
seu *repressi*, ab ἴσχω, *habeo*, *teneo*.

Alius Imperat. σχές: ἐπίσχες, *exspecta*, *diff*
πρόσχες, *intende*, *præoccupa*: à σχῆμι,
ἴσχημι: ut, σπές, *dic*, vel *sequere*, à σπῆ
φρές, * *fer*, à φρῆμι: ad morem θὲς
τίθημι.

* p. 274.

Verbale ἄσχετος, *intolerabilis*, à σχῆμι,
ἴσχημι. nam præter. pass. est ἔσχεμαι:
tia perf. ἔσχεται: hinc σχετὸς, *tolerabilis*
comp. ἄσχετος. sic verbale, σχέσις, *h*
tus, ab eodem.

Aor. 1. pass. ἐσχέθην: similiter ab ἔσχεται.

Sic illi aoristi, de quibus superiùs * diximus, δρέ
ηρέθην, ἐπηνέθην, ἐῤῥέθην, regulariter deduci possu
passivo perfecto verborum in μι. Quippe verbalia,
longam habent vocalem, proficisci solent à circumfle
rum præterito: contrà, quæ brevem, à verbo in μι.
hujus præteritum passivum penultimam corripit: ut,
μα, *figura*, *forma*, ab ἔσχημαι: σχέσις, *habitus*, ab ἔσχε
ἅλωσις, *captivitas*; ἁλωτὸς, *captivus*; ab ἥλωμαι, *ca*
sum: δόσις, *datio*, à δέδομαι, *datus sum*. & ita in cæteris

* Ad aor. 1. pass. ἐτύφθην. p. 136.

H. I

H.

Ἥκω, *venio.*

Aor. 2. ἧκον.

Fut. ἥξω.

Præter. med. ἧκα. Cætera tempora capit à synonymo ἵκομαι, uti & ἱκνέομαι.

Θέλω, *volo.*

Per aphæresin factum est ab ἐθέλω. atque ut hoc futurum suum capit ab ἐθελέω: ita θέλω quoque θελήσω facit à θελέω.

Θνήσκω, *morior.*

Fit à fut. 1. verbi θνάω.

A' se habet fut. θνήξομαι.

Et paullo pòst fut. τεθνήξομαι.

Præterea habet fut. 2. θανοῦμαι.

Aor. 2. ἔθανον. à θάνω.

Præt. τέθνηκα, à θνάω: & Ion. τέθναα: ut βέβηκα, βέβαα, *ivi.* Atque hinc fortasse est 3. plur. τεθνᾶσι, pro τεθνάασι, per crasim: ut etiam infinit. τεθνᾶναι, per ᾶ circumflexum, pro τεθναέναι. Præteritum Bœoticum est τέθνεικα, per ει. Partic. τεθνεικώς, & Ionicè τεθνειώς, & ablato jota τεθνεώς: pro quo poëtæ τεθνηώς, *mortuus.* Imperat. τέθναθι. Opt. τεθναίην. Infin. τεθνάναι. Partic. τεθνάς. A' τέθνημι. quod reduplicatur per ε. unde ἀναλόγως fuerit τεθνᾶσι, tertia pluralis, ut ἱστᾶσι. Nisi malis esse tertiam pluralem perfecti, pro τεθνάασι, ut antè diximus.

I.

Ἱδρυώω, *statuo.*

Fut. 1. ἱδρύσω.
Aor. 1. ἵδρυσα.
Perf. ἵδρυκα. A poëtico ἱδρύω.
Sed in aor. 1. paſſ. eſt ἱδρύθην, & ἱδρυώθην
ut à κλίνω, ἐκλίθην, & ἐκλίνθην.

Ἱζάνω, *ſido.*

Fut. 1. habet ἱζήσω, tamquam ab ἱζῶ: & ἴσω
à primitivo ἵζω.
Sic aor. 1. ἵζησα, & ἶσα.

Ἱκνέομαι, ἱκνοῦμαι, *pervenio.*

Ab ἵκομαι facit futur. ἵξομαι.
Et aor. ſecundum med. ἱκόμην. à quo Infin
ἱκέσθαι. Particip. ἱκόμενος.
Præt. paſſ. ἷγμαι.
Sic ἀφικνοῦμαι, *venio, pervenio* : ἀφῖγμαι : ἀφ
ικόμην.

Ἴσχω, *teneo.*

Fut. σχήσω.
Perf. ἔσχηκα.
Aor. 2. ἔσχον. A σχέω, quod à σχῶ; uti h
κατ' ἀφαίρεσιν ex ἴσχω factum *.

* vide & Ἔχω. p. 260.

K.

Κερδαίνω, *lucror.*

A κερδέω habet perf. κεκέρδηκα: à ſe aut
κεκέρδακα.

Ac similiter in futuro, & κερδήσω facit, & κερδανῶ.

Unde aor. 1. ἐκέρδανα.

Κικράω, & κιρνάω, *misceo.*

Tempora capit à κεράω; ut cognatum κεράννυμι; de quo dictum [a]. [a] In verbis quartæ in μι. p. 217.

Κιχράω, *utendum do.*

Fut. 1. χρήσω.
Aor. 1. ἔχρησα.
Perf. κέχρηκα. A primitivo χράω.

Κραίνω, *perficio, exsequor.*

Fut. κρανῶ.
Aor. 1. ἔκρανα, & Att. ἔκρηνα: unde imperat. κρῆνον, κρηνάτω. Sed pro eo quoque dicitur κρήηνον, quasi à κραιαίνω.

Κυλίνδω, *volvo.*

Fut. 2. κυλινδῶ, ex se ipso.
Fut. 1. κυλίσω, à κυλίω; vel κυλινδήσομαι, à circumflexo κυλινδῶ.

Λ.

Λαγχάνω, *sortior.*

Α'λήχω capit fut. λήξομαι, & λάξομαι.
Perf. Att. εἴληχα, pro λέληχα. unde εἰληγμένος, *sorte institutus.*
Aor. 2. ἔλαχον: unde λαχεῖν, & λαχών.
At præt. med. est λέλογχα [b]. [b] Λέλογχα à λαγχάνω, ut fortasse πέπονθα à πανθάνω: de quo infrà pag. 257.
Et plusquamperf. ἐλελόγχειν.

Habet & alterum futurum, κληρώσομαι, à synonymo κληρόομαι.

A' λήβω sumit fut. λήψομαι.

Perf. Att. εἴληφα, pro λέληφα; unde εἴλημμαι.

Aor. 2. ἔλαβον, unde λαβεῖν, & λαβών. in voce mediâ ἐλαβόμην, λαβέσθαι, λαβόμενος.

λανθάνω, *lateo.*

A' λήθω habet futur. λήσομαι.

Aor. 2. ἔλαθον: unde λαθεῖν, λαθών: inque voce mediâ, ἐλαθόμην, λαθέσθαι, λαθόμενος.

Perf. pass. λέλησμαι: *oblitus sum.* poëticè λέλασμαι.

Perf. med. λέληθα.

M.

Μανθάνω, *disco.*

Fut. μαθήσω.

Perf. μεμάθηκα. A' μαθέω: quod per διάλυσιν factum è futuro secundo μαθῶ verbi μήθω.

Aor. 2. ἔμαθον: tum à μήθω, tum à μαθέω esse potest. Sed cùm & cætera formentur à μαθέω, nihil opus est, ut ad thema aliud recurratur.

Μαρτύρομαι, *testor.*

A' se habet fut. 2. μαρτυροῦμαι.

Et aor. 1. ἐμαρτυράμην.

At à μαρτυρέομαι (quod ipsum quoque est in usu) accipit fut. 1. μαρτυρήσω, & μαρτυρήσομαι.

Μά-

Μάχομαι, *pugno*.

Α' μαχέομαι habet fut. I. μαχέσομαι, & μαχήσομαι.

Aor. I. ἐμαχεσάμην, & ἐμαχησάμην.

Perf. est μεμάχημαι.

Fut. 2. μαχοῦμαι, potest tum à μάχομαι deduci, tum à μαχέομαι.

Μέλει, *curæ est*, impersonale.

Imperf. ἔμελε, *curæ erat*.

Part. τὸ μέλον, *quod curæ est*.

Habet à μελέει futur. μελήσει.

Aor. I. ἐμέλησε, *curæ fuit*.

Ab utroque esse potest, vel etiam ex præterito μεμήλεκε, per syncopen, præteritum medium μέμηλε, μεμήλει, & μεμηλώς.

Sic compositum μεταμέλει, *pœnitet*.

Μιμνήσκω, *in memoriam revoco*.

Capit tempora à primitivo μνάομαι.

Unde fut. μνήσω.

Aor. I. ἔμνησα.

Præt. pass. μέμνημαι, *memini*.

Aor. I. ἐμνήσθην.

Fut. I. μνησθήσομαι.

O.

Ὀδάξω, *mordico*.

Fut. ὀδαξήσω. ab ὀδαξέω; quod & ipsum in usu est.

Ὄζω, *oleo*.

Ex sese habet præterit. med. ὦδα: & Att. ὄδωδα.

Sed ab ὀζέω habet fut. ὀζήσω, vel ὀζέσω.
Unde aor. ὤζεσα.

Οἰδαίνω, vel οἰδάνω, vel οἰδίσκω, *tumeo.*

Fut. οἰδήσω.
Perf. ᾤδηκα. Ab οἰδέω. pro quo interdum & οἰδάω invenitur.

Οἴομαι, & per syncopen οἶμαι, *puto.*

Imperf. ᾠόμην, & per syncopen ᾤμην.
Fut. οἰήσομαι.
Aor. pass. ᾠήθην. Tanquam ab οἰέομαι.

Οἴχομαι, *abeo.*

Fut. οἰχήσομαι. velut ab οἰχέομαι.

Ὁράω, *video.*

A se habet fut. ὁράσω.
Item perf. Atticum ἑώρακα, & pass. ἑώραμαι, ut & Fut. ὁραθήσομαι.
At à synonymo εἴδω accipit aor. 2. εἶδον: poëticè ἴδον: quæ mutatio in reliquis permanet: ἴδε, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών.
* p. 257. Præt. med. εἶδα: Atticè οἶδα *; quod notat *vidi, perspectum habeo, scio.*

Ὀσφραίνομαι, *odoror.*

* p. 244. Ab ὀσφράομαι, ut dictum * antè, habet futur. ὀσφρήσομαι.
Unde & aor. 2. med. ὠσφρόμην. & in infin. ὀσφρέσθαι. Part. ὀσφρόμενος.

Ὀφει-

Ὀφείλω, *debeo.*

A' se habet aoristum 2. ὤφελον: qui & adverbialiter sumitur: ut, ὤφελον, seu ὄφελον, *utinam ego* [a]: ὤφελες, vel ὄφελες, *utinam tu*: ὤφελε, vel ὄφελε, *utinam ille*: &c.

Fut. ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω.

Perf. ὠφείληκα, ab ὀφειλέω.

Pro ὀφείλω dicitur per syncopen ὄφλω.

Unde aor. 2. ὦφλον.

Futur. ὀφλήσω. aor. 1. ὤφλησα. Perf. ὤφληκα. Velut ab ὀφλέω.

Pro ὄφλω dicitur, & ὀφλάνω, & ὀφλίσκω, & ὀφλισκάνω, *in debitum incurro, damnor.*

[a] Ac propriè, *utinam debuissem*: & ita in aliis personis.

Π.

Πάσχω, quod & πανθάνω, *patior.*

Futur. πείσομαι, *patiar*, pro πήσομαι, η in ει; à πήθω: at πείσομαι, *parebo*, aut *credam*, à πείθομαι.

Aor. 2. ἔπαθον ab eodem πήθω. Infin. παθεῖν. Partic. παθών.

Præt. act. πεπάθηκα: à παθέω; quod factum est ex futuro secundo παθῶ.

Præt. med. πέπονθα, pleonasmo literæ θ, pro πέπονα, à πονέω, *laboro*, πονήσω, πεπόνηκα. Part. πεπονθώς, πεπονθότ☉. Vel erit πέπονθα à πανθάνω, ut λέλογχα à λαγχάνω [b].

[b] p. 263. Hoc sanè verisimilius, ut à abeat in o. nam & Epicharmus apud Etymologū itidem πέποχε dixit pro πέπαχε. passus est.

Πέρδω, *pedo.*

Ex se habet aor. 2. ἔπαρδον. Unde Infin. παρδεῖν. Partic. παρδών.

Item

Item habet à ſe præt. med. πέπορδα.

At à fut. παρδῶ, fit novum thema παρδέω; à quo accipit fut. παρδήσομαι: unde compoſitum ἀποπαρδήσομαι *.

* Ariſtoph.

Πέσσω, quod Atticè πέττω, *coquo*.

Fut. πέψω.

Unde aor. 1. ἔπεψα.

Præt. paſſ. πέπεμμαι.

Unde aor. 1. ἐπέφθην.

Fut. πεφθήσομαι. Ab antiquo πέπτω.

Πίνω, *bibo*.

Fut. πώσω.

Præt. πέπωκα. Velut à πόω. Unde & perf. paſſ. πέπομαι, per ὂ μικρόν.

Aor. 1. ἐπόθην.

Fut. ποθήσομαι.

At aor. 2. ἔπιον, à πίω.

Fut. 2. med. πίομαι, pro πιοῦμαι; ut φάγομαι, & ἔδομαι, *edam* *.

* p. 149. 272.

Imperat. πῖθι, pro πίε; more verborum in μι; quaſi à πῖμι. Sic & πῶθι; unde σύμπωθι, *compota*: quaſi à πῶμι.

Πιπίσκω, *potum præbeo, potum offero.*

Fut. πίσω.

Aor. ἔπισα: unde πίσαι, & πίσας. A' πίω: more aliorum verborum in σκω exeuntium; de quibus ſuprà * diximus.

* p. 240.

Πιπλάω, vel πιμπλάω, *impleo*.

Ultra imperfectum capit tempora à πλάω, vel πλήθω. De quo diximus in πίπλημι, ſeu πίμπλημι. *

* p. 203.

Πίπτω,

Πίπ]ω, *cado.*

Fut. 1. med. πεσῦμαι. Doricè usitatum est pro πέσομαι, à πέτω. Dores enim futura circumflectunt in omni conjugatione: ut, πεσῶ, pro πέσω.

Præt. πέπ]ωκα, à π]όω.

Aor. 1. ἐπέσησα: hinc prima & tertia pluralis, ἐπέσαμεν, & ἔπεσαν, per syncopen, pro ἐπεσήσαμεν & ἐπέσησαν: ut ἔςαν pro ἔςησαν, *steterunt.* Est autem ἐπέσησα à πεσέω [a].

Uti & aorist. 2. ἔπεσον.

[a] Vel, ut Pasor dicit in Lexico in Novum Testam. potius à verbo obsoleto πέτω, unde fut. πέσω, aor. 1. ἔπεσα.

Πυνθάνομαι, *sciscitor, audio.*

Fut. πεύσομαι.

Aor. 2. med. ἐπυθόμην. Α' πεύθομαι.

Præt. pass. πέπυσμαι, pro πέπευσμαι: quemadmodum ἄφυκ]ος pro ἄφευκ]ος, *inevitabilis*: elidendo ε ex diphthongo. *

* Adi & p. 77. & 272.

Ῥέω, *fluo.*

Assumpto υ facit in fut. ῥεύσω.

Aor. 1. ἔῤῥευσα. unde partic. ῥεύσας.

Facit & futur. ῥυήσω, à ῥυέω.

Præt. ἐῤῥύηκα.

Aor. 2. act. ἐῤῥύην, à ῥύημι; aut secundus pass. à ῥυέω; etiamsi ῥυῶ circumflexum desinit in ῶ purum. *

* De hoc p. 157.

Com-

Composita sunt, *ἐπιῤῥέω, influo, διαῤῥέω, diffluo,* per
* p. 98. geminum *ῤῤ*. nam ut ε augmentum syllabicum * duplicat ρ; ita & præpositio finita in vocalem. *ῥῆμα, verbum, ἐπίῤῥημα, adverbium: ῥήγνυμι, rumpo, καταῤῥήγνυμι, dirumpo: ῥῆξαι, rupisse: περιῤῥῆξαι, circumcidisse.* Proinde *καταῤῥάκτης, cataracta,* fit à verbo *ῥάσσω, tundo, καταῤῥάσσω, deturbo.* Sed *καταράκτης* (nam utrumque invenitur) venit ab *ἀράσσω, tundo, καταράσσω, deturbo*: per unum *ρ*. Pro quo & *ἀῤῥάσσω*, dicitur: unde *συναῤῥάσσω, confringo, collido*: nam *συῤῥάσσω*, à *ῥάσσω*.

Σ.

Σπένδω, *libo.*

Fut. *σπείσω.* ab inusitato *σπείδω.*

Perf. *ἔσπεικα.* unde *ἔσπειμαι, ἐσπείσθην, σπεισθήσομαι.*

Στερίσκω, *privo.*

A *στερέω* habet fut. *στερήσω.*

Aor. 1. *ἐστέρησα.*

Perf. *ἐστέρηκα.* Pass. *ἐστέρημαι.*

Aor. 1. *ἐστερήθην.*

Fut. *στερηθήσομαι.*

Σεύομαι, *agito, concito, fugo.*

* Adi p. 113. Aor. 1. *ἔσσευα*, per α purum. *

Perf. *ἔσσυμαι*, pro *σέσυμαι*, à *σύω*, & *σύομαι.*

Unde & *ἐσσυόμην*, in tertiâ *ἐσσύετο*; ac per syncopen *σύτο*, absque augmento, Ionicè, & *ἔσσυτο*, poëticè; vel *ἔσσυτο* est tertia persona plusq.

T.

Τέμνω, *seco.*

Fut. *τμήσω*, à *τμήγω.*

Aor.

Aor. 2. ἔτμαγον, ἐτμάγην, τμαγείς. Item ex se habet ἔταμον, vel ἔτεμον. Infin. ταμεῖν, & τεμεῖν. Part. ταμών, & τεμών.

Perfecta τέτμηκα, & τέτμημαι, pro τετέμηκα, & τετέμημαι: si malis, esse à τμάω; quod per μετάθεσιν fuerit à fut. 2. ταμῶ.

Τίκτω, *pario*.

Fut. τέξομαι, à τέκω.

Præt. med. τέτοκα.

Aor. 2. ἔτεκον, per ε. Nam vix unquam secundus aor. vertit ε in α, nisi adsit aliqua immutabilis [a]: ut δέρω, ἔδαρον, *excorio*: πλέκω, ἔπλακον, *plico*.

[a] Intelligitur liquida. Vide p. 115.

Τιτρώσκω, *vulnero*.

A τρώω. sæpè enim barytona quoque habent reduplicationem: δράω, διδράσκω, *fugio*: μνάω, μιμνήσκω, *in memoriam revoco*.

Fut. est τρώσω.

Aor. ἔτρωσα.

Perf. τέτρωκα, τέτρωμαι: unde ἐτρώθην, & τρωθήσομαι.

Τρέχω, *curro*.

Fut. θρέξομαι, per θ [b].

Aor. 1. ἔθρεξα.

Præt. δεδράμηκα, à δραμέω.

Aor. 2. ἔδραμον, à δρέμω. Unde & Infin. δραμεῖν.

Et fut. 2. med. δραμοῦμαι.

[b] Sicut in ἔχω. p. 259.

Τρώγω,

Τρώγω, comedo.

Aor. 2. ἔφαγον, à φήγω.

Fut. med. φάγομαι, pro φαγοῦμαι: ut ἔδομαι & πίομαι, *edam, bibam*: quemadmodum non semel * diximus.

* p. 149. 268.

Τυγχάνω, sum, nanciscor.

Fut. τεύξομαι, à τεύχω, *fabricor, apparo.*

Aor. 2. ἔτυχον.

* vide p. 269.

Præt. τετύχηκα, à τυχέω. At τέτυκται, * *est; paratus est*; tertia præt. pass. pro τέτευκται, à τεύχω. In significatione autem *substantivâ* pro τετύχηκα sæpe dicitur γέγονα *. Nec τεύξομαι eâ significatione locum habet: sed ἔσομαι, * ab εἰμὶ; vel γενήσομαι, * à γίνομαι.

* p. 223.
* p. 223.
* p. 244.

Υ.

Ὑπισχνοῦμαι, promitto.

Fut. ὑποσχήσομαι.

Perf. ὑπέσχημαι.

Aor. 1. ὑπεσχέθην.

Aor. 2. med. ὑπεσχόμην. Ab ὑποσχέομαι.

Habet & alterum fut. ὑποστήσομαι, *promittam*, ab ὑφίσταμαι, *sustineo in me, recipio.*

Unde & aor. 2. ὑπέστην.

Φ.

Φάσκω, dico.

A φάω tempora mutuatur, uti cognatum φημὶ, de quo dictum. *

* p. 234.

Infin.

Infin. φάναι, *dicere*, per acutum accentum. Φᾶναι verò per ᾶ circumflexum, *lucere*, *apparere*, aor. 1, à φαίνω, *luceo*, *appareo*. pro quo & φλῦναι: ex quo ἀποφλῦναι, *demonstrare*: ut, μιᾶναι, μιλῦναι, *fœdare*.

Φέρω, *fero*.

A quatuor verbis capit sua tempora.

Ab οἴω habet fut. οἴσω. Med. οἴσομαι. Pass. οἰσθήσομαι.

Aor. 1. pass. οἰσθῆναι, & οἰσθείς: & gerundium, οἰστέον.

Præt. med. Att. ἐνήνοχα: διενήνοχα, *excellui*. ab ἐνέχω.

Unde & præt. pass. ἤνεγμαι.

A quo aor. 1. ἠνέχθην, Partic. ἐνεχθείς. Sic ἀναφέρω, *refero*, *respiro*, *convalesco*: ἀνηνέχθην: ἀνενεχθείς, *refocillatus*.

Hinc item futur. ἐνεχθήσομαι.

At aor. 1. activus, ἤνεγκα, ἐνέγκαι, ἐνέγκας; medius, ἠνεγκάμην: unde imperat. compositus, ἀπένεγκαι, *defer*: & opt. ἐνέγκαιτο, *auferat*, *consequatur*, Lucian. & aor. 2. ἤνεγκον, ἐνεγκεῖν, ἐνεγκών: sumpta ab ἐνέγκω: quod ab ἐνέχω factum. Qualia apud Iones ab ἐνείκω dantur: ἤνεικα, part. ἐνείκας, med. ἐνεικάμην, &c. & ἤνεικα, &c.

Cæterùm, vel ex φέρω, per μετάθεσιν; vel ex derivato inde φορέω, per syncopen, fit φρέω, *fero*.

Unde fut. φρήσω.

Aor. 1. ἔφρησα.

Ac ab eodem, more verborum in *μι*, quasi à φρέω quoque sit φρῆμι, venit Imperativi secundus aor. φρὲς, * *fer.* unde εἴσφρες, *infer, admitte, irrumpe*: ἔκφρες, *effer, emitte*: ut θὲς, *pone*.

* p. 260.

φθάνω, *prævenio, assequor.*

Ab inusitato φθάω, habet fut. φθάσω.

Aor. 1. ἔφθασα.

Perf. ἔφθακα.

Et aor. 2. ἔφθην ab inusitato φθῆμι: de quo diximus, cum de verbis secundæ conjugationis in *μι* * ageremus.

* p. 205.

φθίνω, *tabefacio*, & *tabesco.*

Fut. φθίσω.

Aor. 1. ἔφθισα.

Perf. pass. ἔφθιμαι. A' φθίω. Complura in *νω*, dum tempora formant, negligunt *ν*. φθάνω, * φθίνω, πίνω: tanquam φθάω, φθίω, πίω: quemadmodum superiori cap. * dictum.

* p. 205.
* p. 234. & seq.

φύω, *produco.*

Fut. φύσω.

Præt. med. πέφυα. unde πεφυώς.

At aor. 2. ἔφυν, à φῦμι.

X.

Χαίρω, *gaudeo.*

Ex se habet futur. 1. & 2. χαρῶ.

Aor. 2. pass. ἐχάρην, *gavisus sum*. Infin. χαρῆναι. Part. χαρείς.

Item aor. 1. med. ἐχηράμην.
Sed ex fut. χαρῶ fit novum thema χαρέω. A' quo desumit alterum futurum χαρήσω.
Et perf. κεχάρηκα.
Χαρήσομαι, simul est, & fut. 1. medium, & futur. 2. pass.
Etsi autem tempora quædam in voce passivâ, & mediâ, sint in usu: χαίρομαι tamen non dixere veteres. Unde Aristophanes [a] barbarum satrapam ridet, qui Græcè locuturus eâ voce usus erat.

[a] Cujus versus, ὡς ἥδομαι, ἢ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι: Vult dicere: Quàm ego delector, quàm exhilaror, quàm lætor!

Χάσκω, *hio, dehisco.*

Aor. 2. ἔχανον, à cognato suo χαίνω.
Ab eodem fut. 2. χανοῦμαι.
Et præt. med. κέχηνα.

Χέω, *fundo.*

Fut. χεύσω. [b] quasi à χεύω.
Sic aor. 1. ἔχευα, & ἔχεα, * pro ἔχευσα.
Imperat. χέον; ἔκχεον, *effunde.*
Infin. χέαι, ἐκχέαι. Part. χέας, ἐκχέας.
Aor. 2. ἔχεον. à χέω; quod & imperfectum ab eodem.
Fut. 2. χεῶ, ἐκχεῶ, *effundam.*
At à χύω, vel χυύω [c], habet perfectum pass. κέχυμαι.
Unde aor. 1. ἐχύθην.
Fut. 1. χυθήσομαι.

[b] & χεύω, p. 120.
* p. 113.

[c] A χέω est χύω. ut à ῥέω, ῥύω: à χύω autem est χυύω, ut à τίω, τινω.

Χρὴ, [a] *oportet*, impersonale.

Α᾽ χρῆμι, χρῆς, χρῆσι, per apocopen.
Imperf. ἔχρην, & χρῆν. Infin. χρῆναι. Χρεὼν, *operæ pretium*. indeclinabile.
Sic compositum, ἀπόχρη, *sufficit*; ἀπέχρη, *sufficiebat*; ἀποχρῆν [b], *sufficere*.
Sed ἀποχρῶν, *sufficiens*, necessariò est ab ἀποχρᾶ. Sed futur. ἀποχρήσει, *sufficiet*, & Aor. I. ἀπέχρησε, *suffecit*, referri etiam possunt ad synonymum ἀπόχρη.

Ω.

Ὠθέω, *pello*.

Fut. ὠθήσω *, ἀναλόγως. Item ὤσω.
Aor. I. Atticè ἔωσα.
Præt. pass. ἔωσμαι.
Unde aor. ἐώσθην, Pro ὦσα, ὦσμαι, ὤσθην. Ab ὤθω. Ab ὠσθεὶς, participio, est ἐξωσθεὶς, *expulsus*. Lucian.

a Mirum, in dubium olim vocatum utrum χρὴ & δεῖ sint Adverbia, an Verba. de quo Apollonius ὁ Δύσκολος lib. III, cap. 15. b per apocopen ex ἀποχρῆναι. Sane & χρῆν pro χρῆναι similiter dixit Euripides: ut observat Lascaris. Vel est pro ἀποχρᾶν, (de quo suprà, pag. 169.) ut sit ab ἀποχρᾶ. * Apud Hesych.

DE THEMATIBUS INUSITATIS.

QUICUNQUE thema rimari volent, necesse est, ut in promptu & tanquam ob oculos habeant Conjugationem verborum, τύπτω, ποιέω, & τίθημι, ac singulorum temporum exactè norint terminationes. Deinde, me-

memores quomodo formentur tempora, ſenſim aſcendant, donec ſtatuendum ſit Præſens. Participium ὀφθησόμενος eſt à Futuro primo ὀφθήσομαι. Ergo Aoriſtus 1. eſt ὤφθην, tertia præt. Paſſ. ὦπται, prima ὦμμαι. Præter. Activum eſſet ὦφα. Futur. ὄψω. Igitur Præſens ὀϐω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω; ὄϐομαι, ὄπομαι, ὄφομαι, vel ὄπτομαι. Sed adhibitum Lexicon commonſtrabit ὄπτομαι, *video* Quod ſi in Lexico fruſtra quæratur thema: indicio ea res erit, eſſe thema inuſitatum. Cujuſmodi multa etiam capite ſuperiori, formationis gratiâ, uſurpare coacti ſumus. Quamobrem, ſi thema uſitatum ignoretur, recurrendum erit ab tabellam ſequentem: ubi inuſitata themata ſecundùm ſeriem literarum digeruntur; & ex adverſo collocantur themata, quæ ſunt in uſu.

Themata inuſitata, vel rara.	*Themata uſitata.*
Ἀγάομαι, & ἀγάζομαι,	ἄγαμαι.
Ἄγω, *frango*,	ἀγνύω, & ἄγνυμι.
Ἀδέω,	ἥδω, & ἀνδάνω.
Αἰσθέομαι,	αἰσθάνομαι.
Ἀλδέω,	ἀλδήσκω.
Ἀλίω,	ἀλινδέω.
Ἀλόω, & ἄλωμι,	ἁλίσκω.
Ἀλφάω,	ἀλφαίνω, & ἀλφάνω.
Ἁμαρτέω,	ἁμαρτάνω.
Ἀμβλόω,	ἀμβλίσκω, ἀμβλισκάνω, & ἀμβλώσκω.

Themata inusitata, vel rara.	*Themata usitata.*
Ἀμφιέω,	ἀμφιέννυμι, ἀμφιεννύω, & ἀμφίσκω.
Ἀναλόω,	ἀναλίσκω.
Ἀρέω,	ἀρέσκω.
Αὐξέω,	αὔξω, αὐξάνω.
Ἀχθέομαι,	ἄχθομαι.
Βάω,	βαίνω, ac poëticè βιβάω, & βίβημι.
Βίωμι,	βιόω, & βιώσκω.
Βλαστέω,	βλαστάνω.
Βλέω,	βάλλω.
Βλόω, & βλῶμι,	βλώσκω.
Βουλέομαι,	βούλομαι.
Βόω,	βόσκω.
Βρόω, & βρῶμι,	βρώσκω, & βιβρώσκω.
Γάμω,	γαμέω.
Γένομαι & γλυέομαι,	γίγνομαι, seu γίνομαι.
Γήρημι,	γηρόω, & γηράσκω.
Γνόω,	γιγνώσκω, seu γινώσκω.
Δαέω,	δαίω, *disco.*
Δάζομαι,	δαίω, *divido.*
Δαρθέω,	δαρθάνω.
Δεέομαι,	δέομαι.
Δείκω,	δεικνύω, & δείκνυμι.
Δήκω,	δάκνω.
Διδάχω,	διδάσκω.

Themata inusitata, vel rara.	*Themata usitata.*
Δμέω,	δέμω.
Δόκω,	δοκέω.
Δόω,	δίδωμι.
Δραμέω, & δρέμω,	τρέχω.
Δράω, *fugio*,	διδράσκω, & δίδρημι.
Δυνάομαι,	δύναμαι.
Δύω, & δῦμι,	δυνω, & διδύσκω.
Ἐθελέω,	ἐθέλω.
Εἰδέω, & εἴδημι,	οἶδα, vel ἐπίσαμαι.
Εἴρω,	ἀγορεύω.
Εἴω, *eo.*	εἶμι.
Εἴω, *mitto*,	ἵημι.
Ἐλάω,	ἐλαύνω.
Ἐλεύθω,	ἔρχομαι.
Ἕλω, seu ἕλλω,	αἱρέω.
Ἐνέγκω, Ἐνείκω, Ἐνέχω,	φέρω.
Ἐνιαπτέω,	ἐνίαπτω, poëticè.
Ἕομαι,	ἧμαι.
Ἔπω,	ἀγορεύω, poët. ἴαπτω.
Ἐρέομαι,	ἔρομαι.
Ἐρέω,	ἀγορεύω.
Ἐῤῥέω	ἔῤῥω.
Ἔςημι,	ἵςαμαι.
Εὑρέω,	εὑρίσκω.
Ἐχθέομαι,	ἔχθομαι, & ἐχθάνομαι.

Εψέω,

Themata inusitata, vel rara.	*Themata usitata.*
Ἑψέω, rarum,	ἕψω.
Ἔω, *eo*,	εἶμι.
Ἔω, *sum.*	εἰμί.
Ἕω, *induo*,	ἕννυμι, & ἐννύω.
Ἕω, *mitto*,	ἵημι.
Ἕω, *colloco*,	ἵημι, ἕζω, & ἵζω.
Ζεύγω,	ζευγνύω, & ζεύγνυμι.
Ζόω, *cingo*,	ζωννύω, & ζώννυμι.
Θελέω,	θέλω.
Θέω, *pono*,	τίθημι.
Θνάω,	θνήσκω.
Θορέω,	θρώσκω.
Ἱδρύω,	ἱδρυύω.
Ἱζέω,	ἱζάνω.
Ἰθύω,	ἰθυύω.
Ἵκομαι,	ἱκνέομαι.
Ἱλάομαι,	ἱλάσκομαι.
Ἴσχημι,	ἴσχω, & ἔχω.
Κείομαι,	κεῖμαι.
Κεκράγω,	κράζω.
Κελέομαι,	κέλομαι.
Κέομαι,	κεῖμαι.
Κερδέω,	κερδαίνω.
Κιχέω,	κιχάνω, poët.
Κλέω,	καλέω, & poët. κικλήσκω.
Κλῦμι,	κλύω.

Themata inusitata, vel rara.	*Themata usitata.*
Κμέω,	κάμνω.
Κορέω,	κορέννυμι, & κορεννύω.
Κράω,	κιρνάω, κεραννύω, & κεράννυμι.
Κρέμομαι, rarum,	κρέμαμαι, & κρέμναμαι.
Λαβέω, & λήβω,	λαμβάνω.
Λαθέω, & λήθω,	λανθάνω.
Λήχω,	λαγχάνω.
Μαθέω,	μανθάνω.
Μαχέομαι,	μάχομαι.
Μελέομαι,	μέλομαι.
Μελέω,	μέλω.
Μήθω,	μανθάνω.
Μίγω,	μιγνύω, μίγνυμι, & μίσγω.
Μνάω,	μιμνήσκω.
Μόργω,	μοργνύω, & μόργνυμι.
Νεμέω,	νέμω.
Ὀζέω,	ὄζω.
Οἰέομαι,	οἴομαι, & οἶμαι.
Οἰχέομαι,	οἴχομαι.
Οἴω,	φέρω.
Ὀλισθέω,	ὀλισθαίνω.
Ὄλλω, & ὀλέω,	ὀλλύω, & ὄλλυμι.
Ὀμόργω,	ὀμοργνύω, & ὀμόργνυμι.
Ὀμόω,	ὀμνύω, & ὄμνυμι.
Ὀνάω,	ὀνίνημι.

Themata inusitata, vel rara.	*Themata usitata.*
Ὄπτομαι,	ὀπτάνω.
Ὄρω,	ὀρίνω, poët.
Ὀσφράομαι, rarum,	ὀσφραίνομαι.
Ὀφειλέω,	ὀφείλω.
Ὀφλέω,	ὀφλάνω, & ὀφλισκάνω.
Παθέω,	πάσχω.
Παρδέω,	πέρδω.
Πέπτω,	πέσσω, seu πέττω.
Πεσέω,	πίπτω.
Πετάω, rarum,	πετάννύω, & πετάννυμι.
Πέτω,	πίπτω.
Πεύθομαι,	πυνθάνομαι.
Πήθω,	πάσχω.
Πίμι, & πίω,	πίνω, & πιπίσκω.
Πλάω,	πιπλάω, πίπλημι, & πλήθω.
Πλύω, & πλῶμι,	πλέω.
Πόω,	πίνω.
Πράω, *vendo*,	πιπράσκω.
Πράω, *uro*,	πιπράω, & πίπρημι.
Πείημι,	πείαμαι.
Πτάομαι,	ἵπταμαι.
Πτάρνομαι, rarum,	πτάρνυμαι.
Πῶμι,	πίνω.
Ῥέω, ex ἐρέω,	ἀγορεύω.
Ῥήγω,	ῥήσσω, ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι.
Ῥόω,	ῥωννύω, vel ῥώννυμι.

Themata inusitata, vel rara.	*Themata usitata.*
Ῥυέω, & ῥύημι,	ῥέω.
Σβέω, & σβῆμι,	σβέννυμι.
Σκλάω, & σκλῆμι,	σκάλλω, seu σκέλλω.
Σόω,	σώζω.
Σπείδω,	σπένδω.
Στάω,	ἱςάω, ἱςάνω, ἵςημι.
Στερέω,	ςερίσκω.
Στορέω,	ςορεννύω, & ςορέννυμι.
Στρόω,	ςρωννύω, & ςρώννυμι.
Συνίω, rarum,	συνίημι, & συνιῶ.
Σχέω, & σχῆμι,	ἴσχω, & ἔχω.
Τάω,	Τιταίνω.
Τέθνημι,	θνήσκω.
Τέκω,	τίκτω.
Τέτλημι,	ὑπομένω.
Τεύχω, poët.	τυγχάνω.
Τίω,	τίνω, τιννύω, & τίννυμι.
Τλάω,	ὑπομένω.
Τμάω, & τμήγω, rarum,	τέμνω.
Τράω,	τιτραίνω, τιτράνω, τετραίνω, & τίτρημι.
Τρόω, & τρῶμι,	τιτρώσκω.
Τυχέω,	τυγχάνω, & τεύχω.
Ὑποχέομαι,	ὑπισχνοῦμαι.
Φάω,	φάσκω, & φημί.
Φήγω, & φάγω,	ἐσθίω, & τρώγω.

Φθάω,

Themata inusitata, aut rara.	*Themata usitata.*
Φθάω, & φθῆμι,	φθάνω.
Φθίω,	φθίνω.
Φρέω, & φρῆμι,	φέρω.
Φῦμι,	φύω.
Φώγω, & φώζω, rarum,	φωγνύω, & φώγνυμι, *torreo, ustulo.*
Χαιρέω, & χαρέω,	χαίρω.
Χόω,	χωννύω, & χώννυμι.
Χράω,	κιχράω, & κίχρημι.
Χρόω,	χρωννύω, & χρώννυμι.
Ὤθω,	ὠθέω.

De Verbis, & Participiis, hactenus.

DE

DE ADVERBIIS.

ADVERBIA loci pro varia terminatione variant significationem.

Exeuntia in θι, vel οι, & in quibusdam ου, significant in loco.	Finita in θεν, notant de loco[a].	Terminatio δε, vel σε, significat ad locum.

[a] Nempe illa in θεν habent inclusam præpositionem ἐξ: ut de λισβόθεν ait Apollonius lib. II. Etiam lib. IV. ait οἴκοθεν valere ἐξ οἴκου. at οἴκαδε, εἰς οἶκον. atque οἴκοι, ἐν οἴκῳ.

Ut, à

Μέγαρα, *urbs Græciæ,*	Μεγαρόθι, vel Μεγαροῖ, *in urbe Megarensi,*	Μεγαρόθεν, *ex urbe Megarensi,*	Μεγάραδε, *in urbem Megarensem.*
ab ἀγρός, *ager,*	ἀγρόθι, *in agro,*	ἀγρόθεν, *ex agro,*	ἀγρόνδε, vel ἀγρόσε, *in agrum.*
ab οὐρανός, *cælum,*	οὐρανόθι, *in cælo,*	οὐρανόθεν, *è cælo,*	οὐρανόνδε, vel οὐρανόσε, *in cælum.*
ab οἶκος, *domus,*	οἴκοθι, vel οἴκοι, *domi,*	οἴκοθεν, *domo,*	οἴκονδε, apud poëtas: in prosa autem οἴκαδε, *domum.*
ab ὕψος, *altitudo,*	ὑψόθι, & Homero ὑψοῦ, & per syncopen ὕψι, *in alto,*	ὑψόθεν, *ex alto,*	ὑψόσε, *in altum.*

Idem

Idem fit in derivatis à pronominibus: ut

ab αὐτὸς, *is*,	αὐτόθι, *ibi*.	αὐτόθεν, *inde*.	αὐτόσε, *eò*.
ab ἐκεῖνος, *ille*,	ἐκεῖ, *illic*.	ἐκεῖθεν, *illinc*.	ἐκεῖσε, *illò*, per syncopen.
ab ὁμὸς, quâ valet idem ac ὁ αὐτὸς, *idem*, Hesychio teste,	ὁμοῦ, *eodem in loco, simul, unà*,	ὁμόθεν, *ex eodem loco*,	ὁμόσε, *eundem in locum*.

Itidem in his, quæ vulgò nominibus, alii autem pronominibus accensent.

ab ἄλλος, *alius*,	ἄλλοθι, *alibi*,	ἄλλοθεν, *aliunde*,	ἄλλοσε, *aliò*.
ab ἀμφότερος, *uterque*,	ἀμφοτέρωθι, *utrobique*,	ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*,	ἀμφοτέρωσε, *utroqueversum*.
ab ἑκάτερος, *alteruter*,	ἑκατέρωθι, *alterutro in loco*,	ἑκατέρωθεν, *alterutro ex loco*,	ἑκατέρωσε, *in alterutrum locum*.
à πᾶς, *omnis*,	πάντοθι, & usitatius πανταχοῦ, *ubique*,	πανταχόθεν, *undequaque*,	πανταχόσε, *quoquoversum*.
ab ἕκαστος, *singulus*,	ἑκασταχοῦ, *singulis locis*,	ἑκασταχόθεν, *è locis singulis*,	ἑκασταχόσε, *in unamquamque partem*.

Sed venientia à præpositione, terminatione eâdem significant in loco, & ad locum:

Ut, ab

ἀνὰ,	ἄνω, *suprà, & sursum*,	ἄνωθεν, *è supernis*.

à κα

à κατὰ,	κάτω, *infrà*, vel *deorsum*,	κάτωθεν, *ab inferis*.

Propria derivata à pluralibus nominum secundæ declinationis, terminantur in ησι, ηθεν, άζε; vel ασι, αθεν, αζε. In quibus jota subscriptum alii negligunt. Ut à

Θῆβαι, *Thebæ*,	Θήβησι, *in urbe Thebarum*,	Θήβηθεν, *ex Thebarum urbe*,	Θήβαζε, *Thebas*.
ab Ἀθῆναι, *Athenæ*,	Ἀθήνησι, *in Athenarum urbe*,	Ἀθήνηθεν, *ex urbe Athenarum*,	Ἀθήναζε, *Athenas*.
ab Ὀλυμπία, *locus in Elide, urbe Arcadiæ*,	Ὀλυμπίασι, *in Olympia*,	Ὀλυμπίαθεν, *ex Olympiâ*,	Ὀλυμπίαζε, *ad* vel *apud Olympiam*.

Nec multum abeunt derivata ab appellativo.

θύρα, *fores*, θύραθεν, *forinsecus*, *foris*, θύραδε, θύραζε, *foras*. In cujusmodi adverbiis αζε per μετάθεσιν factum ex ασδε.

Et articulo.

ὁ, vel ὅδε, *hic, hicce*;	ὅθι, οὗ, *ubi*;	ὅθεν, *unde*;	ὧδε, *huc, heic*.
ὅς, *qui*;	οἷ, *quo ubi*.		

Interdum loci Adverbia non descendunt à nomine: ut, χαμαὶ, *humi*; χαμάθεν, *humo*; χαμᾶζε, *in terram*.

Quædam nomina tantùm unum ex se adverbium locale formant: ut à γῆ, *terra*, γῆθεν, *è terra*. ab ἀρχὴ, *initium*, ἀρχῆθεν, *ab initio*. Atque hæc de adverbiis loci.

Temporis verò adverbia sunt, νῦν, Atticè νυνὶ, *nunc*; τότε, *tunc*; ποτὲ, *aliquando*; σήμερον, *hodie*;

die; αὔριον, *cras*; μεταύριον, *perendie*; χθὲς, *heri* προχθὲς, *nudius tertius*; πάλαι, *olim*; πρόπαλαι, *jam olim*; παραχρῆμα, *è vestigio*; &c. δῆτα, *tandem*.

Quantitatis adverbia sunt, πόσον, *quantum* τόσον, *tantum*; πολὺ, *multum*; ὀλίγον, & μικρὸν *parum*,&c. Item numeralia: ut πρῶτον, *primum* δεύτερον, *secundò*; τρίτον, *tertiò*,&c. & in άκις exeuntia,ut ποσάκις, *quoties*; τοσάκις, *toties*; πολλάκις, *sæpe*, &c. Sic ἅπαξ, *semel*; δὶς, *bis*; τρὶς, *ter*; τετράκις, *quater*; πεντάκις, *quinquies*: ac similiter ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, ἐννεάκις, δεκάκις, εἰκοσάκις, τριακοντάκις, ἑκατοντάκις, &c.

Ad adverbia quantitatis pertinent & adverbia intendendi: ut, μάλα, λίαν, *valdè*: ἄγαν, *nimis*; σφόδρα, *vehementer*; πάνυ, *omnino*, *vehementer*; παντάπασιν, *omnino, in totum*.

Quibus contraria sunt adverbia remittendi: ut, μόγις, & μόλις, *vix*; ἠρέμα, *quietè*; ἦκα, *leniter*.

Qualitatis adverbia variè exeunt.

In ως: ut, πράως, *leniter*; κακοήθως, *malignè*, &c.

In ᾳ: ut dativi adverbialiter sumti: velut, βίᾳ, *vi*; παῤῥησίᾳ, *ore libero*; ἰδίᾳ, *privatim*; δημοσίᾳ, *publicè*.

In ῃ: ut dativi similes: velut, σπουδῇ, *diligenter*; κοινῇ, *communiter*; διχῇ, *bifariam*; τριπλῇ, *trifariam*; ἄλλῃ, *aliter*.

Item quædam non venientia à dativo: quæ idcirco per η monophthongum rectiùs scribun-

buntur : ut *εἰκῆ*, *temerè*; *κρυφῆ*, *occultè*; *πάντη*, *omnimodis*; *ἡσυχῆ*, *quietè*.

In ι : ut, *ἀωρεὶ*, *intempestivè*, pro *ἀωρείᾳ*; *αὐτοχειρεὶ*, *suâ manu*, pro *αὐτοχειρείᾳ*; *πανστρατὶ*, *cum toto exercitu*, pro *πανστρατίᾳ*. Quibus similia, *ἀναιμωτὶ*, *citra sanguinis effusionem*; *ἀκονιτὶ*, *sine pulveris jactu*, &c.

In ει: ut, *ἀναιμεὶ*, *sine sanguine*; *ἀθεεὶ*, *sine Deo*; *αὐτοβοεὶ*, *ilicò*; *cum ipso clamore*; *πανδημεὶ*, *per populum universum*, &c.

In δὸν: ut, *κυνηδὸν*, *more canum*.

In δλω: ut, *ἐκτάδλω*, *extento corpore*.

In ιςὶ: ut, *Θρᾳκιςὶ*, *more Thracum*.

Rariùs in ξ: ut, *λὰξ*, *calcibus*; *ὀδὰξ*, *mordicus*; *ἀπρὶξ*, *firmiter adeò, ut nec serrâ resecari posset*.

Præter hasce significationes sunt aliæ, quarum nonnullas paucis perstringemus.

Similitudinis: ut, *ὡς*, *ceu*, *quasi*, *tanquam*, *instar*; *ὥσπερ*, *sicut*; *καθὰ*, *καθάπερ*, *ὅπως*, &c. *quemadmodum*; *οὕτως* & *οὕτω*, *sic*; *ὡσαύτως*, *eodem modo*; *ὥς*, *ita*; *ὧδε*, *hoc modo*; *τῇδε*, *hac ratione*.

Ordinis: ut, *εἶτα*, *postea*; *ἑξῆς*, & compositum *ἐφεξῆς*, *deinceps*.

Congregandi: ut, *ἅμα*, *unà*, *simul*; *ὁμοῦ*, *unà cum*; *συλλήβδην*, *comprehensim*, *summatim*; *ἀθρόως*, *universè*, *confertim*.

Separandi: ut, *ἄνευ*, *sine*; *χωρὶς*, *δίχα*, *seorsum*.

Excipiendi: ut, *πλὴν*, *præterquam*.

Optandi: ut, *εἰ*, *si*; *εἴθε*, *ὅ si*, *utinam*.

Demonstrandi: ut, *ἰδοὺ*, *ecce*.

Hortandi: ut, *εἶα*, *eja*.

Affirmandi : ut, ἤπου, *nimirum* ; ἦ, ἤτοι, γε, δὴ, *quidem, ſanè, profectò, certè* ; δῆθεν, δηλαδὴ, *videlicet, haud dubiè* ; πάντως, *omnino* ; ὄντως, *verè* ; γοῦν, *utique*.

Jurandi : ut, μὰ, νὴ, ναὶ. Att. ναιχὶ, *ita, ſic, na, per*, &c.

Negandi : ut, οὐ, οὐκ, οὐχ, (quorum primum, locum habet ante conſonam; alterum, ante vocalem cum ſpiritu tenui ; tertium, ante vocalem cum ſpiritu aſpero,) Atticè οὐχὶ, *non* ; ex quo οὔτε, οὐδὲ ; unde οὐδαμῶς, *nullo modo*.

Prohibendi : ut, μὴ, *ne* ; unde μήτε, & μηδὲ ; à quo μηδαμῶς [a], *neutiquam*.

[a] Uti hoc è μηδαμὸς, *nullus*, quod à μηδὲ, & Ionico vel Dorico ἀμὸς, *unus, aliquis* : ut Euſtathius exponit.

Concedendi vel permittendi : εἶεν, εἶεν δὴ, *age jam, jam verò, ſit ita, ſit ſanè, ſic fiat, eſto, item*.

Cauſſæ : ut, ἕνεκα, *ergo, gratiâ, cauſſâ, propter*.

Conjecturæ : ut, ἴσως, τάχα ; *forſitan* : τυχὸν, quaſi dicas, *fieri poſſit*.

Interrogativa per varias ſignificationum claſſes vagantur.

Loci: ut πόθι, ποῖ vel ποῦ ; οἷ vel οὗ, *ubi* ; πόθεν, vel ὅθεν, *unde* ; πόσε, *quo* ? πῆ, *qua* ?

Temporis : ut πότε, & πηνίκα, *quando* ?

Quantitas : ut πόσον, *quantum* ; ποσάκις, *quoties* ; ποσαχῶς, *quot modis* ; ποσαχῆ, *quotuplici ratione* ?

Qualitatis : ut, πῶς, *quomodo* ? ποτέρως, *utro modo* ? &c.

A d v e r b i i s etiam accenſentur interjectiones.

Vocantis : ut, ὦ, ὀ.

Gau-

Gaudentis: ut, ἰοῦ, *hui.*

Laudantis, & gratulantis: ut, εὖγε [a], *euge.*

Deridentis: ut, ἰού.

Admirantis: ut, ὦ, φεῦ, *heu*; βαβαὶ, παπαὶ, *papæ.*

Consternati: ut, ἆ ἆ, *au.*

Ridentis: ut, ἃ ἃ, *ha ha he.*

Dolentis: ut, αἲ, οἴ, ἰώ, ἰοὺ, *hei, heu, eheu, ô*; & composita, οἴμοι, ὤμοι, *hei mihi.*

Indignantis, & exclamantis: ut, ἰοὺ, [b] ὦ, *heu, ô, oh.*

Minantis, & exsecrantis: ut, οὐαὶ, *va.*

Furentis & bacchantis: ut, εὐὰν: *evan*; εὐοῖ, *evæ, evohe.*

Reliqua usus ostendet.

De Comparatione Adverbiorum.

Accidit & Adverbiis comparatio. Ac, ut positivi, ita & comparativi, & superlativi, sæpe fiunt è genitivis pluralibus nominum adjectivorum, mutando ων in ως. Ut à σοφὸς, *sapiens*, & σοφώτερος, σοφώτατος; sunt σοφῶς, *sapienter*, & σοφωτέρως, σοφωτάτως. A ταχὺς, *celer*, & ταχύτερος, ταχύτατος; item ταχίων, τάχιστος; sunt ταχέως, *celeriter*, ταχυτέρως, ταχυτάτως; & ταχιόνως, ταχίστως.

Sæpe etiam adjectiva neutra, & singularis & plu-

[a] Nisi id verius adverbium qualitatis. Sane conflatū ex εὖ, & γε, ut sonet propriè, *recte sanè, probè utique.*

[b] ἰοὺ τεχνικὴ ἐκφώνησις & σχετλιασμός, ut non modò ex Euripide & aliis poëtarum liquet; sed Irenæus quoque firmat hoc lib. 1. adversus hæreses Gnosticorum, & ex eo Epiphanius hæresi 31. ubi idem de φεῦ traditur. Sanè & Suidæ φεῦ vocatur σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα. sed addit, ἔστι δὲ & θαυμαστικόν. ut non solùm sit dolentis, sed & admirantis. Quomodo apud Tertullianum sumitur adversus Valentin. ubi scholastici laudantes Phosphorum rhetorem Latinum, in scholis Carthaginensium φεῦ acclamant. Atque idem quoque Tertullianus jubet familiæ Ptolemæi similiter φεῦ acclamari, quasi rem benè gessisset.

pluralis numeri, non in positivo modò, sed etiam in superlativo, at in comparativo singulariter tantùm pro adverbiis sumuntur. Ita dicitur, εὖ, βέλτιον, βέλτιστα; *bene, meliùs, optimè* ταχὺ, ταχύτερον, τάχιστα; *celeriter, celeriùs, celerrimè*: item τάχιον, τάχιστα. Sed pro τάχιον etiam θᾶσσον, & Att. θᾶττον, in usu est. Πολὺ, πολλὰ, *multùm, valde*; πλεῖον, πλέον, *magis*; πλεῖστον, πλεῖστα, *plurimùm, maximè* Superlativo articulus interdum accedit; isque sive distinctus, sive in unam vocem compositus. τὸ πρῶτον, vel τοπρῶτον, τὰ πρῶτα, vel ταπρῶτα, *primùm*. Sic τὸ πλεῖστον, vel τοπλεῖστον, &c. Atque horum imitatione dicitur, μάλα, *valde*; μᾶλλον, *magis*; μάλιστα, *maximè*; ἦκα, *paullulùm*; ἧσσον, vel ἧττον, *minùs*; ἥκιστα, pro quo & οὐ μάλιστα, *minimè*; sicut vicissim pro μάλιστα, *maximè*, οὐχ ἥκιστα, dicitur.

Quæ veniunt à præpositionibus, vel adverbiis, habent τέρω, & τάτω. Ut,

πέραν, *ultra*,	περαιτέρω,	περαντάτω.
ἑκὰς, *procul*,	ἑκαστέρω,	ἑκαστάτω.
ἐγγὺς, *prope*,	ἐγγυτέρω,	ἐγγυτάτω.
ἄνω, *supra*,	ἀνωτέρω,	ἀνωτάτω.

Sic κάτω, *infra*: ἔσω, *intra*: πρόσω, *ante*: πόῤῥω, *procul*: ἄπω, *procul*.

Sed pro his quoque interdum usurpantur adjectiva neutra: ut,

ab ἄνω, *supra*,	ἀνώτερον,	ἀνώτατα.
ab ἐγγὺς, *prope*,	ἐγγύτερον,	ἐγγύτατα.
&	ἔγγιον,	ἔγγιστα.

Deri

Derivatio Adverbiorum.

Adverbia maximâ ex parte derivantur aliunde.

A nominibus: ut plurima, quæ locum significant: de quorum terminationibus antea vidimus. Item qualitatis adverbia in *ως*: quæ fiunt à genitivis pluralibus, mutando *ων* in *ως*. Ut,

à *σοφὸς*, *ſapiens*, *σοφῶν*, *σοφῶς*, *ſapienter*.
à *βαρὺς*, *gravis*, *βαρέων*, *βαρέως*, *graviter*.
à *πρέπων*, *decens*, *πρεπόντων*, *πρεπόντως*, *decenter*.
à *σαφὴς*, *manifeſtus*, *σαφέων*, *σαφῶν*, *σαφῶς*, *manifeſtè*.

Item exeuntia in *δὸν*. Ut,

ab *ὁμόθυμος*, *unanimis, concors*; *ὁμοθυμαδὸν*, *unanimiter*.
à *κύων*, *canis*, *κυνηδὸν*, *more canis*.
à *βότρυς*, *racemus*, *βοτρυδὸν*, *racematim*.
ab *ἀγέλη*, *grex*, *ἀγεληδὸν*, *gregatim*.

Sæpe & adjectiva neutra fiunt adverbia: ut *εὐθὺ*, *rectà*, *ſtatim*; *ταχὺ*, *celeriter*: pro *εὐθέως*, *ταχέως*. Apud poëtas idem in plurali: ut *δεινὰ βλέπειν*, quod Virgilio eſt *torva tueri*. Ac ſimiliter in proſa dicitur *σφόδρα*, *vehementer*, à *σφοδρὸς*, *vehemens*, retracto accentu.

Sæpe & dativi nominum adverbialiter ſumuntur: ut vidimus in adverbiis qualitatis.

Adverbia etiam veniunt ab articulis, & pronominibus.

Ut à relativo ὅς, ſunt, οἷ, ὗ, ποῖ, πῦ, ὅποι, ὅπυ, *ubi.*

Item ὅθεν, πόθεν, ὁπόθεν, ὁκόθεν, *unde.*

Ab ὗτ☉, *hic*, ὕτως, vel ὗτως, *ſic.*

Ab αὐτὸς, & ἐκεῖν☉, derivata ſuperiùs vidimus.

Adverbia quoque à verbis deſcendunt: ut, ἑξῆς, & compoſitum ἐφεξῆς, *deinceps, ſerie continuâ, ab* ἔχομαι, *hæreo*; μόγις, *vix, magno cum labore*, à μογέω, *laboro*; ἰδὺ, *ecce*, ab εἴδω *video*; ἠνὶ (unde Latinorum *en*) ab ἔνιδε, *inſpice.*

Hujuſmodi etiam ſunt, quæ in δἡν exeunt.

συλλήβδην, *comprehenſim*, à συλλαμβάνω, *comprehendo.*

κρύβδην, *occultè*,	à κρύπτω, *occulo.*
ἁρπάγδην, *raptim*,	ab ἁρπάζω, *rapio.*
χύδην, *fuſim*,	à χέω, *fundo.*
βάδην, *gradatim*,	à βίβημι, *gradior.*

Item, quæ in ιςὶ terminantur: ut,

Σκυθιςὶ, *more Scythico*, à Σκυθίζω, *Scythas imitor.*

Θρακιςὶ, *more Thracum*, à Θρακίζω, *Thraces imitor.*

Sic Ἑλληνιςὶ, *Græcè*, Ῥωμαϊςὶ, *Latinè*, Ἑβραϊςὶ, *Hebraïcè.*

Sunt, quæ tam à nomine, quàm à verbo poſſis deducere: Ut, χωρὶς, *ſeorſim, loco ſeparato*, à χῶρ☉, *locus*, vel χωρίζομαι, *ſeparo.*

Etiam verba adverbialiter ſumuntur: ut illa hortandi, ἄγε, ἄγετε, *age, agite*; φέρε, *age ſis, exempli gratiâ*, ἴθι, *eia age*; imperativi ab ἄγω, φέρω,

ρω, εἴμι, ὤφελον, * ὤφελες, ὤφελε, aor. 2. ab *Vide ὀφείλω, *debeo*, quaſi dicat, *ô ſi debuiſſem! ô ſi de-* ſupra *buiſſes! ô ſi debuiſſet!* p. 257.

Cæterùm Adverbia etiam ab Adverbiis, & Præpoſitionibus, venire, oſtendunt ea, quæ in Adverbiorum comparatione attulimus.

DE PRÆPOSITIONE.

PRÆPOSITIONES Græcis ſunt octodecim. Quarum ſex ſunt monoſyllabæ.

εἰς, & Atticè ἐς, *in, erga, adverſus, apud, circiter.*

ἐκ, vel ἐξ, (quorum illud ante conſonantem, hoc ante vocalem ponitur.) *e*, vel *ex.*

ἐν, & poëticè ἐνὶ, *in, inter, intra, cum,* &c.

πρὸ, *ante, præ, pro.*

πρὸς, *ad, à, coram, prope,* &c.

σὺν, Atticè ξὺν, *cum.*

Diſſyllabæ ſunt duodecim:

ἀμφὶ, Ionicè ἀμπὶ, *de, circum, circa, pro, propter.*

ἀνὰ, *per, in, adverſus.*

ἀντὶ, *pro*, h. e. *vice, propter.*

ἀπὸ, *à, ab, ex, de.*

διὰ, *propter, per, in.*

ἐπὶ, *ſuper, de, in, propter, ad, coram, verſus, præter,* &c.

κατὰ, *de, è, ex, in, adverſus, contra, ſecundùm, per, pro.*

μετὰ, *cum, poſt, in, inter.*

παρὰ, à, ex, apud, contra, prope, juxta, per, in, inter, ultra, præ, &c.

περὶ, de, pro, propter, circa, circum, in, erga.

ὑπὲρ, super, præ, propter, supra, ultra.

ὑπὸ, sub, ab.

Cùm autem pleræque præpositiones pro vario casu significationem varient; quando hujus, quando illius sint notionis, meliùs in Syntaxi explicabitur.

DE COMPOSITIS CUM PRÆPOSITIONE.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus propriam vocalem ultimam abjiciunt; παρακέω, *perperam audio*, à παρὰ & ἀκέω. Imperf. παρέμενον, à παραμένω, *maneo apud aliquem.*

Quod si verbum incipiat ab adspirata vocali, præpositio mutabit suam tenuem in adspiratam: καθάπ]ομαι, *attingo*, à κατὰ & ἅπ]ομαι, *tango*: ἀφαιρῦμαι, *aufero*, vel *auferor*, ab ἀπὸ, & αἱρῦμαι, *capio.*

Περὶ & πρὸ non abjiciunt ultimam vocalem. Περιέχω, *contineo*, à περὶ, & ἔχω, *habeo*: προάγω, *produco*, vel *procedo*, ab ἄγω, *ago me*, vel *eo.*

Sed πρὸ, sequente ε, vel ο, Atticè interdum contrahitur in ȣ *. Ut, προέχω, πρȣ̓́χω, *promineo.* προφέρω, *profero*, προέφερον, πρȣ̓́φερον.

*De quo & dicti p. 178.

Ἀμφὶ interdum retinet ι: ut ἀμφιέννυμι, *circumindúo.*

Ἐν & σὺν variè mutant ν in compositione.

Ἐν ante γ, κ, χ, ξ, mutat ν in γ: ut, ἐγγράφω, *inscribo*; ἐγξέω, *insculpo.*

Ante λ mutat in λ, ante μ mutat in μ: ut ἐλλάμπω, *illuceo*; ἐμμένω, *maneo in aliqua re.* Item in μ mutat ante β, π, φ, ψ: ut ἐμβάλλω, *injicio*, ἐμψύχω, *frigefacio*, quasi, *frigus ingero.*

Iisdem modis mutatur ν in σὺν. Sed hoc præterea ante ρ mutat in ρ, ante σ in σ: ut, συῤῥάσσω, *confligo*; συσσώζω, *conservo.* Ante ς & ζ abjicit ν: ut, συςέλλω, *contraho*; συζεύγνυμι, *conjugo.*

Ἐκ sequente consonâ, ἐξ sequente vocali in eodem verbo: ἐκβάλλω, *ejicio*, ἐξέβαλον. Sic in ἐν & σὺν redit ν ante vocalem: ut, ἐλλείπω, *prætermitto*, ἐνέλειπον: συῤῥάπτω, *consuo*, συνέῤῥαπτον.

DE CONJUNCTIONE.

CONIUNCTIONUM varia est significatio, ut apud Latinos.

Copulativæ: ut, καὶ, *&*; τε, *que.*

Disjunctivæ [a]: ut, ἢ, *aut*; & composita ejus, ἤτοι, ἤγουν, *sive.*

Concessivæ: ut, κἂν, καίπερ, *etsi.*

Adversariæ: ut, δὲ, *verò*; (quod respondet particulæ μὲν, *quidem*;) ἀλλὰ, *sed*; ὅμως, *tamen.*

[a] διαζευκτικαὶ ἀπὸ τοῦ διαζευγνύειν, Apollonio lib. III. cap. 28.

Causales. Ut, γὰρ, *enim:* ὅτι, *quod quoniam:* & inde composita; διὸ, *propterea, ideo:* διότι, *eo quod propterea quod:* καθὸ, *quatenus:* καθότι, *qua ratione* Item, ἵνα, *ut:* ὅπως, *quo*: & illa ab εἰ, ut, εἴπερ, & ἐπεὶ, *siquidem*; & hinc factum ἐπειδὴ, & ἐπειδήπερ, *siquidem, quandoquidem.*

Ratiocinativæ, sive conclusivæ: ut, ἄρα, οὖν *ergo:* διόπερ, *quapropter:* item, τοίνυν τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, *igitur.*

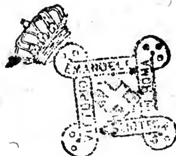
Conditionales: ut, εἰ, ἄν, *si.* unde compositum ἐάν, contractè ἤν.

a Vel πληρωματικαὶ, ut Apollonio lib. III, cap. 28.

Completivæ, sive expletivæ, quæ Græcis συμπληρωματικαὶ [a]: ut, περ, τοι, &, in carmine, ῥα, θην, aliæque.

FINIS.

I N

INDEX OMNIUM GRÆCARUM

Vocum absolutissimus in GRAMMATICEN CLENARDI,

A

GERARDO JOANNE VOSSIO

emendatam, & alterâ parte auctam.

ἀλλο-

ἀνοίγω

ἀπὸχ

γηρά-

Δ.

Δ quarta est literarum, quas è Phænicia attulit Cadmus 1. consonans muta, media 4

διχι-

ἐάω

ἔδησα

ἔθην,

ἐκλά-

ἐνὶ

ἐρη-

ἐτε-

ἔψαλ-

Θ.

θοι-

I.

I sexta est literarum, quas è Phoenicia attulit Cadmus 1. vocalis anceps est 2

K.

καθό-

κερδ

Λ.

Λ octava est literarum, quas è Phœnicia attulit Cadmus 1. qualis sit consonans 4

λόγο

M.

 μεγα-

N.

N decima est literarum,quas è Phœnicia attulit Cadmus 1. qualis sit consonans 4. negligitur à compluribus verbis in νω, dum formant tempora 274

νίσσ-

ὀλέω,

ὅπο-

Οὐάλης

Π.

Π duodecima est literarũ, quas è Phœnicia attulit Cadmus 1. qualis sit consonans 4

παύω

Z περι-

ποτὶ

πρῶτον

Σπί-

T.

T decima quinta & penultima est literarum, quas è Phoenicia attulit Cadmus 1. qualis sit consonans 4

τιθη-

Υ.

Y decima sexta & ultima est literarum, quas è Phœnicia attulit Cadmus 1. an ea usi sint Romani ibid. quomodo rectè pronuncietur. ibid. vocalis anceps est 2. ac subjunctiva, nisi in impropria diphthongo υι 3. semper densum habet spiritum 5

Φ.

Φ literam cur, & quando Palamedes sedecim Cadmi literis adjecerit 1. quomodo eam scripserint Iones *ibid.* an eâ usi sint Romani *ibid.* qualis sit consonans 4

X.

Ψ.

FINIS GRÆCI INDICIS.

IN-

INDEX
LATINARUM VOCUM
Græcis redditarum.

area

con-

D.

defen-

dor-

ha-

nu-

quibus

ſedes

ſo-

T.

tumul-

ver-

FINIS.

